

വയനാട് റിജി.

ഇത്തരം പ്രസിദ്ധ
കൊറിന്തു ഗുഹാവലിപ്പുവർകൾ,
കോട്ടയം (മുൻ),

No. 3.

(All rights reserved.)

PRINTED AT
THE KANNALAYA PRINTING WORKS.
OTTAPALAM.

1924.

ஓ. டி. எடு. கீ.

ஆதாரமாக
கொவினுக்குமாவலீபூவர்த்தகள்,
கால (முனி),

No. 3.

(All rights reserved.)

PRINTED AT
THE KANNALAYA PRINTING WORKS,
OTTAPALAM.

അസാമാന്മാപ്രധാനത്വാർത്ഥം എത്രയോ അവും തിരിച്ചുണ്ടാം ചെയ്തിട്ടജീതും, പലകൾ ചാറുപ്പാളുകമായു് നിശ്ചയിച്ചിട്ടിട്ടിരുമായ വംഗമുല്ലാ യുദ്ധത്രം അവലുംവിച്ചുണ്ട് ഈ അവ്യാധിക, നിന്തിച്ചിട്ടിരുത്തും. ഒരു ഗ്രഹജീവിതത്തിന്റെ അനുത്രിമവിത്രണാഭാംഗം ഈ ക്ഷമ. അസപാദാവിധാസംഭവം ആക്രോഷിക്കാം കൂടുതും കൂടുതും അലങ്കാലാഭാവം അവ്യാജമനോഹരമായിരിക്കും. കൈബാര്ത്തത്രസംഭാവം കൈകോത്തചിച്ചുണ്ട് കൂടുതൽ മാറ്റി താഴെയായിരുന്നു. അന്തഃകരണത്ര ഉത്കൂഷ്ഠം സ്ഥാപം ആതിലുറിയേഴുക്കും. അന്തഃകരണത്ര ഉത്കൂഷ്ഠം സ്ഥാപം ആവാക്കിത്തിരിക്കുന്നതിന് ഈക്കമയും കൂടുതുണ്ട്. പിതുശോഹം—ഓസാദരിശോഹം—സർവ്വം സ്ഥാപം മുഹമ്മദം!

കാഗ്രോർ മഹാകവിയുടെ കാമാലടന്ത്രയ്ക്കുള്ള ചരായ നാതിപും നിശ്ചലച്ചിത്രം ദാണാം. സരളലളിതമായ ഈ ക്ഷമമായിട്ടുന്നതിൽ എത്ര ലോകരഹസ്യങ്ങളാണ് ഈക്കലവന്തിയിട്ടുള്ളതു്? ബാലയുവരുടയങ്ങളിൽ സദാചാരവിചാരങ്ങൾ, അസപാദാവിധായ വിധത്തിൽ വിളവിക്കൊടുക്കുന്ന ദാണാം ഈ വിശിഷ്ടാവ്യാധിക.

നാട്യപ്രധാനമായ നാഗരികജീവിതത്തിന്റെ ഏവ അനുഭവം എതാണ്ട് ഇതിൽ ചിത്രീകരിച്ചിട്ടിണ്ടു്. പ്രത്യേകി ലെ മാധ്യരൂപ മരജ്ഞാതെ നിരച്ചുവാച്ചു ഒരു മാജ്ഞാഷികയാണു് സരളാന്തരംഗാധാരയ നമ്മുടെ കാമാനായിക. പരസ്പ

രംപുമം അക്കാദിക്കാൻ അവകാശമില്ലാത്ത ശ്രദ്ധാവാദി
മാരണങ്ങൾനു ദോഷങ്ങളെയും ആവ്യാധികാരങ്ങൾ ചു
ണ്ടിക്കാണിക്കണണ്ണു്.

പരിശാമമുള്ള എന്ന കടകാമർശം ഇതിൽ സറിഞ്ഞ
ഷം ഭിക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ണു്. വന്നവാരാ ഉഖ്യാവതിയാരണ്ണം അ
സ്വീതതിൽ മാത്രം കാം അരിയുന്നോരി ആദ്യമുന്നും ആ
ക്കുറവും നശിച്ചെ എന്തെങ്കും ഔദ്യകിമറിക്കുന്നു. ഏ
നെന്താൽ ദയാനക്രമാസ്യം! വിധിയുടെ ഏറ്റു വിചിത്ര
തി? ഒരു പിതാവിന്റെ നയനങ്ങൾക്ക് നന്ദിത്തുംതെങ്കും,
രഒ ഗോദരിയു് നെട്ടവിട്ടും ഒരു ദിക്കായാതെക്കിലും,
മറവുള്ള വർക്ക് ഭയാന്തരങ്ങൾക്കാണ്ണു് എങ്കണ്ടും സംശയമുണ്ടു്
മാകാതെങ്കും ഇക്കാരണ വാക്കിച്ചുവസാനിറ്റിക്കാൻ കഴിയ
ന്നത്ണ്ണു്.

ഇതിലെ ഒഴിക്കും രാജസ്ഥാനത്തു പ്രസന്നരഹസ്യനാൽത്താ
പ്രത്യേകം പ്രശ്നസ്വാധിമാബു്. വിഭവങ്ങളുള്ള തേച്ചുമി
നക്കിയുപാദവയുള്ള മധ്യവ്യവസ്ഥയുടെ രഹസ്യരഹവന്നു
സംഭരിച്ചുകൊടുംാതെ അള്ളണമുറിച്ചു് കൊടുംതിൽന്തെ സ്പദാ
വരുമായ അഭ്യാസിതി, ശ്രദ്ധാനുലി, വള്ളനാദവെദ്വിംഘം എ
ന്നിന്ത്യനങ്ങൾ ഇഴ ആവ്യാധികയിൽ തികച്ചും തിളങ്കിക്കാ
ണണ്ണണ്ണു്. ഇതിലെ സംഭവങ്ങളുംായ അനന്തരായിപ്പു
ങ്ങളും, പ്രയോഗങ്ങൾക്കും വിദ്യാത്മിക്കോക്കത്തിന്റെ വിഭാ
ഷിച്ചു് നന്ദിതിയിൽ നല്ല ഗത്രമഴുന്നന്തിന്റെ അത്യുഠാ
സഹായിക്കാനതാണു്.

പ്രകാശകാർ

വിഷയാനുസരിക്ക

അധ്യായം	പേര്
1. അബ്ദമധ്യം	1
2. വന്മകന്മക	5
3. പുണ്യാദാവിചിത്രങ്ങൾ	15
4. ഇന്ത്യാദാ	23
5. ഗ്രഹാഗമനം	28
6. ക്രഹാല്ലൈയജീവിതം	35
7. സാമ്പ്രദായികം	39
■ ഘാരീസരംഖകൾ	41
8. ഉദ്യോഗങ്ങൾ	43
10. ത്രണാന്തരമാസം	55
11. ആർക്കഡിപ്പി	63
12. പൂർണ്ണിതീം	72
13. ദ്രോനകമംഗലമാസം	74
14. ക്ഷാത്രാസനന്നാമം	82
15. കണ്ടവിഴിച്ചു	84
16. പ്രത്യാഗമനം	91
17. ദൈവീവിചിത്രാ ശത്രി:	96
18. ഉഷാവതി	103
19. എന്തവുമുണ്ട്	109
20. മാസ്യാര	114
21. ഭൂമസകല്പം	120
22. ഔവാദ്യാഗ്രിനി	127

വ റ എ പ റ .

അബ്രോമയ്യ്

ഹരമുഖിച്ചുറ്റുന്ന മുളാലിലാവൊളി എങ്കാ അസർച്ചുതങ്ങൾ. ഒരു കള്ളർക്കാൻ യുദ്ധവതാദികളെ തന്നെ ചെയ്തിരുന്നുണ്ട്. നാഞ്ചാരംഗത്തിലെ രമണീയങ്ങളായ ചേരുപ്പീപ്പാടു തിളങ്കിക്കാണ്ടിരിക്കാം. മാത്രമില്ലാതെ പുഴക്കിത്തും ശാരതസുഖരമ്മായ ആ പ്രത്യേകിയേം പ്രഭാഭന്തിന് താഴേ വശംവാനായ ഒരു യുവാവു് ആ ദൃംജങ്ങന്താട്ടി അതിരേഖയാം നടക്കാം.

പ്രകാശചാരന് വിവാഹകാരി റില വിവരാക്കാണ് നേരിട്ട്. തീവണ്ടിമാർമ്മായും ആ യുവാവു് റംഗപരഞ്ഞയു് യാതുചെയ്യുന്നയിരുന്നു. പക്ഷേ, മുമാദത്താൽ അട്ടഞ്ചുരുമ്പുരം സ്ഥാപനിഡിവാങ്കിള്ളേപൂംഡി. പിന്നെ വണ്ടി പുലച്ചുണ്ണേ ഉള്ള. സമല്പവരിവയമില്ലായ്ക്കാൽ, പ്രകാശനു് രാത്രിമുഴുവൻ സ്ഥാപനിഡി തന്നെ കഴിച്ചുക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ആ വണ്ടിജ്ഞു് റംഗപുരാളു് തന്നാക്കണമെന്നു് അറിയിച്ചിരുത്തുന്നതുകൊണ്ടു് വിവരത്തിന് ഒരു കമ്പി കൊടുത്തുകളിയാമെന്നാലോചിച്ചു്, കമ്പി തുല്പിസിലേജ്ഞു് നടന്നു. അവിടെ അങ്ങനെപ്പിച്ചിട്ടിൽ, റംഗപുരം ആദ്ദനാഴിക അക്കലാഡാബാനാറിനാം. അ

ലുനേരം ആക്കാചനാമനായിരിക്കും, ഒരു ആറു സംബന്ധിച്ച് വാദഭേദതാനാം മുഖ്യം രഹിതനായതാണ്; സ്ഥലാതെത തത്തിൽച്ചുതവാൻ ശ്രമിക്കുകയെന്ന എന്നും പബ്ലിക്കുച്ചു. എ കൈ, യാത്രജീവി അട്ടഞ്ഞെടം ദേവഭാഗിക്കിട്ടുവാൻ തന്റെഡാം യിരുന്നില്ലോ മാത്രമല്ല, കാർന്നടക്കായ് പ്രോക്കാരെന്നു കുത്തിയാൽ ആതാര തൃപ്പണിലുമില്ലായിരുന്നു. എത്രവിധേയ യും അവിടെ എത്രിച്ചുരണ്ടെമുള്ളു ആയും അടക്കാനും കഴിയായ്ക്കാൽ, ആ യുവാവു് മാർഗ്ഗവും മറ്റൊം അനേപണ്ണി ചുറിതും രാത്രിതന്നു എക്കാക്കിയായ് പൂരിച്ചുട്ടും; അതാണ് നാമുടെ നയനങ്ങൾക്ക് വിഷചീഡിച്ചിട്ടും.

അതു തന്ത്രിതന്ത്രിയോടുകൂടി യാതു തുടങ്ങായും സൗക്ഷ്മിൽ എക്കുണ്ടും ഒരു മനിഷിന്റെ സമയങ്ങൾ വെളിവിരക്കുകയുള്ളൂ എന്നും അന്താം കണ്ണകാക്കാതിരുന്നില്ല. രംഗ പൂരാതനത്തിനാലും സുവാസന്നേഹം പുന്നാശം സപ്രൂഢാം സുഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടാണ് പ്രകാശനും നടന്നിരുന്നത്. മുഖം കാണിൽ നിന്നും അല്ലെങ്കിലും അക്കവു പടിഞ്ഞാട്ട ഓ. ഓയി തെങ്ങകാട്ട തിരിയുണ്ടും. അപരിച്ചിതനാക്കായാൽ തിരികുമ്പാഡിച്ചു പോയി. പൂര്ണപൂട്ടുതന്നു, പടിഞ്ഞാറാണെന്നു കാഞ്ഞി ഉത്തരാദിമുഖമായിട്ടുണ്ടു്.

വള്ളം കൂറത്താൽ. വദേശീയനാണും വിവാഹക്കമെന്നും കുത്തി മാർഗ്ഗമഡ്യേ ആരിരാട്ടം നേരം അരുന്ദാഷിച്ചുതേക്കില്ല. അതിക്രൂം ചെന്നിട്ടും തെങ്ങകാട്ട തിരിയേണ്ട വഴി കാണുന്നില്ല. അഴീം അനുശദവുമില്ല; ഒരു ഏ

നക്കരപ്പാനുത അവിടെ ദശാം ചെയ്യുന്നതായേ തോന്ന്. കമരങ്കിലുണ്ടാൽ ഒരു പാത കണ്ണു. അതു വരുമ്പൊട്ടു തിരിയുന്നതാണെന്നു കാണിക്കുന്നുണ്ടി. രാഷ്ട്ര വഞ്ചിൽ കൃത്യങ്ങളും മാർജ്ജായിരുന്നു അതു^१. സഖ്യാ രേഖയുമല്ലെന്നു സംശയിക്കുന്ന് അപ്പുന്നാൽ സഖ്യാവരം ആയ ദ്രോ അക്കരിച്ചുവയ്ക്കിലും, ഗ്രന്തരമല്ലാതായി. അതുനു ദിക്കും ആ സമയം കൊണ്ട് നടന്ന കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഏറ്റു കുറെ മൂന്നാം ക്രയോളം ആ വഴിക്കു തന്നെ വേഗം ശ്രദ്ധയാണുവെയ്യു. ഏറ്റനിടം റംഗപുരത്തിന്റെ ചുഡാക്കളും സാം പ്രാഥിശാഹരമായില്ല. കുമേൻ അധികാരം സഖ്യാ രാ കൈവല്ലം കൂപ്പമായിരുന്നു ആരാധിത്തുടങ്ങി. മനസ്സിൽ ദേഹാന്തികര തജ്ജിപ്പുരകയാൽ ശത്രുക്ക് പുരുഷായി കും വേഗം കുടിവന്നു. ഇനിയങ്ങളാൽ വച്ചിക്കിപ്പാതായി!.

വനാന്തരത്തിലുണ്ട് പ്രകാശൻ പ്രഭവനിച്ചിരിക്കുന്നതോ? ആ സമയം പബ്ലിക്കുറു പാതുക്കെല്ലുതുക്കു അന്തല്ലാനും ചെയ്യുന്നത്തിയിരിക്കുന്നു. അന്തരിക്കുത്തിലെ ദിവ്യിന്ധുലിംഗങ്ങൾ ചാരോജോന്നങ്ങളായി മണ്ണിന്നുടങ്ങാണി. ഓപാക്കമെങ്ങും അന്തരാം പട്ടംപിടിച്ചു; അരണ്യമല്ലെന്നു തത്തിൽ താരുംവത്തുടുക്കി ദിശാനുതാണ്യവ ആരംഭിച്ചു. പ്രകാശചുരുക്കു അപൂർവ്വിക്കിതമായേ അന്തർമ്മാത്രത്തിൽ പതിച്ചുപോയി! അപരിചിത സ്ഥലമാണെന്നും, അന്തിനേരമാണെന്നും ആരുംവികിനിതെ ഉദ്ദിഷ്ടാശ്വലത്തിനി ചേരുന്നുമെന്ന് ഉത്സാഹിച്ചുപുറപ്പെട്ടു ആ സംഘസിക്കുന്ന വൈകംശ്രമയമായ മനസ്സിൽ ആപ്പുംശിരെ പ്രതിജ്ഞാന

നീഴക്കുതിന്തു; ഒരുപോലെയിച്ചുതുടങ്ങി. ക്രിസ്തപൂതാഖി
ക്കുള്ളിലുള്ളകാട്ടവാൻ കൊണ്ടുരിക്കുന്ന് ലഘുക്കരഞ്ഞംഗൾ.
പരക്കി, പ്രകാശൻ പണ്ടതന്നെ ആ പേരിലില്ലായിരുന്നു;
അർപ്പണകിൽ രാത്രിനേരത്തു് ഗരജ്ജുണ്ണാ യൂദ്ധപുരിനു് കു
ളി നാട്ടുടെ ദയവും പെരുക്കാട്ടിലില്ല. മിംഗ്രേഷ്യരുകളെ
ടെ വായിലക്കുപുട്ടാതിരിപ്പാൻ വച്ചിരുന്നോ? പ്രത്യേകിച്ചും
രംഗപുരത്തിലെ വക്കാട് പുലിമിതലായ ഭാജ്യത്തുണ്ടാണെങ്കിൽ
വിഹാരക്കംഗമാണെന്നോ മുമ്പുതന്നെ പ്രകാശനറിക്കാം. ആ
രണ്ടുമധ്യം— അഭ്യർത്ഥനയും— എക്കാക്കി. നർക്കളുടെ നടവിൽ.
ഇങ്ങനെയുള്ള അവസ്ഥാന്തരത്തിൽ ആഞ്ചെട എന്നുംബന്നു
അന്തിക്കുലമാകാനിരിക്കുക; സാധു പ്രകാശൻ!

വന്നവഴിക്കരന്ന മടങ്ങാമെന്നാവെച്ചാൽ ആന്തും
നിബിഡാന്യകംഖയിൽ നിലിനമായിപ്പോകി. പ്രാണങ്ങൾ
യന്ത്രാൽ പരിഞ്ഞാന്തായു് തീരുമ്പുരുത്തിൽ കല്പിക്കിയിരുന്ന
കഴിയും കണക്കാക്കാതെ കണ്ണവചിഞ്ഞു് നടന്നതുടങ്ങി.
ഒടിപ്പോകാമെന്നാവെച്ചാൽ, കാരോ അടിബവയ്ക്കേഠാടം
പ്രതിബാധം. മാമരക്കാനുകരം മറിന്നുവിണ്ട് അടിശ്വാസം
തന്റെ, മെങ്കോഗത്തു് തലതക്കണ്ണം നടപ്പാൻവയ്ക്കാതാകി.
വൃഥതാങ്ങളുടെ ഗംഗിരാഖാജികനും കേടു ചെട്ടണാം. ലോകനി
രഹാവിന്നെന്ന കാരണമുണ്ടാക്കാതെ മററുന്നുണ്ട് ശാഖാക്കറ
സീച്ചുമായിട്ടുള്ളതു്? ഹീ! ഇഗലിപ്പേരു! അന്യകാരപരിത്രാ
യു് ആപത്തി ഗ്രൂപ്പരായ ജനങ്ങളുടെ ജീവിതവീം വിള
ക്കവാൻ അംഗങ്ങളുടെ ദിവ്യമായ ജ്യോതിജ്ഞിരണ്ണങ്ങൾക്കുണ്ടാ
ണെ ശക്തിയുണ്ടോ? അതെതു. എന്ന ദത്തച്ഛന്യത്തെക്കുള്ള

പുതിക്കമാറ്റേം പ്രഭാദ്യസരം ഇന്ത്യ ചിത്രിച്ചിരിക്കും എന്ന്! അവിവാരിതമായും ദീനാന്ത ഒരു പ്രതിപാദനം കാണാം എന്ന്. പ്രകാശചല്ലുന്ന ലുഡ്ഗ്രാഫറെ മനസ്സാവാനും ചെയ്യും, എന്തി നെ ലക്ഷ്മിക്കിട്ടും അതിവാഹം നടന്നു. ഒരുപാടിയ ദ്രോഹത്തിൽ കിന്നാണു് ആ വിഷ്ണുക്കിന്റെ നാളും കണ്ണിനെ തുംബി. കഞ്ചിപ്പുട്ടേ കൈവിയം വീടിനാരിക്കെടുവന്നാൻ. വാതിലപ്പെട്ടാരിക്കും; യുഖ്യും കണ്ണപ്പാണായും വാതിൽ കല്പുരക്കെ മട്ടി.

വാതിൽത്തുണ്ടോ. പീഠപ്പുകായനായ ഓമിം വിശ്വകരേ കൈകയിൽപ്പിടിച്ചു അഭിമുഖമായും വന്നുനിന്നോ. പ്രകാശചല്ലുന്ന നീതിഭക്കളുണ്ടായും പ്രംബാസപ്പുട്ടേ ഇങ്ങനെ കഞ്ചി. ആധിക്യത്തും — “വഴിത്തറവും ഇം കാട്ടിലപകപ്പുട്ടും ഇം നിയും ശ്രാസം നേരുവിണിക്കില്ലേ. ദയവും രക്ഷിക്കാൻഡാണോ!”

അതു ഗ്രഹണമാന പ്രകാശചല്ലുന്നെന്ന് അതും അതിനും തന്ത്രാടുക അക്കണ്ടജയും കുട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി.

ര ശിഖ १० അ ഫൂ १ യ ० .

വാസ്തവന്മാർ.

അനന്താഗതുന്ത നോക്കിയപ്പോരം, അതു കൈവന്ന എന്തു ചെവറിയതാണ്ടുന്ന തന്ത്രാനീ. തേങ്ങ് വീട്ടി മുതലായ മര

അദ്ദേഹിക്കാണ്ടു പബ്ലിക്കേഷൻ പലസഭയിൽക്കൂടം അവി തെക്കുംവരുന്നതും. ഒരു മുൻ വുല്പിനേരാഭക്കൂട്ടും ആരു ചെമ്പാറ്റുകളും സ്കൂളിലീക്കുന്നു. മരവാൽ അംഗത്വത്തിൽ അംഗുലിപ്പഡിലും അടക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. രണ്ടുഭേദങ്ങൾ അനുശ നാബററാഡ്. അതു ദീപ്തകായിലും അനുത്തിയിലും അവി തെക്കുംവരുന്ന പദ്ധതിക്കുലിലും പ്രകാശിക്കുന്നതും അംഗരാഡും പതിനേരും; വിസ്തൃതവിഹപലനായി അഞ്ചാറം അംഗരാഡും പാതിപ്പിച്ചുണ്ടും. അങ്ങും മഹാഭാഗികൾ സപ്രഭാവ തീക്ഷ്ണംബന്ധിച്ചും പ്രകാശിക്കുന്നതും ഒരേപ്പോഴുണ്ടുണ്ടും. മന്ദിരാംകൊന്തു് ദുർഘടികരിപ്പു മവലാവാന്താട്ടുടി അംഗരാഡും “എന്താണ്? അനുശയാദികാണ്ടു് അതുഭൂതാദ്ദീപ്പിക്കുന്ന ഗാകായിരിക്കും. അവയില്ലെങ്കിൽ ശ്രീ കൊടുക്കാട്ടിൽ എ ഷണ്ഠനാധികാരി സ്ഥാനാധികാരിയാണു് സ്ഥാനാധികാരിയാണു് താമസിക്കുവാൻ കഴിയുകു് അവയുടെ പ്രസ്തിയാണു് കൂടുതു്.”

ശ്രദ്ധനവും മഹാഭാഗികൾ വ്യാപ്തമാക്കുന്നതും ഒരു മുന്തിരിക്കുന്ന സ്ഥലം ചുണ്ണിക്കംബിയും. പ്രകാശ ചാലുന്ന ചക്രത്തേരത്തിലും മെജാം അവലുംവീശ്വാക്കുന്നതും യീളും. വല്ലുരാ ദാരിക്കുന്നണക്കാംകൂടുവെള്ളും കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നും ആഗതന്ന് അവിയിച്ചു.

മഹാഭാഗി എന്നീറും ഉരസെ “വന്നമ്പാലോ!” എന്നും വിളിച്ചു. അതനിമിഷ്ടതിനുള്ളിൽ പാർപ്പണക്കിലും മരാജവാതിൽത്തുന്ന ഉദ്ദേശം പതിനാലുവയ്ക്കുമുണ്ടും. ഇളം കൈവപ്പണിക്കാണു് പ്രത്രക്കുഭിഭവിച്ചു. വനമധ്യത്തിൽ വാന്നത്തിനിന്ന് ഓപ്പാക്കിപ്പിണ്ട ഒരു തേജഃപ്രശ്നകാണ്ഡനാണ്

தோன்றிட்டுக்கூட எது சிராமியாக வாழுகின்றால். பூப்ளா ஶங்க விழுதுதாயத்தென்றாலை அது முராளதொகீஸ்தியாக நூல்லாட்சுவாஷ காலாகாலித்து கீட்டன்றியூனா வாற்காலத்தெஷும் பூப்ளூதால் ஸுவாலையூ காலூப்பிமூலா சுநாகலி. ஆம் வழைக் கேட்ட பேரைச்சுடுத்திடு, வெராடிசிலித் திருப்பாலித்திலூ. அநாலூக்கட்டு காலூப்பாக்கத்தில் கணிவீத்துநா ஒரு தூத்துக்குடி ஏழிதென்றாக்குத் திருத்தமாய்த் தூத்துநா அதோ! என்று வொல்திடு.

குறையங்கு பூகாலை வருத்தம் ஆண்டிக்காண்டிடு, தூத்துக்குடி வேரங்கு ஜூலையியாக்காரங்காண்; வர்த்ததாலிக்கஞ்செட வான் வங்கதியை வெஜூ வனிசிக்கங்காண். காஷு காலூநிக்கூல் கூடியூந் வெஞ்சுவுங் கொள்ளவான் கொட்டசீ' என்று அது ஜதொப்பிடு.

குமாரி அதேஸமயம் பாடிக்கூற நேரென்றில் தோ' அந்தங்கூ ஸூக்ஷித்துக்கொக்கி. ஹதெந்துகடி! இப்பத்தமர்த்தித் தூங்கைக்காக்கான அது இவதோ' ஏதுவை அரக்காய் ஒரு ஓவம் நிதிலங்கிக்கிணரு. காங்காலம் கலமிழ்ச்சுத ஶாத்துபு மன்றம் தத்த்துக்கங்கம் மணி மத ஒடி. அப்பதிவித்தாய் குது அலுப்பாக்கூர் பங்கமாறு திதித் திருவாலூக்காமலைமாய் அய்ரத்திக்கூ' அங்களிம நிழேஷா நின்கி. ஏதேநா ஒரு அந்தூபத்தெந்தூர் எதுவே குமாறுத்தித் தூங்கை ஒரு பரிசொமத்திக்கெந்தாண்கா'கார் ஸௌ? பூகாலைப்புரா அது முவானூடைஞ்சிருக்கொக்கி மத ஸ்திலாக்கி. பாக்ஷ அத்திக்கூர் மர்மங் தேவிக்குவாந் அந்

അംഗമക്ക് സാദിച്ചില്ല. ആ സൗമ്യപിജിട പ്രമാണിൽ നാതിൽ മുകാശചല്ലായ അതിന്റെ ഉള്ളപ്പാർഡ പതിശ്വം തന്ത്രം വദ്ധിച്ചു; നിന്നിരേഷായി ആ ലാവണ്ണ്യലതികരയേംബാം.

ആ നാംഗി നൃത്വപിജിയായ് പതുക്കെ, വളരെപുതു കേ അവിടുന്ന നൃത്വായി. അട്ടിസമയത്തിനുള്ളിൽ അവരു ദമ്പദുലഭങ്ങളു പാനിയവും കൊണ്ടുവന്ന് പ്രകാശം നീറ്റി മുഖാക്കപ്പിച്ചുകൊണ്ടുനിന്നു. കപിനമായ ദാ വരങ്കൊണ്ട് താഴെ വരണ്ടുപോയതിനാൽ, ആല്ലോ അഞ്ചാം വെള്ളം വാങ്ങിക്കൊടിച്ചു; മുഹമ്മദൻ നിംബുഡിച്ചുതിനാൽ പിലപാട്ടഞ്ചും സ്വീകരിച്ചു ആതുകൊണ്ട് പ്രകാശം വിശദ്ധും ഒഴിച്ചും സംതൃപ്തിയായെന്നു ഏറ്റവും സ്വന്തുക്കാ, ആ മാരേപചാരങ്ങളായ അഞ്ചാം സംഭവിപ്പനായെന്നുള്ള തിന് സംശയവില്ല. ആത്രേശായിക്കുന്ന ഭേദം മാറിമറി ഞെന്ത് മനസ്സിൽ കൂത്തജാരാ തുള്ളുവി. പ്രത്രുകിച്ചും അതുനിമന്മുകമാരായ ആ സംഭവാലിക്കരുണ്ടുമേ യോ അയാൾക്കുന്നോ ഭയന്തിന് അവകാശാ?

പ്രകാശചല്ലു സത്ത്കാരം സ്വീകരിച്ചുകഴിത്തെ ഉണ്ടെ, ‘രംഗാചുരന്തേക്കും മുവിട്ടിന്’ എത്രുമുണ്ടോ? എന്നി ക്ക് അങ്ങോടുംബോ ‘പോകേണ്ടത്’ എന്ന് തുടന്ത്,

മുഹ—അന്തേ രംഗാചുരന്തിൽ നബന്നയണ്ണന്ന ചാർഞ്ഞാം—
—മുഴ കാട് അതിന്റെപുതുവാൻ.

പ്രകാശ—രംഗാചുരന്നാരം എത്ര അബ്ദിപ്പം ഉണ്ടാം?

മുഹഃ—ഇവം കെന്ദ്രിയാം തുദേശം പത്രണാം നാഴികകൂസിം.

പ്രകാരവന്നും മുതുകേട്ട് കണാബന്തേ, സ്വാമവും മേധാവും നംഗപുരങ്ങത്തും അരുന്ധതാഴിക മാത്രമുള്ളു. മുന്നാബുമണിക്കൂറ് കരിക്കത്തു, നിൽക്കുമെന്തു എന്നർമ്മ നടന്നിരിക്കുന്നു. ഏപ്പാറിട്ടം രാഘവും കരാട്ടിനാഴിക കുരാഞ്ഞാക്കാബഹുദിനയാണെന്നു് മനസ്സിലായില്ല. ആ ആരുവോമനക്കിൽനിന്ന് വിരമിച്ചു്, അങ്ങാൽ വിന്നോറ നാറം വൈഴ്സ്റ്റൂപ്പാൻകാലത്തു പഴിക്കാട്ടിത്തുരുവാൻ ദയവുണ്ടാക്കണമെന്നു് അപേക്ഷിച്ചു്.

ആ വനവാസി നൊ മദ്ദമസിച്ചു് ‘അതിനെപ്പറ്റി വിഷാദിക്കേണ്ട, യാത്രാക്ഷിണം ധാരാളമണംഡായിരിക്കും. താൽ സൗഖ്യമായാണോ. നാഞ്ചെ പഴിക്കാട്ടിത്തുരുവാക്കാം’.

പ്രകാഃ—അങ്ങൾ ഇം റാജഭസ്ത്രത്തിൽ പുതകളിൽനിന്നും പുതി പ്രിയപ്പെടുത്താനു് താമസിക്കുന്നതു്? ഇംഗ്ലേഷേക്കാരനാണെന്നു് അങ്ങായെ കണാംഡാൽ തോന്നാനില്ലോ.

മുഹഃ—പ്രിന്റർ കട്ടാബുമെന്നാപറായാൻ ഇം കട്ടിയേഉള്ളു മറ്റായംതനെന്നയില്ലോ. തൊന്ത്രി പ്രേശക്കാരനല്ലോ.

പ്രകാഃ—ശരണു് ഇന്നചെയ്യു ഉപകാരം തൊൻ ജീവപത്രം നൊ സൂരിക്കുന്നതാണു്. റൂപരഹന്താണെന്നു ഒക്കും കൊള്ളിം, എന്നു് കൂത്തുതുരു പ്രദർശനത്താട്ട വിന്നി തന്നും മോബിച്ചു. മുഹായിപൻ അല്ലോ അഞ്ചുമിഞ്ചും തിരിത്തുനോക്കി ‘എന്റെപേരു് കുഞ്ഞുലാലനെന്നാണു്’ എന്നു് മഹാപടി പറഞ്ഞു..

ആ സമയം കുമാർ നയനാദിയിലോടു തന്നെ നീരാജനം ചൊല്ലുന്നിൽക്കൊന്തായും പ്രകാശം കണ്ടു. വസ നൊരംഞ്ഞിലെ പ്രദേശാദ്ദേശമാണോ. എലെ നാവരയശ്വരന്ദരാജി മേജ്ഞു് പ്രാവശിച്ചിരിക്കുന്നവയും സൗഖ്യത്തുമകരം തുള്ളുന്നുണ്ടു് ആ കന്നുക ഒരു അപരിചിത ഘവാവോടു് ലാജ്ഞു് മേജ്ഞും മുടാതെ ഇപ്രകാരം ചെത്തമാറുന്നതുകണ്ടു് പ്രകാശ ചുന്നും വിണ്ടും മുഹമ്മദനോടു് ‘ഇന്റക്കി അഞ്ചുഡി പുന്നി യാഗോ’ എന്നാഭാവിച്ചതിനു്.

കൃഷ്ണ:—അതേ, വനബാല എന്നെന്നു മകരതന്നു.

പ്രകാശ:—അംങ്ങ് മനോധരമായ ആകൃതിക്കു് അംബാത്രപ്രമാ അ തെ പേരു് ഇടായിൽനില്ലോ?

കൃഷ്ണ:—ഈ കുട്ടി കാട്ടിയിൽത്തന്നായാണു് ‘പിറന്നതു്’, ഈവി ടെന്തരന്നായാണു് ഇതേവരെ വളരുന്നവനാളും. ഒരിക്കെ ബും ഈ വനപ്രദേശംവിടു് എങ്ങും ചുഡാക്കിമല്ലു, അം തുക്കാണു് വനബാലയെന്നതൊന്നു് വിളിച്ചുചൊന്നാതാ എന്നു്. നാമകരണകമ്മമൊന്നും നടത്തിയിട്ടില്ലു.

ഈ സമയം വനബാല കേവലം ഇളം ചീടാത്തങ്ങളെ പ്രോബ്ലെ അംഗു! മനോധരമായ ആകൃതി എന്തിക്കോ അം യാരിക്കോ’ എന്നു് ചോദിച്ചു.

പുതിയുടെ വാക്കേട്ടു് ചെട്ടുന്നു് പുന്നിരി പുറ പ്രേരിക്കില്ലും, ചില്ലിരക്കാടിച്ചുംബിച്ചുംബിച്ചു് നംഭിരസപരത്തിൽ ‘വ നബാലേ! അസമയമായി; ഇനിപ്പോൾ കിടക്കാൻ നോ ആശു! എന്നു് അച്ചുംബി രാസിച്ചു.

വാദപ്രസ്താവന പ്രകാശചര്ചയിൽ മുൻഗത്തോടൊപ്പം ഒരു മാറ്റമാർഗ്ഗം അഭിരക്ഷനിന് പോതാം. ദേഹാവധിയാം അഥവാ തീർഖർഷ്യ ദ്രോപാസം ചെയ്യണമെല്ലാം പ്രകാശചര്ചയിൽ കഴിഞ്ഞപു ക്ഷമാളിൽ പഠിയു.

ബാധ പോയശേഷം ഭാവാലൻ പ്രകാശനാട് ‘അഞ്ചല്ലു’ ക്ഷേണം ബാധിച്ചിരിക്കായാൽ ഇന്തി ഇരുന്നവെങ്കെന്നും. കി ടക്കാൻ ദോഷകരയല്ലോ? നാഞ്ചിക്കാലതയ് ധാത്രായപ്പോറി അംഗോപഘിരാം.’

ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു ലാഭനന്നാറു. മുഹമ്മൻ പ്രകാശന മുൻഗത്തു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി പാർപ്പണി വളിക്കു കൈ ചെറിയ പുരക്കാണിച്ചുകൊടുത്തു് ‘ഇവിടെയും സ്ഥാപിക്കാം’ എന്നു ഉച്ചവാരാഭാവിച്ചു് തിരികെപ്പോയി. ഒരു വാദം അക്കരുതുകന്നു് ദീപപ്രക്രിയയിൽ അങ്ങമിഞ്ഞും നോക്കി. വാതിൽ സാക്ഷിയുടുക്കാതിന് ഭാവിച്ചപ്പോരു വന്നവും മിന്നംപ്പുണ്ടിവോലെ ഹാചിവിനു് കതക്കും കൈകൊക്കാണു് തട്ടിയുന്നാനു് അക്കരുതുകന്നു്, പ്രകാശനാട് മിണ്ടിപ്പോകു ക്കുതനു് സംജ്ഞയുണ്ടാണിച്ചു. ബാധയുടെ അപ്രകാരമുള്ള വ്യാധാരംകണ്ടു് പ്രകാശൻ അസ്ഥിയേരം നൃംഖിച്ചുനിന്നു പോയി. ഉടല്പാസക്കവം നേംവിരുച്ചു. ബാധ ചെവിയിൽ പത്രക്കു സുക്കിച്ചിരിക്കുന്നോളും, ഇന്നരാത്രി ഉറങ്ങുതും; ഉറങ്ങിയാൽ പ്രാണനാശം തന്നെ വരുന്നോളും. അപ്പുൾക്കു കൊലക്കുകയുള്ള കാരണങ്ങൾും, നിങ്ങളിൽ കൂടുതലും കൈയിലാണുകുപ്പുട്ടിരിക്കുന്നതു്; എന്നാൽ നിങ്ങളെല്ലാം കൂടുതലാണും.

ഈ വാക്കേക്കുള്ളേഖാദിയും പ്രകാശനേൻ്ന മുണ്ട് കണ്ണുഹത്തമായി, ഒരക്കം വായിത്തീനിനു പുരസ്ത്വിക്കില്ല. അതുപോകാണ് അഭ്യൂക്തിൽ സംസാരിക്കുന്നതു്? വാബാല അതുവും പറഞ്ഞു് അഭ്യൂപാർത്തനനു അന്തർഭാഗംചെയ്യുകഴിഞ്ഞു. പ്രകാശൻ വേഗം വാതിലടച്ചു സാക്ഷിച്ചു, കൊറിത്തടം കൈക്കാലംകൊണ്ടുതുണ്ടി ചിന്താ സന്തൃപ്തിനാൽ അവിടെ ഇരുന്നു. എങ്ങനെവരും വിശ്വാസം ഏതുപോയി. അക്കമനുജ്ഞിം അന്ധകാരം പറന്നു. ദ്രക്കാശൻ ഇരുക്കുന്നതിനു് അതുകൂടുമ്പൊതാളംപെണ്ണുകെങ്കിൽ അതു ലോചിച്ചുതുടങ്കി. അഭ്യൂപാർത്ത ആ പീടിക്കേൻ്റെ പുനരുന്നവിനു ആരുംരോ വാതിനു് പുട്ടിനു ശബ്ദംകേട്ട കൂളിയുംകൂടുതും വായിൽ താൻ കുട്ടിപ്പൂര്വാദയനു ഫോധംവന്നു. ശ്രീ എന്നാശംഖാധാരി

ശത്രുവരരക്കുന്നമല്ലെന്നു. വനാബാധാരം വരുംവീം മാറ്റുമെന്നു അനുഭവം അനുഭവംവും വിശ്രദാസവുമുണ്ടി. പക്ഷേ അരതെങ്ങു ന പരമാത്മരക്കുന്ന രീച്ചുപ്പേപ്പുട്ടതിയിൽ കൊം. കൂളിക്കേൻ്റെ ഉകളിടുന്നവാക്ക് എന്നുതന്നുനുംകൂടം അതിനുകിട്ടുവിശ്രദിക്കുമോ? അച്ചുനു വിശ്രദിയ്ക്കുകയിരിക്കും തുടർന്നിരിക്കുമോ? അപറ്റിച്ചിത്തനായ ഓരാക്കൽ വേണ്ടി അസാധാരണപ്പെട്ടുണ്ടുവും അതുവും അവർക്കെന്തൊന്നു്? പ്രകാശനും ഇതൊക്കെ ‘മാരയെ’ സപ്തിമോ മാനനാഭാനി’യേ? ഏന്നെന്തോന്നി.

അതു അവസരത്തിൽ ചൂത്താരോ രണ്ടുപേര് തുണിലാ ലാനാന്തിച്ചു് മുഹമ്മദാഖാണു അവയുന്നതായുംകേട്ടു. ആ

കാഡേരാലുകൾ കൂടാൻമറിഞ്ഞെ കരദൈഖുക്കുടി കിട്ടക്കിടക്കപ്പോൾ
ശ്രദ്ധയുമുഖം വെവിരുച്ചാന്ത്രികമാണ്. അത്രും അനുഭൂദമായ
സംസാരിച്ചിങ്ങന്നതിനാൽ ഒന്നം മനസ്സിലായില്ല. എന്നും
താനന്നായി ശ്രദ്ധാവിശ്വാസം ചെയ്യുന്നതാണ്. ഒരു
വിൽ അങ്ങുമിണ്ടു റൂതാം ചിരാതൊഴാൻ കേൾക്കപ്പെടി
അൻഡില്ല:—

എല്ലി:— നാഗരുദ്രലാല! കൈയിൽ കളുവെച്ച മോതിര
ഞ്ഞിണം. സപ്പൻപ്രകാശം, വാടികാരം ഈ വയ്ക്ക് ചു
രമെ പണവും ധാരാളം ബേജുന്നതോന്നുണ്ട്.

നാഗേ:— നിങ്ങെട വല്തിൽ വന്നവീണ്ടാൽ നല്ലകോ
ളിപ്പാതിരിക്കയില്ല.

ഈ സമയം മഹലാലവാനു മഹരാജകളിൽ 'അ
ധാരിപ്പും ഉറന്തിക്കാണും. പാഠിയിപ്പും കഴിച്ചുകൂട്ടു
ണാ' എന്നായി.

എല്ലിലാലൻ വീണ്ടും, 'കുറേളിട്ടി കഴിയക്കേട്ട! വന്നവും
ല ഉറന്തിയാലല്ലാതെ നഞ്ചെട കാഞ്ഞുമെന്നും നടത്താൻ
തരമില്ല. ആ മനസ്സുനെന്നും കൂടിയും വല്ലുന്നതു കുപം
കുഞ്ഞിണിക്കുന്നു.'

പുഡ്യാക്കത്തമായ സംശ്ലിഷ്ടാംകെട്ട് പ്രകാശൻ മുത
പ്രായന്നായി; സവംഗം തള്ളിപ്പ് നിർക്കാൻ ശക്തിയില്ലുണ്ടെ
പതുക്കെല്ലപ്പുതുക്കെ നിലത്തിനുണ്ടുപായി. അഭ്യന്തരാളം
വാതിലിന്നു പൂട്ടു ചുവരുന്നു തുരഞ്ഞുന്നതായ് കൊട്ട.

സംഭവിച്ചു എങ്കണ്ട വരത്തായും അംഗവിജ്ഞാനിനു കുറഞ്ഞ പ്രക്രമി വാതിൽ തുറന്നു ആക്കരിക്കുന്നു കൂടാം. ദുകാഡാം ശരീരം ആക്രമാന്തരം അഭ്യരാലിലും പാലു വരുമ്പു. സംഖ്യാം ചീരിപ്പിക്കാൻ വിട്ട് പ്രതിവിധിപ്പിം മുതിരുതു താഴ്വിള്ളുകാണിക്കുന്നു.

അംഗധക്കാരന്തിൽ മുഹമ്മദിനാബ്ദത്തു പ്രവേശിച്ച അതു പ്രകടി ചീഴ്ചുജ്ഞായ പാദവിന്റൊസംഹേരു, മനിയുടെ നടപാതയിൽ വരുന്ന് തന്നെത്തിരയുന്നതായും അന്നദവപ്പെട്ടതിനാൽ സാധ്യ കുന്നിപ്പം വരാശേഷാഖി ഒരു മുഴുവൻ കുറുപ്പായി കൈമുളവിൽ ചെന്നാലുതുങ്ങി. എന്ന സ്പാതികം അബ്ദപ്പോലെ അഭ്യസിച്ചുസ്പാതികിൽ ‘പ്രവിശ്യാ’ എന്ന്! ദേഹം എന്നിൽക്കൂടെ വരു’ എന്ന ഉച്ചരിച്ചതുകേള്ള.

അംഗ് കാമോനിക്കുന്നമാണോ പ്രകാശാം മരാളി ലാംകി. ധനബാഹയുടെ അരുഗുഡന്തന്നു ഒരു പ്രകാശാം നായ അഭ്യാർക്കാം പ്രതിശാശ്പാസംഗ്രഹിക്കുന്നു. അഭ്യാർ എന്ന നീറിവും നാണാസ്പാതികിൽ ‘ശ്രവിക്കയിണ്ടു’ എന്ന അരാഞ്ചിച്ചു.

അതുവാക്കു കേള്ള് വന്നവും സ്ഥാനങ്ങൾക്കുവന്ന് പ്രകാശാം കൈകൊടിച്ചിച്ചു; അന്നും വളുവു ആനുത്തയാട്ടകുട്ടി അയയാളെ പുറത്തുകൊക്കുന്നും കൈകുയും പട്ടിച്ചു ഗരബേഗത്തിൽ പാശരു. പ്രാണാശ്വരാം, പരിക്കീണാം പ്രകാശാം അവളുണ്ടിച്ചു് അത് വരുഗം ഓട്ടവാൻ സാധിച്ചു. അല്ലെങ്കിലുണ്ടോ അതു ഇരുളുടണ്ടു ചേല്പാടവിനിൽ കാലെട്ടാളുവയ്ക്കുവാൻ കഴിയുംാം? വന്നവായിച്ചു് അതു കാട്ടിൽ രാഘവപാർവ്വതം കുടുുംബരാജാംഗർ.

കൂടിക്കുന്ന വ്യാപാരം ആ കൊണ്ടും മുള്ളിപ്പും എത്ത്
മെരുപ്പും ഒരുക്കേ പതി ചാരിയാതിനാൽ കൈക്കുഞ്ഞപ്പും
ഒറ്റ അവധിയും തോന്തരായിപ്പും പ്രകാശിക്കുന്ന വൈദിക
ചുമ്പാക്കന്തു അവർക്കു ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടായിരുന്നു. കാരം
ശാന്തിയുണ്ടാണെന്നു ഉണ്ടെന്ന അഭിഭാവം.

എന്നും അഥവാ എന്നും

പ്രസ്താവനാപരമായ പ്രവിഷ്ടനം

ഇങ്ങനെ കാടിക്കണമെന്നു അവരിൽവരും വന്ന
സ്ഥാനത്തിൽ വളരെ മുരക്കേണ്ടതി. വന്നബാലങ്ങൾ കൂടിലെ
ക്രിസ്ത്യാസരംഗങ്ങളും സുപാരിഹിതങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട്
അം വഴിക്കും ഒരു ദിവസം സുകമാരവസ്തുക്കു
ഒള്ളപ്പെടുത്തിച്ചു സൗഖ്യിച്ചു ആ കാര്യം വിക്രിക്ക് ഇതു കൂടണ്ടാരു
മംഗളത്തിൽ കൂടി ആരിക്കുത്തു ഇങ്ങനെ നിംബം സഖ്യരിക്കു
വാന്നുള്ള സാഹസം കണ്ടിട്ടും പ്രകാശിക്കുന്ന ഉള്ളടിലെ ഫ്രൈ
ടിയും ചെറാറി. ഇങ്ങനെ ഒരു നാലുനാഴിക്കയോളം ടാടി.
വന്നബാലങ്ങൾ അംഗീരാ, ക്ഷേമംബാധിച്ചില്ല. പ്രകാശ
നും തള്ളുവായി തലതിരിച്ചില്ലും തുടങ്ങി. ഇനിയോട്ടവാൻ
നും വുവാവിനും സാധുമല്ലായിരുന്നു. വന്നബാല അതു
മനസ്സിലാക്കി പരിപിതമാക്കിനു ഒരു ഗ്രാഫനും വെന്നു
മെന്നാറിങ്ങനും വിശ്രമിച്ചും വിശ്രമിക്കുന്നു.

ஆலயத்தில் பூக்களுடைஷ்டுக்கி அவற் விளைங் எடு
பெட்டு. அது தேஜாமீதாலும் ஆஸ்தான் துடணியதேபுாச்சும்
அவற் காந்தக்கான் விஸ்திழ்ந்தாய் கைவரவுளின் வாய் சே
ந். அவரிடைவெழு வொல் மக்கியதேபுாவான் பூக்காமைகா
ங் அங்கமதிஹோதிசூ, ஒடுக்கிவிழுன குளிரைஷ்டுக்கி
பாதீஸ்தாபரத்தில் ‘ஹாி அதெழுதேளை; கைஞர் பொலேயோ
சூ’ ஏனு ஸாயாகியிடுதிசூ.

பூக்காமை’ எது வொலிக்குடை கொவங்களை் அதுவுரை
தி விகாரணமுடிய ஜாரிசூ. பகேசு, அதைக்கை அடக்கி,
‘ஹாி ஏதுவுசிசு பொவாவாலான்’ ரங்காடுஉதைத்திசேஷு
க் கையை் கூற்றுத்திலோகு கூடா.

வகை:—அதைவிகரித்தாகுகா. எதானிகாப்பாவரை கூட
சூங்கை நாந்தக்காணிடிலை.

பூக்காமை அந்துநேரம் வாய்க்கை நுவாத் உருவாகோ
கவியங்கோய்! ‘வானவாலே! நீயைக்கூர மூளை ரக்ஷனை
வெழு, ஹாி நீ திரிவ்க்கேபூராயால் நீளைக்கூ’ அதனுயிர
ஒளிகாய்த்தீர்க்கல்லோ.

வகை:—ஏதொக்கைலூடில்லூன் ஹாகிகரியாத— பகேசு
நல்லபூநம் கிட்டிவெழுகூ. ஏது அடிசூலம் எதான்
ஸமாதேபுாக்கூ.

பூக்காமை:—‘எா நூன் நாகிக்காலைகோ?’ ஏதோ ‘அது
ஏற்றுதேபுஷ். வாவொல் ஸாலிக்காத்தினி’ நான்தூங்கிக்கி
அடிசூலாந்தயாலுணர்க்காட்டுத். நான்ஸுங்காத்தித்தி

രക്ഷിക്കാതിരുത്തുന്നെങ്കിലും ലജശാലയിൽ വന്നുവാലയുടെ മുഹമ്മദ് നിശ്ചാടിക്കാണ്ടും യാർക്കാശൻ^o വിസ്തൃതി ബാംഗരയും ലോകപരിവയം പോരായും നാന്മാനുസരം സമാധാനിച്ചു. ‘നിന്നൊന്നുപത്രമുദ്ദേശ്യിൽ തഴക്കിയിട്ട് എന്ന് കരിഞ്ഞുകാണും അതിന്റെയാൾ ചെയ്ത്; ഇതുവേണ്ടാളും നിന്നൊന്നുമുള്ളടക്കിയതു് അതു ചന്തിയായില്ല’ എന്നു് ഒരു ചാവ് പദ്ധതിപിച്ചേപ്പാർഡ്,

വരഃ— നിക്ഷദംകാണ്ഡവിൽ പ്രാണം പോകുന്ന കാൺ മാണം. എന്നില്ലു് ആ ശൈത്യല്ല. പിന്നെന്തു് ആ പത്രാണം എന്നിക്കു് അംഗങ്ങൾപ്പെട്ടെന്നതു്?

പ്രകാഃ— നിന്നൊക്കെന്നേരകനിച്ചുപോന്നതുടെ? എന്തു സുവം കരാറിയാണ് ഈ വന്നവാസം?

വനഃ— കാട്ടിൽപ്പാക്കുന്നതാണ് എന്നിക്കു സുവമായും തേരുന്നുന്നതു്. രണ്ടുവിസു, നിക്ഷദം കാട്ടിൽ താമ സിച്ചുനോക്കിയാൽ ആ സുവം മരിക്കുന്നതുമുൻ മര കില്ലു. കാട്ടവിട്ടു മരറഞ്ഞാലുംപാവാൻ എന്നിക്കു വലിയ പേടിതോന്നു. എന്നാലും നിങ്ങളുണ്ടി ആ പോരുന്നതു് എന്നിക്കു പരമസന്തോഷംതന്നെ. നിങ്ങളെ വിട്ടുപിഠിത്തോൽ സുവകരമായ ഈ വന പ്രദേശങ്കുടി എന്നിക്കു് മേലിൽ പററാതെ പോകി മെന്നാണ് തോന്നുന്നതു്.

പ്രകാശൻ ആഹമ്മദാദിതനായി, വളരെ അതിരേതു ദേ, ‘നീ എന്നിക്കു പ്രാണപ്രാണം ചെയ്തു. നിന്നൊന്തിരി

ചുമ്മാൻ എന്നിങ്ക മഹല്ലുവരുന്നില്ലെന്ന് നിശ്ചാരായ ആ വയല്ലുകൾ ഒക്കയിൽനിന്ന് നിരന്തര ഉല്ലരിച്ചുമ്മാം എന്നർ ക്രാടപ്പോതു. തൊൻ വിണക്ക് ‘പ്രംബാറ്റിജാം അടിച്ചേരുള്ള സർവ്വസശ്വദ്വം ഉണ്ടാക്കിക്കൊള്ളാം.’

വനബാല പ്രകാശന്നർ മുഖാന്തര നിന്ത് മേധമായും നോക്കി, ‘എന്നാൽ നടക്ക’ എന്നും ദാദാദാപാഠത്രം

അപ്പേരിൽ പ്രകാശന്ന് ആരാട പരവര്ണനാരി ബാലാ തൊന്ത്രം ചു ധതൽ കാടനു മുന്നോട്ടുകടനു. പ്രകാശന്ന് കുമില്ലും ബാലാ പിന്നിലുമായിട്ടാണ് നടന്നാലു്. അറിയകാര വുമില്ലു; അടവിഴമില്ലു. എന്നാലും ആ നിർമ്മലക്കൂടാരി പാണ്ടങ്ങേരുള്ളാലെ ഇവാവിശ്വന്നർ കൈപ്പിട്ടുകൊണ്ടാണ് നടന്നിരുന്നതു്. പ്രകാശന്ന ശരീരവാങ്ങാ കൊമാഞ്ചുണ്ടായി. അഞ്ചാളേരോടു അല്ലും ആരുലോവിച്ചു്, അതിനു് മുൻ കുലത അവിഴ്ചില്ലു. മാർഗ്ഗയേരു പ്രകാശന്ന് ‘വനബാലേ! എന്നർ അക്കുന്നെന്നാലും പിന്നന്ന അനുവർത്തി കണക്ക് പരിപയിച്ചിട്ടുണ്ടു്’ എന്നും ഉത്തേക്കണ്ണുകുലന്നായി.

വനഃ— തുട്ടു്. നാശേന്ത്രവാലനൊയും, യാ ദലശുനന്നായും. പചക്കി, അവരേരു സംസ്ഥാരിക്കാൻ തന്നെ ഒരിക്കലും എറുനിക്കിയ്ക്കില്ലു.

പ്രകാശന്ന്— എന്നാണ് ഇപ്പുമില്ലാതിരിക്കാൻ?

വനഃ— അവക്കംഞ്ഞ നിങ്ങളേരുപ്പാലെ ആകൃതിയിൽ മോ പ്രകൃതിയിൽനമോ? നിങ്ങളേരുപ്പാലെ ഭാഗിയായ

സംസാരിക്കാൻ അവധി സാധിക്കുന്നോ? അവാങ്കട അടുത്തെത്തുന്നാൽ എന്നിൽ പ്രിഞ്ചാ ഒരു വല്ലായും താനും.

പ്രകാ:— അവര് നിന്റെ അഷ്ടകൻറെ ചണ്ണാതികളുമ്പോൾ അഷ്ടകൻ മുഹമ്മദണ്ണാ സുവകേട്?

വന്നും അഷ്ടക ആലോചിച്ചു് അഷ്ടകങ്ങൾ ചുവലിച്ച വ്യസനമാണ് എന്നിക്കുന്നതാനായജ്ഞത്. വളരെ പ്രാവശ്യം അഷ്ടകനിമിത്തം തൊൻ കുള്ളിൽ വാത്തിട്ടുണ്ട്.

പ്രകാശൻ ആയുള്ളപ്പെട്ട് ‘നീ ഒപ്പാവിയുടെ ഗ്രഹ അതിൽ പാലിത്തൊന്തുകിലും എങ്ങനെന്താണ് ഈ പുണ്യ ക്ഷേമാർധ തീരുതു്?’

സരളും ദയാലു ബാലിക വ്യസനാധിനയായി പ്രകാശൻറെ ഭാവത്തു കൊക്കി, ‘പാപപുണ്യങ്ങളുന്നതാണെന്നും എന്നിക്കുന്നതുകൂടാം’.

പ്രകാ:— നിന്റെ അഷ്ടകൻ എത്തുകമ്മാണു് ചെയ്യുന്നതു്?

വഹ:— അഷ്ടകനും കൊള്ളുന്നതും കൊല്ലുന്നതും വീട്ടിൽ കൂടുതൊക്കെ കളിവുമുതലാണ്.

പ്രകാ:— ഇതാണു് പാപകമ്മമെന്ന പറയുന്നതു്. അഷ്ടകൻറെ ഇം പ്രസ്തിക്കളുക്കില്ലെന്നു ബോധം വന്നപ്പോൾ നിന്നു് വല്ലായുംതാനായില്ലോ?

വഹ:— ഉണ്ട്. വളരെ.

മുകാ:— അതാണ് പുന്നഗ്രീലഭിന്റെ ലക്ഷ്യം.

വന്നൊല കരാച്ചാന്നാലുംവിശ്വീ, “ഒരു നിങ്ങളുടെ മായി സഹവാസംവയ്ക്കാൻ എന്നിൽ സംശയം കൂടാണെന്നുണ്ട്. നിങ്ങളുംവിശ്വീ എന്തും അപാരവാനം എന്നിക്കാണുമെന്നില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് അടുത്തുനേരവിശ്വീ നിങ്ങളുംവിശ്വീപോന്നത്. ഇതു ഘണ്ടുമു പാഹാദോ?”

മുകാ:— നമ്മൾ ഒരു വദനത്തായി മനസ്സാക്കി എത്തനാം നാണ്ട്. എത്തുപ്പുത്തിചെയ്യേണ്ട മനസ്സ് അതിനാ അംഗവദ്ദിക്കാക്കാം, അതിൽ അസ്വഭാവം തോന്നാതിരിക്കുമ്പോൾ ചെയ്യുന്നതോം അതു ഘണ്ടുകൾം. മനസ്സ് അന്തിന്ത്രമെന്നം അതിക്കഴിമെന്നം വിലക്കുന്നതു തോ അതിനും പാപക്കമ്മെന്നം പറയും. സപ്രീന രക്ഷാപരിഷക്കാരാംമനസ്സുതന്നാണെന്നും ഉപനിഷത്തുകൾ ഉപദേശിക്കുന്നു.

വന:— ഘണ്ടു ചാപങ്ങളുള്ളതാണെന്നും ഇപ്പോൾ മനസ്സിലാമെ.

മുകാ:— പുന്നംചെയ്യാളും പാരാംചെയ്യാളും അതിന്റെ ഫലാർമ്മതാണനന്നിയാണോ?

വന:— പുന്നംചെയ്യാൻ മനസ്സിൽ സ്ഥാപിച്ചും പാരാംചെയ്യാൻ ഭൂഖിപ്പിച്ചും തോന്നും.

മുകാ:— മനസ്സുനായ് പിരന്നാൽ ഒരിക്കൽ മരിക്കുമെന്നും നിഞ്ചുമ്പുണ്ടാണോ?

വന:— അങ്ങനെ കേട്ടിട്ടണ്ടോ.

പ്രകാരചുരുൾ ഗംഭീരങ്ങാവന്തിൽ ഇങ്ങനെ പ്രസംഗി നിന്നും തുടങ്ങി: ‘മരണാനന്തരം ചുണ്ണപാപം കൊടുത്തും അനോഡവിക്കുന്നു. ഈ സമുദ്ധപ്രാപ്തിയുടെ മലം നൃയാരത്തുന്നതായ സമുദ്ധിനാനുസരിച്ചുപറ്റാൻ’ ചുണ്ണപാപം ദാനം കൊടുത്തും അനോഡവിക്കുന്നതും വാസന ജീവനം തുടാൻ ആനം. ആതുംവിനെ വാസനാവലം ബുദ്ധിമുട്ടുകൊണ്ടിരിക്കും. സദ്വിശയങ്ങളിൽ നന്ദ്യാലു പൂർവ്വിപ്പിക്കുന്നും. സംസാരസാഹരം വളരെ കുറഞ്ഞാകിലു മാണം. നല്ല ശ്രദ്ധയും വിവേകവുമില്ലെങ്കിൽ, അടിക്കടി ആവശ്യം അനന്തമുഴുവായിക്കൊണ്ടിരിക്കും. നിംബക്ക് ഈ ലോകരംഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കാറായി. അന്തരുക്കാണ്ടു വഴിപൊരുജ്ജാതെ വളരെ ബുദ്ധിപൂർവ്വകമായെ പെരുമാറുന്നും. പ്രചന്നയത്തിൽ പാപത്തുത്തിലെങ്കും പിടിച്ചിരിക്കുന്ന പല പ്രലോഭനങ്ങളുണ്ട്. മനസ്സുാക്കന്ന മിക്കവിനെ തോന്തരിയ വഴിയും പാശാൻ അന്വദിക്കാതെ അക്കാമിട്ടു നിരത്തി കിട്ടുകിൽ, തന്മുഖം പാപത്തിനും താപത്തിനും നാം പാരമായ തീരം. നീ ടുംബജ്ജു് വണ്ണവദങ്കയില്ലെന്നും എന്നിക്കു വിശ്വോന്മുണ്ടോ?

വന്നും ഈ നേരംവരെ വിസ്തിതവിലോചനാം യി ഉപദേശജ്ഞാവിന്നും മുഖ്യതു നോക്കിനിൽക്കുകയായിരുന്നു. പറഞ്ഞു വിശദിച്ചുപ്പോൾ പത്രക്കു, ‘പ്രഘാക്കനമെന്നാബെന്നതാണ്?’

പ്രകാഃ— അടക്കിനിരുത്താൻ വരുത്തുകയില്ല നമ്മുടെ നീലേജ്ജു് ആക്കഷിക്കുന്നതിനാണ് പ്രലോഭനരുക്കി

എൻ ഞാൻ പറഞ്ഞത്രു്. അരങ്കാൽ വിഷയത്തി
ശ്ലഘ്നാണ പ്രകൃത്യാ അധികം ആക്കമണം.

വനഃ— അവിത്തമായ ക്ഷകാംഗും ഞാൻ ചെയ്യുന്നത്രു

പ്രകാഃ— നിന്റെ ശ്ലഘ്നമായ വാക്കുകളു് എന്നും വള്ള
രെ മനസ്സംവം തേണ്ടാം!

ഈഞ്ചെന സല്പവിച്ചുകൊടിരിശ്ശെന്തിനുംയേ, ഇജാ.
അം ക്ഷ ഗ്രാമാന്തിക്കാനിലെവത്തി. ഉടരെ ക്ഷവണ്ടിപിടി
ച്ചു് റംഗപുരത്തേജ്ഞേ പുരപ്പുട്ട. പുന്നുവാവഞ്ചേരു അധി
കർത്തൃ ലോകരിതി താരിയാന്ത ആ സാളാന്തരംഗങ്ങോട്
സംഭാഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നോടും പ്രകാശനാശായിരുന്ന
ശ്രദ്ധാദാം, റംഗപുരാഡിമുഖായി വണ്ടി ഓടിക്കൊണ്ടിരി
ക്കേന്നും അയാൾക്ക് അനാശ്രൂതമായിരുന്നില്ല. അതിന്റെ
ഒരു അട്ടത്ത അധ്യായത്തിലാണിയാം.

— : 0 : —

ന ല ന അ യ ന യ .

ഇ ദ്രോഡരാം .

ജഗച്ഛന്നും റംഗപുരത്തെ ഡപ്പട്ടിമജിശ്രൂട്ടായിരുന്നു. ഇതുപറുവംഗങ്ങാളുമായി ആ തിക്കിണ്ടതനെന്നായാണം ജോഡി. ട്രാനിഡ്യ, ജനരജ്ജന, കാൺബഗ്ഗരവം തുടങ്ങിയ ഉത്തേഴ്സ്ഥലാണെന്നും അദ്ദേഹം ചൊതുജനവുമുണ്ടായതാണ പാതുരായ് തീന്താം; ക്രമണ ഡിസ്കൂട്ട് മജിശ്രൂട്ടായി.

ജഗത്തുന്നാർ ദാന്തുഖണ്ഡം പുതിയ ആശാനകമാനോ ഇല്ല. മറ്റ് രാഖിയുമുള്ളിക്കരേ ഫലിക്കു. മുത്തവരം ചെഹമവതി, അടി, റീംപുളി പ്രദേശവതി. ഒരുമാവാരം വൈദ്യുതിക്കിഴതാനാ വിശ്വാസാണ്. അവരും മുഴുവൻതാനാ വയസ്സുപ്രായം മാറ്റാം. പ്രഭാവതി യുടെ വിശ്വാസം കൂടിഞ്ഞതിന്റെ രണ്ടാംബന്ധം ഒരു അതുകൂടിക്കു. വാസ്തവിക്കുമ്പോൾ ക്രിജ്ഞത്വം ഒരു തീപ്പിംഗം ആശയ പ്രാഥ രക്ഷാ അരുൺകുട്ടിക്കുംബാബുരുക്കിലും ബബ്ലുത്രിയഥാനാ അവൻ അന്തരിച്ചുപായി. അന്നനും ഒരു ഒരു സ്കൂളിന്താനമാണെ ഉത്തരവിച്ചതു്. കുടുംബസ്ഥാന പ്രോഫീസി അഥവാ അബ്ദിയും അംഗീകാരം അഥവാ അബ്ദിയും. ജഗത്തുന്നാർ യഥാദാരങ്ങൾക്കു സ്കൂളാം വരിക്കു പ്രസ്വിച്ചുംഡശാം ശേഖരത്തുരക്കാം നീതുംബാം ആംഗീച്ചു. വിദ്യിൽ മഹാത്മില്ലാറിയാം. കുടിംബങ്ങൾ തമാഖക പതിനാറു വയസ്സുപ്രായം ചെന്ന ചെഹാവതിയും ഒരു ദിന വരുവിണം. ടെരിലിലംതു പേരുക്കുടിക്കാം പ്രാഥപാലനങ്ങൾ ചെങ്ങുംഡച്ചുമരംതാജും ചെഹാവതി കുടിത്തെന്നായിരിയാം. ജേരുംബാം വാസല്പ്പിലുംസമ ഒരു വിച്ചുകൊംബാം പ്രഭാവതി വളരുന്ന് ഉന്നതു്.

ശുനു ചെവക്കോഗാം. ചെഹമവതി പ്രാണാസ്ത്വശായ പ്രദേശവതിയുടെ മുഖ സരോജം ചുവരിലുന്നായ്ക്കുണ്ട് ഓമന മുഖത്തു പലാവു ചുംബിച്ചു, ‘പ്രഭേ! ഇന്നനിന്നൊക്കു് വലി യ സുഖിനമാണ്. വളരെനൊറുക്കുംഡിനതു്, നിന്നുംഭേദംകാബു് ആനുവംശാശില്ലു. മുന്ന വത്തമാനം കേട്ടിടം നിന്നും മുഖത്തു ഒരു പ്രസാദം മുല്ലാതിരിക്കുംബാ? എന്നേവാംബു്.

പ്രഭാവതി നമ്മുടിയായിരിന്നു. ഒഹമവതിയുടെ ചോദ്യത്തിനു അവളുടെത്തരമൊന്നും ഉരിയാടിയില്ലോ. അങ്ങും ദ വൈദമവതി താഴ്ക്കിയ മുഖം പത്രക്കു ഉയർത്തിപ്പറ്റിച്ചു്, ‘ഹി പ്രഭേ! മുടിമിന്നക്കിക്കെട്ട്. പുതിയ സാരിയർത്തി. ഈ അങ്ങനെ മലിനമുഖങ്ങാട്ടുടി ഇരിക്കേണ്ടതു്’. അതാവു വരുന്നയി’ എന്ന അനുശാസനിപ്പിച്ചുനോക്കി.

ആ സമയം ധ്രൂഖാവതിയുടെ ശിരസ്സു് വൈദമയുടെ മാപ്പിടത്തിലേയ്ക്കു് ചൊണ്ടതു്. ‘എന്താണിതു് പ്രഭേ’ ഇങ്ങനെന്തെങ്കിൽ തേങ്ങങ്ങിക്കരായുന്നതന്ത്രിനാണോ? ആ പരിപേവ നാക്കണ്ണു വൈദമയുടെ ക്ഷേമകളിലും (ആക്കാഡിയാർ) എന്നു കൊണ്ടോ എവിടുന്നോ നീണംണ്ണു ബാധ്യക്കണ്ണാം കുഞ്ഞാറായി. വിസ്തൃതാകലയായ വൈദമവതി ക്ഷേമരൊന്നുകൾി, അംഗജനവിയുടെ അംഗസ്തമായ അനുഭൂതാരയെ ചേലാഞ്ചുലം കൊണ്ണു ഇടച്ചു്, ‘പ്രഭേ ഇതെന്നതാണോ? ഇന്നുകുറയുക്കേണ്ടോ? ആറീകൾക്കു ഇതിലും ശ്രോതനമായ ദിനമുണ്ടോ? കേവലം കട്ടിക്കളേപ്പാലെ കളിക്കാതെന്നു്’. ഇനിയും ബുദ്ധിയുറച്ചിട്ടി താഴേ? പെണ്ണാഞ്ചംകു് ആശ്രയത്തിനെത്തു്, ആശ്രയനെത്തു്, അചൂടുനെത്തു്. ആകം അതാവിനേന്നൊരു മേഖലയല്ല കട്ടി’ എന്ന ശകാരവും സാന്തപ്പവും സമിളിതമായ ഭാവം സ്ഥാപിച്ചു.

കുട്ടിലെ ധാക്കകളും തുറിച്ചുപ്പാറു വൈദമവതിയുടെ ക്ഷേമസ്വരത്തിനു ആക്കുക്കുകമായ ഒരു മാനദണ്ഡായതെന്നാണോ? ശരി! നാം മറന്നുപോകി. വൈദമവതി ഒരു വൊല്ലവിധവയല്ലോ?

ଜ୍ଞାନ୍ୟଶୋଭର ପଲାଯିଥିଲୁହ ପ୍ରଣାଵତିକେଳୟାମ
ଏ ବିଦ୍ୱାନ୍ୟଙ୍କଣାକି. ଆଗନ୍ତର ଚିହ୍ନରୂପ ବୀକ୍‌କେ
କ୍ରିକେଣାଟୁମିଛି ବାହି ଈଶା. ଅନ୍ତରେ ଗୋଟେ ପାପତରିତରି
ଲୁ. ଆଯାଶତରିଃ ବିଲାପିତ୍ରିତୁ ବର୍ଣ୍ଣାରେଣାକ୍ଷତାହୁଲ୍ୟାଂ
ଯରିଦ୍ୱାନ୍ୟିତୁ.

ରାତ୍ରି ରାତ୍ରିମଣିଯାକି. ଆଶ୍ଵଧ୍ୟାମ ବେହାବତିରୁ
ଏ ହୃଦୟର ଆଶ୍ଵଦାହାତେରିତମାୟେତୁରଙ୍ଗାକି. ପ୍ରତ୍ଯାବାତିରୁ
ଏ ମୁଢିଲାକଣଳ୍ୟାଙ୍କର୍କ ହେବିକାରତାକୁ ଶକ୍ତିରୀତ୍ୟ ରୂପ
ଜିମଳାରାଖିଛୁ. ତତ୍ସାଧାର ପୁରୁତ୍ତ କିମ୍ବା ବଣିକିବାନ୍ ଦେ
ବ୍ୟୁଂ କେରାପେ ରାତି. ବେହମବତି ବିରିକଣ୍ଠାରେ ଶ୍ରୀ ଶି
ଖବେଳେ ହାତେକି. ରାତିର ବାନ୍ ‘ଆମେ! ବୋରିଯ ମୁଖ
ମାହାର ପାଦିତିଲ୍ୟ. ଦ୍ଵୟାଷତିର ବାହର ଆପରଶିତୁ
ଅନ୍ତି’ ଏମାନିଲିତୁ

ବେହମାତିରୁଙ୍କୁ ଶାତ୍ରୁକେନ୍ଦ୍ର ବଲିଯ କଣ୍ଠିରଂ ତୋଣି.
ପ୍ରଣାଵତିରାକର୍କ, ପାରମାନନ୍ଦଶତାର ଆଦିକଟକିଳାଂ
ଟିର୍ଦ୍ରୁତି. ବେହମବତି ଶାତ୍ରୁ ଶୁଲ୍ବିକାରେ ବଣିକାର
କୋଟ୍ ‘ରାଜବଳୋ! ର୍ଯୁତାଳା’ ବରାଶରତବଳାଗିଶେତ୍ରା?
ଏହା ‘ଉତ୍କଳଙ୍କ ରହିଲ୍ଲେପୁରତି.

ରାତରିରଗଲ୍ ‘ର୍ଯୁତିକେନଯାଳା’ ଆଗିବାନ୍ ଯତିଃ
ବିଵାହ ର୍ଯୁତିଜାନନ୍ ଅନ୍ତରେତୁକ୍ରମ. କର୍ତ୍ତକେରତିରି ନି
ନ୍ ବଣିକିଲାକଣାମାର ଯତରମ କରନ୍ତିଗୁରୁ କାପିଶାକିତ୍ତିଜ
ନାହିଁ ଶୁଭେଵରା ଶୁଭାନିନ ଏତିକିତ୍ତିତୁରାଶରତବଳାଗା
ନ୍ ଏତୁମାନନ୍ ବିରାମରହିପୁରକାଣାନିର୍ବକାଣା’ ଏହା
ନ୍ ଅନ୍ତିତ୍ରିତୁ.

വെഹമവതി അനക ഗ്രതാ റാന നോക്ക് യദ്ദേശ്യമി, പ്രഭു വർക്കയ പ്രസന്നവദനയായ കണ്ട് അതഥ്യയ്യുള്ളപ്പറ്റി അരാഖു നോരം ചീനാവലംബന്തൊട്ട് ‘പ്രഭേ’ എന്നും സാഡിപ്പും ശം വിളിച്ചു.

പ്രഭാവതി അപ്പോഴും ‘വേദത്വം എന്നും ആര്യ റണ്ട് അപദൂഷാക്ഷേ ഇന്തി അഴിച്ചെടുത്തൊള്ളു’.

വെഹമവതി അവരെ തിജ്ഞിച്ചാക്കാനു നേരുമി. ‘പ്രകാശചന്ദ്രൻ വരാഞ്ഞതതുകൊണ്ട് നിണക്കല്ലോവുസന്നം ഉണ്ട്, അപ്പോൾ?’ എന്നും ചോദിച്ചു.

നമുക്കു പിരപ്പറി ചിത്രനായ പ്രകാശചന്ദ്രൻ ജഗദ്ധ ദ്രാഘിം ജാമാതാവാജന്നും പ്രാഞ്ഞത്തിയിരുന്നുണ്ട് അതിനും ശ്രദ്ധിപ്പിച്ചു.

പ്രഭാവതി ജ്യോതിരിയുടെ ചോളത്തിനും ഉത്തരവു റയാതെ തലവതാഴ്ത്തിനിരാ വെഹമവതി ചിണ്ടം നോക്കി “പ്രഭേ! നിാനു എൻ്റോ ഒരു ഉടപ്പിനാനു ബജോപ്പും ലൈഡും, സപന്തം കുക്കളെപ്പോലെയാണു ലാഡുച്ചുവജ്ഞിവരുമെന്തു്. ഏതാർ വെള്ള ചുംചും വാക്കല്ലു പറയുന്നതു് എന്തും കുറ്റം തന്റെപ്പണയമുണ്ടു് കുട്ടിയാൽഞിഡാ, നിം ഇപ്പോൾ അതിനു തുടർന്നു കേടുവരുന്നതു് കാടിപ്പോകുന്നും വാ അം അഡാക്കായും അരുചു അരാനിമിഹിം കാണാവിഡനാൽ ഇം ചേംബാക്കം ഇരുപ്പുട്ടെന്നതുപാലു നിണക്കുന്നും. എന്തിക്കും അനുംം ഇംഗ്രേസ് ഉപരിഭാരിക്കാണോ അരുചില്ലെങ്കിലും കാണോ ഇംഗ്രേഷിന്നന്നും’ എന്നുപറഞ്ഞതിനും ‘വേദച്ചി എന്തിക്കും ശം കാഡവരുന്നും. അരുദണണണഞ്ചെക്കു അഴിച്ചെടുക്കുക്കും’ എന്നു അംപോക്കിമാറുമേ ചുംപുട്ടുകുളിക്കും.

വൈമമ വിശ്രായംഭാവിക്കാതെ, കുള്ളിപ്പത്തുടെ പൊന്താം അല്ലാക്കുകയും അറിഞ്ഞതു. പ്രഭാവതി ഒരുന്നീങ്ങ് തുണിയ ചോദ്യം കുപായ്ക്കിംഗ്; ഉടനെ നീപ്പുങ്ഗമവിളുട പാരംഭണ സുഖത്തിൽ ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഈ അവസ്ഥയിലുണ്ടായ ജഗദ്ധ്രൂപൻ ആ ദീപിലേജ്ജു കാരാഗതു. വൈമവതിക്കോട്, പ്രകാശൻവരദ്ദേശാർഥ വ ഡ്രൈഡ്സ്പറ്റിനു, റാഡേഡി, ന സ്റ്റീന്യംകൊണ്ട് ഇട്ടു് എന്നുതു കുലം, മുഴുവന്തെ ഇന്ത്യാക്കിട്ടണായിരിക്കും. ശാമദിവ സംശാരിവശാതു തീവണിയിൽ കിനിറിങ്കിനിൽക്കുന്നും വിവരം ചെന്തു ചുപ്പുട്ടിനു് വണ്ണിപ്പോകയാൽ ആ മുഴുവന്തു തുതുന്നു. ശുന്ന മുഖം വാനി വരുത്താമ സിച്ചു പോരുന്നും വരും.

വൈമമ: — അംഗങ്ങൾനും ശാശ്വന്നിരിക്കുന്നു. എന്നും തു വിരാത്തിന് ഒരു കമ്പി അടിച്ചിഞ്ഞുട്ടു?

ജഹ: — ശ്രീ. മുരുക്കു നുള്ളേപ്പിത്തുംല്ലോ. ഏന്നുണ്ടിനു സീ കമ്പിയടിക്കുന്നതെന്നു കരത്തിയിരിക്കാം.

വൈമമ: — എന്തിക്കു വില ഭജ്യകകൾ ഉത്തരവുണ്ടു.

ജഹ: — നീം ഇങ്ങനെ റൂസന്തിച്ചുകുംബിരിക്കുന്നു പ്രകാശൻ അനു ആദ്യം പാര്ഷ്വരിക്കുന്നു; നാലുക്കണ്ണ ലഭ്യത വന്നുവെങ്കാം

ഉണ്ണംകൂടിഞ്ഞതുപോലും ജഗദ്ധ്രൂപൻ പ്രഭാവതി യുടെ ദേൽ പതിനേരു. സാമ്പ്രദായിക്കുന്ന ആദ്യവുംപുട്ടു് ‘മുത്തേതു്’ പ്രഭ ഉണ്ണിമോ ശാശ്വത ഉണ്ണംകൂടിപ്പുകയോ? കമ്പിജ്ജു വലിയ കണ്ണിനുണ്ടായിരിക്കും’.

ഒഹമമവതി അല്ലെം പി തിരിഞ്ഞുനോക്കി ‘അംഗു! ആ വള്ളംക്കായി. മുട്ട കൈ പിണ്ണുകൂട്ടി ഇതേവരു തിന്റെ കുടം വന്നിട്ടില്ല. അല്ലെങ്കിൽ ഇതൊക്കെങ്കെട്ടിട്ട് ഇതുവോ ശം പോയ്ക്കിടാം എന്തെന്നുമോ?

ജന:— ഇങ്ങനെ സരളപ്പുത്തും കൂടിക്കർക്കു അന്തരിക്കു ശേഷ തുലിക്കയില്ല. അതെന്നും സാറമില്ല. ഒരായ രാജു; എന്നിൽക്കും ഉറക്കവേണ്ടം.

ഇങ്ങനെന്നപറഞ്ഞു അംഗുന്നു ശയനമുന്നത്തു ലേജ്ഞു പോയി.

അം നൃ १ ० അം മു १ യ ० .

ശ്രഹാസ്മനം

ഓ.പി.കുമാർവന്നം സാരത്തേജാദിച്ചായതോടുകൂടി ഇംഗ്ലീഷ് ദാനം പബ്ലിക് അടക്കക്കൂട്ടില്ലെന്നും ശ്രദ്ധനിലേയ്ക്കുപോയി ഒരു മാക്കാലം റീഭാറ്റിയും എന്തും. മുകാഡചന്ദ്രനും അരു വണ്ണിയും വന്നിട്ടില്ല. കാരണാക്കരിയാതെ അദ്ദേഹത്തിനു് രാജാഭൂമിക്കാണും. അംഗുഡിനരം ചിന്താഫുലീനാഡിക്കന്ന ശാഖാ കുർക്കത്തിലും കൈകുവിക്കൊട്ടതു് ഉന്നമ്പാപ തേതാടെ വിട്ടിലേയ്ക്കു മട്ടും.

പാതിനേന്നുംനീക്കായി. ഒഹമമവതിയും അംഗുഡി ശം അക്കത്തു് ചിന്താസംശയം രാജിക്കുന്നും. അപ്പോൾ രാമ ചരണന്ന് ശാടിവന്ന് ‘ചെറിയ എജംബാൻ എന്തി’ എ

നാറിയിച്ചു. ഒരു അനുഭവത്താലും അവകാശം അറഞ്ഞരംഗത്തിൽ അടിച്ചുകൂടി. കോലായിലേഴ്ജ്ജ് റണ്ടിപ്പൊം ബുഡാപ്പട്ടവാം പ്രകാശനം അനുഭവമനും ഇങ്ങവക്സിഡാം ദിഷ്ടി മാർത്തിൽപ്പെട്ട്. ജഗച്ചുരു്, ‘അല്ലോ എന്നതാണിതുവെങ്കി കതു്? വഴിയു് വലുതുകരാം തേരിട്ടുവേ?’, എന്ന ഉത്തക ഗൃഹതന്നായ്.

പ്രകാശചാര്യൻ ‘ഈ നീ ദേഹം മായ ഒരു അനുഭവത്തിൽ അകെടുട്ടുവോ ചി. നിങ്ങളെല്ലാക്കുക്കാണാൻ കഴിയുമെന്നാക്കിക്കുണ്ടിയിരിക്കില്ല പാക്കി, തെവശത്രും ഈ ബുഡികയാണ് എന്നും പ്രാണാനുരക്ഷിച്ചതു്’.

വന്നവും സദേകാചാനുടാതെ അവിടെത്തന്നെ യി റം. അവകാശം ദിഷ്ടി കന്നാഡി അക്കാദിയുടെമേൽ പതി കത്തു. വനിചിൽ നിന്നെന്നത് ചാന്ദ്രാട്ടാന്ത അമുല്ലര താലുക്കുങ്ങും ഭൂരംഗിയിൽ മാത്രക്കിടക്കുന്ന അഗ്നി സൂലംബദ്ധമാണു് ഭാതി ജനിപ്പിക്കുന്ന അഭലാകലാവണ്യം. അവകാശം കണ്ണകളിൽ കൂപ്പുരധാരചെയ്തു. അതു കോ മൈക്രോ മുട്ടുഭൂതമായ മാവാസം പൊഴിച്ചു് അവകാശം മധ്യത്തിൽത്തന്നെ നിർക്കുകയാണ്യിങ്കും. കാറാത്തേച്ചി നിം കാർഥകിൽമാല പുനിലാവിന്നും പുഞ്ജലത്രുടി ചെയ്യുന്നതുപോലെ മലിനാദ്ധിലം ആ മോഹനാംഗ ഘട്ടം സഹജ സൂഷമയ്ക്കിയിട്ടും മാറ്റ് കിട്ടുന്നു.

പ്രകാശചാര്യൻ സംക്ഷിപ്പമായു് തലേന്നാരം റാത്രിയിലെ ദേഹം ദിവസം വഞ്ഞു പറഞ്ഞുകേണ്ടപ്പറ്റിച്ചു. ‘എന്നും പ്രാണാനുരക്ഷിച്ചതു് ഈ പുന്നുശ്രിലഭാകയാൽ ഖാതക

കാരു അവളുടെ അച്ചൻറെ അധിനതകിൽ നിന്ന് എംബ മോഹിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുവന്നതാണ്; നിങ്ങളെല്ലാം ശതു കുറഞ്ഞ യുടെ നേരെ സന്തോഷമാം ചൊജ്ഞരാറിയാൽ എക്കാളിയാം; എന്ന് അപേക്ഷിച്ചു

വെഹമവതി തത്ക്ഷണം ആ കട്ടിയുടെ ഓട്ടത്രാചാരം നാ പൂഠലക്ഷ്യാലത്തിൽ കൈക്കൊണ്ടു “ഇന്നുഭൗദിക നീങ്ങൾ എന്നെന്നു ഒരു അംഗങ്ങളിൽനിന്നെന്നു, കട്ടിയുടെ ചുപകാരാനാൽ” എന്ന ഫ്രേമേക്കാരുമായും വോദിച്ചു

അഭ്യർഥനയോടുന്നായേ പ്രാഞ്ചലുഡോലു ഇടത്തുന്ന വള്ളൻ വാർക്കന്തളും ഇളക്കിമുള്ളിക്കണ്ണാർ തലായാട്ടി പുണ്ണി രിക്കാണ്ടു ആ കീഴംഡാം ‘എന്നുംപുർ വന്മാല’ എന്ന പ്രത്യുത്തരം നടക്കി.

വെഹമവതി വന്മാലവരയ അന്നറിപ്പും തനിലേജുക്കു ക്രൂട്ടിക്കെണ്ണുംപോഴി.. സേത്രതന്ന ജൂമാതവും ദാദരാന്ന സംസാരിച്ചു പാതേത്തല്ലോ ഗവിച്ചു

വന്മാലയെ സ്ഥാനം ഏഴും വിശ്വാസ്ത്വാട്ടുക്കാം റിഡാണ്ടരണ്ടുണ്ടും ധരപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി ആ സമയം വെഹമവതിയും എന്നു ഒരു പുസ്തക്കും എന്നു തുടങ്ങിയിരുന്നു. അവളുടെക്കണ്ണുകൾ ചെട്ടുനും അള്ളുയാരാ കല്പിക്കായി. ആ സ്ഥാനത്താണെന്നും നുംനുപ്പാനും അള്ളുകും വന്നുചേന്ന് ബാംഗ്ലബിന്ദുകൾക്കും എന്നു നേരു കുറഞ്ഞ മുണ്ടായിരിക്കാം, അരുട്ടും? അവധി ടിന്റർമാജാന നില്ക്കപ്പെട്ടു, കണ്ണീർ തുട്ടും. വന്മാല, അവണ്ണ വാണ്ണം വയന്നു ദി

ഈപ്പറ്റംവണ്ണങ്ങിലും തൃട്ടാക്കാതെ അരുളേണംഡൗൺഡിയിച്ച്. ലാംഗാല യിൽസം മേരുക്കാതിരുന്നു ആ രണ്ടം ഇപ്പോൾ ആ ശോഭിതമാണി; ദോഷാച്ചും ദിതമായി അഗ്രി പെട്ടു പൂർണ്ണിപ്പിച്ചിട്ടിരി. വനബാല അയഞ്ചിലുമായ അംഗലാവസ്ത്രം യോജിയാൽ മുഹാറാംഗരത്തെപ്പാട്ടുനന്നവെ പ്രകം ശൃംഖിച്ച് *

തത്സ്ഥായം പ്രകാശം അക്കദേത്തും കൂടാം. വനബാലാജിട ഏറ്റുവരാഴുക്കനാ ദാക്കുത്തിമല്ലതി പരിപൂർണ്ണായെതെ ഇതെതുകണ്ണ നിറ്റിപ്പുന്നായെന്നും. പാഞ്ചാബവലായായ ശാരിക്കുതുന്നുവിച്ചാൽ പറന്ന പാഞ്ചുവാങ്ങന്നതും പാലെ വനബാല കാട്ടിവന്നു രണ്ടുബൈക്കുക്കാണ്ണിം പ്രകാശനേക്കുതിൽ എക്കുട്ടിപ്പിടിച്ചു. അനന്തരം മെജ്ജാഡേണംഡുകാണിച്ചു ‘എന്നു ഇങ്ങനെ കെട്ടിയിട്ടിൻശുന്നതു ദോഷം. ഈ കെട്ടിച്ചുവിട്ടു. ഇങ്ങനെ കെട്ടിയിട്ടില്ലെങ്കിലും നിങ്ങളെല്ലവിട്ടു എന്ന് കാട്ടിലേക്കു പോവുന്നതല്ല’ എന്നായി.

വെയ്യമവഡിയും വനബാലയുടെ സാധനംക്കണ്ണ സഹിക്കുതാണി പ്രകാശം ആ ഭാവാന്തരം കണ്ണറിഞ്ഞു, “ഈ ചുവന്നകിടാവിനു ലോകപരിചയം ഇല്ല; ലഭ്യമയെ എന്നാണെന്നാനീകയില്ല. പരക്കു അവളുടെ ഏറ്റവും താപ സികളുടെനുഭോലെ പരിശുല്മാശം”. ആ വാരവിളഭമായ ഈ വള്ളുടെ പൊങ്ങമാറാം കണ്ണും ഇതരശക്തോന്നിപ്പോവുന്നതേ” എന്നു അംഗീപക്കിച്ചു.

അനന്തരം വാലയുടെ വാഹാപതയെ വേർപ്പെട്ട്

അ. പ്രകാശൻ, ‘നിന്നെങ്കണ്ടിയിൽ കണ്ണു; നിന്ന് മുള്ളു
വാസല്പരകാണ്ട ജോപ്പുത്തി അതേരെങ്കാളുണിക്കി ചുതാം’
എന്നറ റാഞ്ചട്ടുകേട്ടു’,

വന്നവാല അല്ലെന്നും ദിരിച്ചു, ‘അരതുക്കാണംബന്ന
കിൽ ഇനി ഓച്ചിച്ചുകളുംയാണും. സ്കൂൾക്കാട്ടിക്കഴിന്തരു
പ്പോൾ ഭേദം തിൽ വരീയാരം കാണുന്നു.’

ഇങ്ങനെ നാസവും ദാവിച്ചു വിശ്വാ പ്രകാശൻ
പുരിരംഭണംചെയ്യു. ഒഹോവതിയും ഇനി ആര സാറം
സംകണ്ട സഹിക്കാൻ വയ്ക്കുതെ, ‘വന്നവാലോ, വത്ര, താര
മായോ തെന്നാഖാണ്ടിൽ അതഭരണംമാക്കു അംഗം ചെയ്യു
തേരുക്കും’ എന്ന രസക്ഷയം ദിരിച്ചു

വന്നവാല തലവാട്ടി പ്രകാശൻറെ നേരേക്കുള്ളും
ചിച്ചു, ‘നിങ്ങളുടിച്ചുാണ്ടമതി; ചെച്ചി വണം’ എന്നും ചി.

ഒഹോ പ്രകാശനെന്നുംകൂടുതലമാണു എന്ന ദോഷി. പ്രകാ
ശൻ ‘അരതുക്കാണിഞ്ഞതാ തരക്കേട്ടും ശാഖി ഏതു തന്നെ അര
ചിച്ചുജ്ഞിയോ’.

മമയുലക്കാരമെല്ലാം പ്രകാശൻതന്നെ ഓഴിച്ചുപറ്റത്തു.
ഒക്സണംകഴിവത്തും അയാൾ ഘുറുതേരുക്കുംവുായി. വന്ന
വാല അന്തർപ്പുരത്തിലുംനും

ആ സുശീല അവിടെ അടങ്കിയെഞ്ഞാൻഡിയിൽ അനില്പു.
കാരണാച്ചിയിലും ചെന്നാ അരുംരയാ അനേപാപ്പിച്ചുകൊണ്ടി
അനാ. ഗ്രഹാസാമഗ്രികൾ രോഹിനിക്കുന്നതു കാണുവാൻ
പിള കൈഞ്ഞുകുംകൊണ്ടു നടക്കുന്നാണിരിക്കുവണ്ണ കൃതി

മെഹമവതി ഒറ്റനമവലംബിച്ചു. വന്നവോരായ്ക്ക് കട്ടംബു ചിന്തയില്ലെന്ന് നമ്മക്കിയാം. അവധി മരറാതെ സൈറന്റ് യുജന്റർത്തെത്തിരയുകയാണ്. ഒരുമീറ്ററിൽ പ്രഭാവതിയെ കാണണ്ടതാണി. പ്രിയസ്നേഹിയെഴുന്നും പ്രാഡി വാടിയവാ നഞ്ചാടകളുടീരിക്കാണുണ്ടാണ്. പക്ഷേ, ദ്രോക്കാവം നിന്നു. ഉളിച്ചപ്രൊങ്കിനാ ആ ലാവണ്ണലധന റിക്കണ്ട് മും അതുവെച്ചുപെട്ടുണ്ടാണെന്നി. ഖുജാററിലിളിക്കുന്ന കരിക്കർലയപ്പുപോലെയുള്ളതു സാലുവിലോചനങ്ങളും പ്രഭയെക്കണ്ട് നില്പുന്നമായ റീസ്. ഹജിത്തുത്തളിത്തുക്കാണുവാരുത്തുപാലു നവയൈവനസംഗത്താൽ നയനാഭിരാമമാക്കിനന വന്നവാലയുടെ വഹുപ്പു് പ്രഭാവതി യുടെ ശ്രൂമശ്രൂതിരത്തിൽ താഴണ്ണലക്ഷ്മിയുടെ വിലംസങ്ങളിൽ ഒരവരെ ഏറ്റിപ്പെട്ടിങ്കില്ല. വന്നവാലയുടെ ഒക്ക പ്രഭാവതി വന്നവിച്ചിച്ചുപ്പോരം ‘കാളിനിഡിയും ഗംഗയുമേക്കാഗേരമേളിച്ചുകാരിക്കുന്നും കലാൻ’.

പ്രഭാവതി—നിങ്ങൾക്കുതുരാവയ്ക്കുണ്ടായി?

വന്ന— എനിക്കുണ്ടില്ല.

പ്രഭാവതി—നിങ്ങൾക്കുതുരാം എന്നേന്നും മും. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ ‘ജോഷുത്തി’ കൈനുവിളിച്ചേണ്ടാം.

വന്ന— എനിക്കിവിംഗ് ഒരു ജോഷുത്തിയുണ്ടെല്ലാ, ഞാൻ ജോഷുത്തിയായാണുന്നതാണ് ഒരായുണ്ടെന്നും എനിക്കുവിനുണ്ടോ.

പ്രഭാവതി— അനഘജത്തിയെ നല്ലും ഉണ്ടാണെന്നുണ്ടെന്നും

ക്കും എരുൾക്കൊരു സ്ഥലത്തായിരുപ്പോളെ?

വനമ്പാലി കാച്ചിക്കരം മെഴുന്താവിച്ചു്, സ്റ്റേഷൻ താടിക്കരം പെരുമാറിക്കൊള്ളാം. പിന്നുവും അസ്റ്റിക്കരം അരുളംചിച്ചു് ‘സ്റ്റേഷൻ വരത്തിനെന്നുണ്ട്’ ചെങ്ങുണ്ടതു്?’

പ്രഭാവതി കുച്ചു് ചുരുവാം. ഇതെങ്കെന്നപറ്റെത്തു മനസ്സിലാക്കാം. കാച്ചിലോചിച്ചു് ‘നിങ്ങൾക്ക് അരുളം ആണു് എന്നും ചുഡിച്ചു്. നിങ്ങൾ അരുളേയും ഇങ്ങവരും സ്റ്റേഷൻ ശ്രീകിംഗ്രേഡു്?’

വനഃ—എനിക്ക് അന്തിമമാത്രമേ ഉള്ളതി.

പ്രഭഃ—എന്തു്! വേരു അരുളംതന്നെ ഇല്ലോ?

വനഃ—പിന്നു ഇവിഞ്ചിപ്പുണ്ടു് ചെണ്ടുവന്നു്.

പ്രഭാവതി പിരിച്ചു് പിരിച്ചു് ‘നിങ്ങളെ ഇവിടെക്കും സ്ഥാപിക്കുന്നതുനേരം ‘സ്റ്റേഷൻ എന്നു്’ ചേംബറിച്ചു തിന്നു്,

വനഃ—അതെനിക്കറിഞ്ഞുണ്ടാ.

പ്രഭഃ—ഈരിക്കെട്ട്. നിങ്ങൾ തങ്ങളെള്ളാനുഠുതനെ താഴെ സ്ഥാപിക്കുമോ.

വനഃ—താമസിക്കാം.

പ്രഭഃ—നിങ്ങൾ അച്ചുനന്നുവിച്ചു് നിങ്ങൾക്ക് വിഹാരിക്കില്ലോ?

വനഃ— എരുന്ന ഇവിടെക്കുണ്ടാവും അച്ചുകുടക്കുന്നതും മസിക്കുന്നുവാരം അന്തിമനേരം കുണ്ടാണുണ്ടു് അതുവാ തോന്നുന്നില്ലോ.

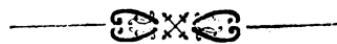
പ്രഭാവിംശം ചിരിച്ചു, ‘കൊള്ളിം നിങ്ങളെൻ്റെ നിംച്ച മുടിഞ്ഞാളു്’ എന്ന് സ്വീകാര്യമായി ചുപ്പേപ്പാറി,

വനഃ—അങ്ങിനെ അതിവാം. പ്രക്ഷീ അതുള്ളും കനിച്ചു നാഡിപ്പോളും?

പ്രഭഃ—ഹുതാളും.

വനഃ—അറിഞ്ഞാടും-റ്റെന്നാലു വടക്കേക്കാണ്ടാവനാ അതുള്ളേ!

പ്രഭാവൻിയുടെ അധിവൈദികതയിൽ ഒരു ദിനെ അതു പുണ്ണി രിക്കണ്ണിട്ടില്ല; കരക്ഷരംപോലും പുരഷ്ഠേക്കില്ല. പ്രഭ വിന്നു തെന്നത്രയായി നിംജ്ഞുന്നപ്രഥിപംപോബെ വന്നുബാലയുടെ മുഖത്തുനോക്കിക്കാണ്ടുതന്നെ നിന്നു.

അതു റം അ യു റ യ റ ..

സന്ദർഭാശ്രയ ജീവിതം.

രാത്രിപ്പാത്രമണിഞ്ഞു് പ്രകാശൻ ശഖനഗ്രഹത്തിലേജ്ഞു്
ഒംാഹി. അവിടെ പാതിപ്പുംബാവതി മുഖം മാച്ചു കിടക്കു
യിൽ കരക്കാഗന്തു ശയിക്കുന്നു. പ്രകാശനം സഹായിച്ചു.
അതുപു പ്രഭതന്നു സംശയിപ്പാനും അതുംഡിക്കേടു റ്റെന്നുകുറ
തി അ ചിരവിരമിക്കാൻ ദൈനന്ദിനേനും ചെയ്യില്ല. ഏലാ
ധാരണയ്ക്കും അ നിത്യനേന്ന് ഫൂജുത്തചിൽ ലാക്കിച്ചുകൂപ്പായി.

ശരീരം അനുശ്രദ്ധാബ്ദ്യാങ്കടി കേൾപ്പുംപിണ്ടി. ഈ നിന്മത്രം നില്ക്കുമ്പോൾ അരയിരിക്കുവാൻ കഴിക്കാണ്ടുനാക്കാതി പത്രം, ‘പ്രദേ’ എന്നവിളിച്ചു.

ഉംഗാരമെന്നമില്ല. ‘പ്രദേ’ എന്നവിണ്ടം വിളിച്ചു നോക്കി. പണ്ഡിതന്ത്രജ്ഞാലെ നിങ്ങളരം, നില്ക്കുമ്പോൾ അഭാവതി ഉറങ്ങിയിരിക്കമോ? നില്ക്കുപാസോളപാസശബ്ദങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷ് അഥവാ ലക്ഷ്മണം കാണാനില്ല.

പലപ്രാവർണ്ണം ഇങ്ങനെന കണ്ണക്കോഡം ചെയ്തും ശേഷം അതിക്കിന്നവും അസ്ത്രാധികാരിയുമായ സ്വരത്തിൽ ‘എന്നോ’എന്നായതരം ആ കാമിനീക്കണ്ണത്തിൽനിന്നും നില്ക്കുളിത്തായി.

പ്രകാശഃ— നിണ്ണക്കു ഇതുവേഗം ഇരക്കം വന്നപോതേയാ? എന്ന തുടർ.

പിരീന്നായും തന്ത്രിച്ചിരിഞ്ഞെ ചീണാഡോലെ ശബ്ദാക്കമുണ്ടായി. അംഗചാലനംകൊണ്ടും അക്ഷിം പൂര്വ്വകാതായപ്പോൾ, പ്രകാശന കോപംപ്രസംഗിച്ചു ‘പ്രദേ ഇതാ താരെണിവാദപോകനു’ എന്ന ഗ്രാഹവം ഭാവിച്ചു.

അടാപ്പുമ്പും ആ കമ്പിണാസപാത്തിൽ—‘എന്നോ’ എന്ന മാത്രം.

പ്രകാശൻ വ്യാകുലഭാവത്തിൽ ‘നാംതമ്മിൽ വേർപ്പാരി റിഞ്ഞിട്ടു എത്തുയോ നാമിക്കിഞ്ഞു’ ഒന്നവരുടേപാർഡി ഇങ്ങനെ സംസാരിക്കാതിരിക്കുയോവെണ്ണത്തും അനു പ്രഥ ഒരു കൂട്ടിയാക്കിയിരുന്നു. ഇപ്പോൾ കൂട്ടിപ്പായശാഖാ വിച്ചു. ഫും!

പ്രണയമധുരമായി നന്ന തുറന്ന സംസാരിക്കും എന്നായി.

യാതൊരു പ്രസ്താവന ഇല്ല. നിശ്ചിതവാരാഹുര തനാൽ ആ യുവാവിന്റെ എഴും വിദാരിതമായി. ഈ തിക്കൽ ചുതാബോധം ഇല്ലാതാങ്കീറ്റ്. കാരേനേരംവി മാര ചുപ്പുര തദ്ദേശ മെശനം ആ തുറയില്ല. എത്രനേരം ഇങ്ങനെ മിശഭാഗിരിക്കും? ഒട്ടവിൽ കഞ്ഞാരക്കുസാളീപ്പകാഡ കണ്ണസ്തരം തൊന്ത നിശ്ചിതം ‘ഞാൻ നിന്റെ രംഗരെ യാതൊരു ഓ പരാധരം പ്രവർത്തിച്ചു കൂട്ടു. അങ്ങനെന്തിരിക്കേ, ഏതു നാണ്പ് ഇപ്രകാരം ഏതൊക്കെ പീഡിപ്പിക്കുന്നു’? എന്ന അന്നനീച്ചുനോക്കാണ്.

പ്രാവതി ഇത്തവണയും ‘എന്താ’ എന്ന പാലുവി തന്നെ പാടി.

നേരം പ്രകാരായി. ആ നിരാഗനാഡ യുവാവ് ഇ രക്ഷേമാഴിച്ച് ആരാസ്യത്തോടെ രാന്തിൽ തുറാം ചുംബത ജീവനം. ഈ താ ഉന്നേപ്പലുംബാഹനയാൽ ഉദ്ധരിവിയുടെ രജീശലൂക്കപോലെ വന്നവും കാട്ടവാം കെട്ടിപ്പിടിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ചന്തു ഉദ്ദേശ്യവിതമായ താന്ത്രാ എഴുഡയന്തര ദൈവിയം ഒരുക്കിന്നിട്ടെന്തി, ചുപ്പന്നും വന്നവുലായപ്പുരിം ഭണ്ണത്തിൽ നിന്നുവേംപെട്ടെന്തി. പ്രക്കാൾ, ഈ സംഭവം ഗ്രിഗ്രാമിയിലും. അല്ലോ അക്കാദ, ഒരുപ്പും മുഖം ചേരണ്ടു കൈ നിരീക്ഷിച്ചു നിൽക്കുന്നണ്ടായിരുന്നു. അതു മാറ്റുന്ന പ്രാവതിയുടെ ജേരുപ്പുണ്ടി മെമ്മവതി!

എ ടോറു ഡോ യു റാ ഓ .

സരളാന്തരംഗം .

ഈ പ്രവന്ന അതുള്ള രണ്ടുക്കഴിവുകൾ. പ്രകാശവല്ലൻറെ അനന്തമായപ്രയോഗങ്ങൾ കൊണ്ടാണം പ്രഭാവതിയുടെ പ്രതി തിജ്ഞ ഭേദംവന്നില്ല. വന്നവാലുടെ സാരളീസ്ഥിതി മായ ചേർപ്പാവിലാസങ്ങൾ ആ ഇവാചിന്നേൻ എദ്ദും അജൈളി സ്ഥിതി. ഒരാഹത്രും പ്രഭാവതിയുടെ തിരസ്സും റം— മരറാർത്തത്രും വന്നവാലുടെ അരുക്കപ്പണം— ഈ പ്രവന്ന രണ്ടുവിഭിന്ന പ്രധാനങ്ങളുടെ രദ്ദു പ്രകാശൻ അജൈളം മിഞ്ചിമിഞ്ചിം അലവച്ചു. അന്നാജൈനത്തിന്നേൻ പഠവതു കൈ ‘എന്താ’ എന്നാളുള്ള ചാലുവായിൽ പത്രവസ്താനിച്ചുതേ ഉള്ളൂ. ഇംഗ്ലീഷ് ഗ്രിജ്ഞന്പര്യത്തിൽപ്പെട്ട രിക്കന്ന നാജൈന നായകന് ഏറ്റവും നൃബാന്തരത്തിയശാക്കം പ്രഭാവാഡി രണ്ടുകഴിവുരാഡശം പ്രകാശനോടു ‘പ്രസ്തുരമാണമാകു മോജ്യസഹൃദയത്തോട്’ വേറെയും ചില ആഴഭ്ലാക്കതികൾ ഉരിയാടാൻ തുടങ്ങി. അതുന്നെന്ന എന്നെന്തിലെബന്ധും ‘എ റാക്കറ കുറവാഡ്’ അമിവാ ‘ഈ തെള്ളപ്രദചാണിപ്പേര്’ അജ്ഞുക്കിൽ ‘കൈവരുതെ വെള്ളപ്പാക്കാതിരിക്കു’ എന്നിങ്ങനെ ചിലതൊക്കെപ്പുലന്വാരങ്ങ്.

പ്രകാശന്നേ എദ്ദും പ്രസ്തുതി; അതുരോ നായകരെ അനുമതിച്ചു. ഉള്ളടിപ്പാളിയുടെത്രും പാതിരൈ അന്തരുലയാ കണക്കുള്ള ശ്രദ്ധയിലെല്ലാം നിമിലമായ്ക്കീസ്. ശ്രദ്ധനെ

രാസാ യോഗ് ഒരു ആഗംഗേ, പാലാധിക്രമിച്ചുയുട്ടി. ഫോറുംഗിൽത്തു മുപ്പുമി പ്രദിവഗതിഭാവം, പരിനീരുന്നുവാതു അല്ലെങ്കിൽ വി കാസാക്കവും. ചാക്കി, എരിവന്തയും ദാഡി തു തു, ആരായും തേരു തേരു തു ചീവെള്ളുവേപാലെയള്ളു രഘട്ടി കേരിക്കണ്ണാധി മനസ്സും മട്ടിപ്പുകിം കൊന്പക്കലിത്തായ ജീവനായിക്കു തെള്ളിന്തപനം വെള്ളാൻ സഹ ആ ക്ഷേഖനത്തിന്റെ പരി ശാമം ദായനമായി അനുവന്നാഴുക്കുന്നു ആ വാദ്ധിക്കും പരി പ്രകാശാന്റെ മഹവൃദ്ധ ദത്തം തു വിഷ്ണവൻബന്ധിച്ചുതു. തെരാഗ്രി അവരുടെ അനുഭവാശിച്ചു നടന്നാശ്ലാപം ഇങ്ങനെന്നും ശാഃ ഇംഗ്രേഷി ‘പ്രഥ’ എന്നവിലിച്ചപ്പും ദി തത്തുക്കുന്നം ഉ തത്രം മുളി. പ്രകാശാൻ അല്ലോ തെരാഗ്രി അങ്ങൾക്കിച്ചു,

‘എന്നാണ് നീ എന്നോടെന്നും സംസാരിക്കാതിഡി ക്കുന്നതു? എന്ന ആരംഭിച്ചു’

പ്രഥ:— എന്തു സംസാരിക്കാനാണ്?

പ്രകാശ:— തെരാഗ്രാജകാര്യം ദേശാഭിക്രൂതി, പരമാത്മാവു ദയാദേശം?

പ്രഥാ:— കുംതുമെന്താണ്, കേരം ശരേട്ടി.

പ്രകാശ:— നിംബാക്കരണാഞ്ചു ദേശാധിക്രൂട്ടുകൊണ്ടു ഇപ്പുഡ്യോടി

പ്രഥാവതി:— ഒരു ഭാവദേശം തുകാതെ ‘ഇല്ല’, ‘എന്നിക്കും ഒല്ല ഹമ്മില്ല’ എന്നതുനന്നവും ദാഡിയുമാണുന്നുണ്ടും താ നായപിണ്ഠുവേപാലെ തെര വികാരസംരംഭം യുവാവി ന്റെ ഏറ്റവുംതുണ്ടിട്ടു ഉശക്കിയരുപാണ്ടു.

പ്രഥാവതി:— പരാത്തതുക്കപ്പേരുമാത്മീമോ? കടന്നു

ക്രിത്തവരുടേപാലെ പ്രകാശൻ നട്ടു; പീനന കന്നം ചോദിച്ചുതേയില്ല. എന്തോ അലോചിച്ച് അംഗുകഷാ കിതമായ ക്രൈസ്തവോത്തുടാണെന്നതെന്ന ഉത്തരം ഏ ദയവേദിയായ അ നിറ്റ്യമുഹരിഡംനത്തൻ അഴം നി മുയമായും പ്രഭയുടെ ഉള്ളിൽ തട്ടിയില്ല; അറാളിങ്ങാട് തി രിത്തക്കോക്കിയതേ ഇല്ല. അസ്സുക്കിഞ്ചും പ്രകാശൻ ബാ ഫ്രൈവഡംതട്ടു്, ക്രിസ്തവത്തിൽ ‘നി പരമാത്മം പ രായണി; നേരംപ്രാക്കായിട്ടും, അടവാ കാളവായിട്ടു കുലും, എൻ്റോനേരെ സ്നേഹമുഖം നാ കന്നപാരയു്’ എന്ന് അതിമിച്ചു.

പ്രഭാവതി ഇക്കണ്ണി ക്രമരഹപടിയെന്നിലാം പാതക്കില്ല. പ്രകാശൻ അക്ഷയകായി വീണ്ടുംവീണ്ടും ചോദ്യവും തുട്ടി. അംഗുപ്പാർ പ്രഭ പുരികക്കൊടിച്ചുള്ളിച്ചു്, അതുചുത്തിൽ ‘ഇതെന്തു് എലാമാല— എനിക്കു് ഉറങ്ങാണം ഒറസ്പരംത തന്നില്ല’ എന്നായി.

പ്രകാശൻ മുക്കായി. അയാളുടെ മധുരാക്തിയോ ഒരു വനമ്പോതനമായ് കലുംഗിച്ചു്. വിവിധചടികളും എദ്ദെംവെന്തുകൾ. പ്രഭാവതിയാകട്ടെ ശാഖക്കിട്ടിയിൽ മഹാവരവുകയുംചെയ്തു. അവളുടെ ഒരു നെടവീപ്പു് ശ്രൂതി പ്രടത്തിൽ പാതാച്ചു്. അങ്ങോട്ടിരിത്തുണ്ടോക്കിയഒപ്പാറ ആ യുവകമിത്രാവിണ്ണു മനോഭവാദനജ്ഞു് മരക്കായി പ്രാതാ യി. കിട്ടുന്നതയായ ഉദിതയുടെ കാഡോനില്ലേ നാമവും അ യാളുടെ മനസ്സിൽ ദാരാന്ത്രംലാം തരളാരുപ്പുംലയായു് നോ. മനസ്സുഭരംബയ ദിവാരോധനാട്ടുട്ടിശ്രവനാ ആ രാഞ്ചി

കഴിഞ്ഞെ. മുക്കും പാതി ഇന്നൻവിട്ടില്ല. അങ്ങബോധയത്തിലൂടെ സ്വീകാര്യം ചെയ്യുമ്പോൾ ഒരു ദിവസം പോയി. അല്ലെങ്കിൽ മുക്കും തുണ്ടാണ് എന്നബാലയുടെ വിമലാവിഗ്രഹമാണ് നിശ്ചിതം ശ്രദ്ധിച്ചുവരുമ്പോൾ ഇവായും കണ്ണികൾആണ്. ആ സംജ്ഞയുടെ ഭജപ്പാട്ടുക്കും ഒരു പ്രകാരം ദിവ്യനാഥനും നിഃവി. ഇവാവിന്റെ പാഠവും ആ സാഹസ്രയത്രത്തിൽനിന്ന് ഒരു പിരമിപ്പുക്കുവാനും ഒരു പ്രശ്നത്തിപ്പും കണ്ടിരിക്കുന്നു. സാമീപ്യത്തു കിന്നിങ്ങനു ദൈഹവതി കേപ്പറ്റുകൊണ്ടുമാലാക്കി മറിഞ്ഞെ കൂട്ടുകളോടുകൂടി ആ ചോദ്യോക്രമങ്ങോക്കീ തുറക്കുന്ന വന്നവാലേ' എന്നും സാലിപ്രായം വിളിച്ചു.

ആ ശ്രദ്ധാംകെട്ടു പ്രകാശം വന്നവാലയുടെ പ്രാഡി തിൽ കിന്നു കൈവിധം ചേരിഞ്ഞതുമന്തി ബാലാ അതിന്റെ ശൗര്യമെന്നും ആലോച്ചിക്കാതെ പ്രകാശംനുബന്ധപ്പെട്ടു അംഗീരിച്ചു. മെമരംവതി കോപസഹകാർണ്ണ ദിവ്യാ എന്ന കൂടിവരുന്നും വലമായി വന്നവാലയുടെ മുടിപ്പീടും വലിച്ചുനിക്കുന്നു. സാധ്യവാലിക പരിശ്രീചും ജ്യോതിഷ്മാനി എന്ന പാതയ്ക്കു വന്നവാർ സ്ഥിപ്പോലെ സംജ്ഞദ്രോഹിക്കുലപ്പുതി ചു നിന്നു.

രം ടി ഓ • അ സ്റ്റു . 200.

പരിസരശക്തി.

ആ നിണ്ടുവിരിഞ്ഞെ നീഖവിലോരാജാളിൽ എന്നു കെതാങ്കെ സംജ്ഞയുമാണ് നിംഫലംകുന്നതും! ആ അക്കണ്ഠന്തായ

ടെ അവ്യാജവിലാസം എത്താൽ കരിക്കൽക്കരളിനൊരു അലിയിക്കാനെന്തു്? കമാരിയുടെ കന്തളാരം പിടിച്ചുവലി ആങ്കുയാക്കുവായും നിന്മിപ്പന ചെമ്മരതി ആ പ്രേരലു ത്വഞ്ചി വിക്ഷേപത്താൽ പത്രക്കെപ്പുത്തുക്കു ഒക്കെ പിടിച്ചുടണ്ണി. അന്നത്രം അവളുടെ ഒക്കപിടിച്ചു സ്വന്തമുറിവേദ്യുടു് ആട്ടിക്കാണ്ടുപോയി.

വന്നവാലായുടെ നൂമസള്ളത്രുംബി വാസല്പ്പുണ്ടു് ലഭിയാൽ പലകറി സഹിച്ചുകുലം, ഇഞ്ചവണ ചെമ്മ ചുവതിച്ചുടെ സമന്വേസ്ത്ര കോപപ്രവാഹങ്കരിയാൽ മറി ഞ്ചുപോയി. പ്രേമസുഖേരമായ മുഖകമലത്തിൽ ഒരു ശാംഭിരുരസം നടമാടി. ബാലയുടെ അംബവിതമായ ആ ചരണം ഇനിവേരുത്തേണ ഇരിക്കയുള്ളൂടെ വെന്നു് തീർ്ത്ത് പ്രേട്ടത്തിക്കാണു് നിഃജനമായ. മറിയിം ലയ്യു് ബാലയെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുപോയതു്. മുഖം കന്പുച്ചു് രകാരസപരത്തിൽ ചെമ്മ ഇഞ്ചവന സംസാരിച്ചു് ‘നിന്മുന്ന കളിയും വിരിയും നന്നായിപ്പോയി; നിന്മക്കുന്നതാ ഒരു മാനവും മന്ത്രം ഉണ്ടു്?’

വന്നവാല മുവരുത്തു് ഉറക്കുന്നു നിങ്കുമായി ‘ഞാൻ എന്തു് മഞ്ഞാദക്കേടുണ്ടോ കാണിച്ചതു്’ എന്നാമോ ആഡ്ചു.

ബാലയുടെ ഇശാഖാരാരാറു വാക്കുകാണ്ടുതന്നു ചെമ്മയുടെ ആരിശം ‘പാവക്കടന്നു്’; ഒരു വിസ്തൃതമാണു് മുഖത്തു് വിഷ്വാടിയതു്. കുക്കശസ്പരംമാറി വിസ്തിരാവത്തിൽ ‘പെട്ടുണ്ടുക്കു് ഇതിലും വലിച്ച അധികം

വാനോദ്ധാരംതു! ’ എന്ന നിഃബന്ധത്തില്ലെങ്കിൽ പ്രത്യേകമായി, വനഃ— എന്തെങ്കിലും ഒരുക്കായും പ്രവർത്തിക്കുന്നും മനാവേദനത്തോന്നിയാൽ അതാണോ അധികമാം എന്ന് എന്ന ദാഹ ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്; അതുപാപകരമാണോ.

ഭരതമഃ— നിഃബന്ധം പ്രവൃത്തിക്കൊണ്ട് നിഃബന്ധം മനാസ്സിൽ ഒരുമാലിന്നുവും തോന്നിക്കില്ലോ?

വനഃ— ഇല്ല. ഒരു നാനുഡമാണോ അനുഭവപ്പെട്ടതു.

ഭരതസഃ— (ആശുച്ഛത്തോടുകൂടി അല്ലമെന്ന നിന്നുണ്ടാവും ഇടകലന്ന് സ്വന്തതിൽ) നിജം നിഞ്ഞറ ഒരു അനുഭവവും! പെട്ടെന്നും ചരചും ചുരും ചുരും പ്രായത്തോടുകൂടിയാണോ വലിച്ച പാതകരാണോ നിഃബന്ധിത്തോടുകൂടി?

ശ്രീതാരകക്ഷേത്രത്തിൽ വന്നവാല്ലെങ്കിൽ ബാഹ്യമോ ആണു അനുഭവമോ ആയ ഒരു ഭാവഭേദവും അങ്ങൾക്കില്ലെന്നു. ഇവയ്ക്കു ബാഖ്യത്തിനായി നിന്നും ചിരിച്ചവിരിച്ചു്, ‘പരപ്രകാശനാഭാരാണോ ജ്യേഷ്ഠത്തി?’ എന്ന് കൊഞ്ചിക്കും നേരുമോണ്ടു്.

മനിക്ഷത്തിനിന്നും പുറപ്പെട്ട മണിനാം പോലെ ആളുള്ള ഇതു വചനാക്കുകും, കാർമ്മകിൽ രാലയിൽനിന്നും നിർമ്മകതമായ നാണ്ഡുപോലെ ഭരമവർത്തിയുടെ മനസ്സു് ക്ഷണം സൗംഖ്യനാമായി. സ്നേഹവിശോശനങ്ങളോടുകൂടി അവരും ‘എല്ലാം നല്ലപോലെപ്പുറഞ്ഞമനസ്സിലാക്കി അതരം. വിവാഹം ആന്നാലെന്നാണൊന്നാിക്കാമണ്ണു’ എ

നോ പ്രാരംഭിച്ചു. ഏവത്തെ നാനി! എന്നതിനാണ് ഈ കമ്പോ
തിയുടെനേരം വേണ്ടാതെ ഒക്കെ ചുഡാ ധിക്കാര മുഹില്ലാം!
വന്ന്— വിവാഹം ഒരു “കേട്ടിട്ടിണ്ട്”. പക്ഷം, അതി
നീറാ ശരിപ്പായ സാരം യാളിച്ചിട്ടില്ല.

ബൈദ്യമഃ— ഇഷ്ടദഹാക്രമത്തും അനേകം ആസാദ്ദേശവിചാരണ
ഓട്ടേം ഉണ്ടല്ലോ. സ്കൂളുകൾ അശിഖാക്കിക
മാർക്കറ്റുകളാം ദോജിക്കുന്നവും വിവാഹമാണ്. ഇ
ഈ വാവാധാരാലോചനാക്കു നമ്മിടക നാട്ടിൽ അ
ക്കുന്നമമാരാണ് നടത്തുന്നത്.

. വന്ന്— എൻ്റെ അമ്മാവ സൗഖ്യത്തിൽക്കല്ലും കണ്ണിട്ടില്ല;
അന്തുനെ ഇന്തികാഞ്ചനമനും കുത്താറം തരമില്ല. എ
ങ്ങൾ വിവാഹം പിന്നെന്നയാരാണ് നടത്തണണ്ണും?

ബൈദ്യമവതിയുടെ അധികാരാഭ്യർത്ഥിക്കുന്ന ഒരു ചെറുപ്പായി
രിപ്പോര്ട്ട്. അതൊരുവ ധാരാത്തി, അന്തുനുമാരി
ബ്ലൂകിൽ അതാര്ത്തികളേ, ബന്ധുക്കളും വിവാഹംചെയ്യിച്ചു
കൊള്ളി. നീ എൻ്റെ അനുശ്രാന്തിപ്പണം. ആ വിവാഹവിധിയി
ഞാൻതുന്ന നടത്തിച്ചുകൂടും.

ആ സാരയം വന്നവാലു കൂടുതൽ മരണപ്പീഠനേതൃത്വം ‘എ
നാൽ അങ്ങനേരപരയു’ എന്ന തീയി.

ബൈദ്യമവതി അവളുടെ മുഹായിനമായ മുഖാഭാവംകു
ണ്ട് അഞ്ചുത്തേതംട്ടുട്ടി ‘അതുണ്ടാണ്’ നിന്തന പിവാഹം
ചെയ്യു കൊടുക്കേണ്ടതു്” എന്നേചോദിച്ചു.

വന്നവാലു യാത്രായ ഭാവങ്ങളും പ്രകടിക്കാതെ

യാറാവും പുണ്ണിനിക്കിട്ട് ‘പ്രകാശനവ്രതം’ എന്നറിയിച്ചു.

ഒഹമഹവതി ഒരവരള ആട്ടിരുന്ന മുഖിച്ചിനാക്കി, ‘നിന്മ ഒ ആ ത ത്രിൽ ശാന്തര ഗാന്ധാരാം’ എന്നതുടൻ.

വന്വാല തലരാട്ടി ‘ആനാഗാമിഡാവലന്ത’ എ ദിക്കർത്തില്ല’.

ഒഹമഹവതി ഒരവരള ഏട്ടുപാട്ടും കണ്ണകും ഓടിരിക്കണമെന്നും അംഗാളേവിട്ടു പിരിഞ്ഞാതു് പ്രസ നമാജീന്മാനും തോന്നാഡാണു് അതുമാണ്.

ഒന്ന് – ഉദ്യു, ജ്യോതി ശരിയാണതു്. അഡാലൈക്കാണാ തിരിക്കണ്ണവാടു് പല്ലാതര സുവക്ഷേഖനു്. കഥാലുക നെച്ചുനു് തഴക്കണമെന്നാണു് അതുമാണ്.

ഒഹമഹവതി ഓന്ന നട്ടുപറിയാതി. നിബന്ധന നാശകാലം. ഇങ്ങാടുകന്നാളും പ്രഭാവത്തിൽ പ്രകാശ നു് വിവാഹം പരായ്ക്കുന്നതും റിക്കനു പിന്നെ നിരീന വിവാഹം ചെയ്യുന്ന പാടിലു പ്രകാശം നിന്നും പര പുഞ്ചയാണു്. മരാംകുന്തീ ഉടെ ഭഞ്ചാവായ പ്രകാശ കെ നീ മനസ്സിൽ നാശാരിച്ചുകാണിഞ്ഞുന്നതു് പാപമാണു് രഹസ്യിലാണ ഒരു ദിനു്

വന്വാലായുടെ മുഖംനിന്നു് പിന്നു ക്രൈസ്തവ പൂര്വേട്ടില്ല. തിവാതപ്രാപ്തവേംബരാ വന്വാല ദി ഭേദ്യായാണി നിന്മ ഇങ്കുള്ളുകളെഞ്ചുംപേരിച്ചു വാരിയാം കവോലതക്കാരിൽ മുടി കണ്ണിഞ്ഞുവിച്ചു, നിന്മിമേശം

യ) മെമ്പാടു മുഖത്തുനോക്കു. അതു കണ്ണീരോഴുക്കി ഒൻറ അത്യം മെമ്പാടു ശരിയാകിയരിച്ചുവോ എന്നേന്തും അവളിന്റെയായാണ് തുടന്നപ്പാശ്രതത്: ‘വന്നൊലേ! നീ ഞാഞ്ചോടുനോച്ചു’ താമസിച്ചുവരുന്നനിലയ്ക്കും, നിം ക്കും യോജിച്ചു ഒരു പുരുഷനെ തുണ്ടാക്കി അനേപാഷ്ഠിച്ചുപറിച്ചു കിന്നു വിവാഹംചെയ്തുകൊടുത്തുനോടും വന്നു— തൊന്ത വേറിട്ടില്ലെല്ല വ’വാംം ചെയ്യുന്നതല്ല. ഏറ്റവും— അധാരം പ്രകാശചെയ്യുന്നോപിൽ സുന്ദരനായിരുന്നാലോ?

വന്നു—പ്രകാശചെയ്യുന്നോപിൽ സുന്ദരനോ? അങ്ങനെയും ഓഡാവില്ലു; ഒരു ലിക്കിലും കാണില്ല.

ഒരുമിച്ചു—ഉണ്ടായാലോ?

വന്നു— അങ്ങനെയും ഒരാളെ തൊന്തനുട്ടവിവാഹം ചെയ്യുന്നതുല്ല.

ഒരുമിച്ചു— നിറവേറാത്ത അതു എന്തിനാണ് ഉള്ളിൽ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും?

വന്നു— എന്തിനാണ് എന്തിക്കർണ്ണതുകൂടാ.

ഒരുമിച്ചു— എന്നാൽ നിന്നേറ തലക്കിൽ വിവാഹത്തിനും ഒരു ദേശം വിധിച്ചിട്ടില്ലെന്നാണ് തോന്തനും.

വന്നു— വിധിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ വേണു.

ഒരുമിച്ചു— വിവാഹം കഴിയാതിരുന്നാൽ നിന്നു ജനങ്ങൾ മുഴുവാക്കുന്ന നിന്തുക്കും. അതു മുഖവത്തിനിടയായിത്തന്നീ താം. ആശുപ്പാലം മുഴുവൻ കണ്ണീരും കൈയുമായി.

കഴിയുന്നുണ്ട്. തൊന്തരായകാൽപ്പറയാം കേൾപ്പിച്ച്
രണ്ടുംഡിപ്പി ദ്രാഹ വിട്ടുകളജ്ഞ. ഉചിതനായ ഒരു ട്ര
യംഗനെക്കാണ്ടു് നിന്നെന വിവാദം ചെയ്യശാം.

വനഃ— നിങ്ങെ സുവിജു ഭിവവുകൾനോടു മന
സ്ഥിരാവുന്നില്ല. എനിക്കിത്രയമരിയാം. മനസ്സിനാം
ഇഷ്ടങ്ങളാണെന്നതു് സുവം; തൊന്തരത്തു് ഭാവം.

ഒധമഃ— പാപക്രമം താരുത്തു, ജനിച്ചാൽ അതു
കൊണ്ടു് മനസ്സിൽ സുവര്മ്മാണു, ഉണ്ടാവുകും?

വനഃ— ജ്ഞയ്യത്തി! തൊൻ മുന്നുതാനു പരഞ്ഞില്ലേ,
തൊന്തരായകാലത്തു് പാപക്രമം ചെയ്യില്ലോ.

ഒധഃ—പ്രകാശചയറ്റു് നിന്നേറ തൊവല്ലു. അങ്ങനെയി
. നിക്കേ നി അഞ്ചാളിൽ ആറ്റുപരംവെച്ചുകാണിരിക്കു
നാതു് പാപമല്ലോ ആരാണു് പരഞ്ഞത്തു്?

വനഃ— (കോ.എതാ.ട) നന്നാണു് പരഞ്ഞത്തു്.

ഒധമഃ നിശ്ചം നിന്നു് മനസ്സം ഇതെത്തു മാണസമാണു്!

വനബാലയിടെ പ്രധിപ്പമായ മുവരുതു് ഇന്ന് വാക്കേകേ
ടപ്പേ, ഒരു കൈ ഗാംഭീര്യും തുള്ളുവി; ഒന്നു രണ്ടു കണ്ണുംതുള്ളു
പന്നാനിമുച്ചുവൊത്തു കവിത്താടത്തിൽ ശ്വർണ്ണരൂപിണി.
കണ്ണുള്ളതു് ആ ബാല ഇങ്ങനെ സഗദു് ഗദം പാതയ്ക്കു
ഭേദനാലാണി തൊൻ നിങ്ങെട കനിച്ചു് താമസിപ്പാൻ വി
ചാരിക്കുന്നില്ലേ. നിങ്ങെട നാട്ടിലുംവീടിലും ഇരിക്കുന്നതിനെ
കാരി ആയിരം മടങ്കു് നല്ലതു് വനബാസമാണു്.

വനബാലജു അഞ്ചുക്കാളിത്താരു് കണ്ടു് ഒധമഖ
തിഛു് അണ കാവ ഇനിച്ചു. രോഷം വിഷാദമായും താരി.

കാട്ടിലയുള്ളതാംനാ തിരിച്ചുപോക്കവാനാണ് ബാല താഴ്വരു
ചെപ്പടിനാംതാന്നുക്കേട്ട് ഉടരെ മെരുങ്ങു അതുനും കൂ
സ്ഥിതമുണ്ട്, സാഹാരനും ല്ലെ. അവളുടെ കുറുക്കൾവും അനു
ശ്വരം ദാഡി എന്നും ചുരുക്കിയും അണ എന്നും സേഖർ
നാവിന്മേഖം യെ ഭൂപര സാരവരുത്രുംതൊക്കെ ഇങ്ങനെ സമാ
ഗ്രഹിച്ചു ആണ് ‘രാന്മവാലെ! നീരെന്നതാണ്’ കാട്ടിലേജ്ഞു
. തിരിച്ചുവോ കാശാന്നു പറയുന്നതു്? ഇവിടെ ഒരുമാജ്ഞാ
വരുവാൽക്കാമല്ലോ’ എന്നു് അസ്പദാത്മാശാഖ ഇവി
ടെ ഉള്ളതു്? എന്നും അവിവേകമായി വല്ലതും പരഞ്ഞു
പോയട്ടിണങ്ങിരാ അതെതാങ്കൾ മരന്നുകളു്?

‘ഈംഗാമുത്തൻ സദാ സത്തുള്ളി വിളിഞ്ഞിരുന്ന ഒരു കന്റു
കയ്യുടെ നീജുള്ളക്കരുദയം സന്താപസംകൂദ്ധാരിയ്ക്കീം; സംഗ്രഹിക്കു
ഞാന്യക്കാരം പടന്നപിടിച്ചു. രഘേപക്ഷപാലു
കാടിച്ചുടാം നടന്നിരുന്ന ആകമാരിടുടെ കളിയും പിരിയും
ആമേണാ കരണ്ണുവന്നു. ചാമുലവിവോചനങ്ങളിൽ തു
നുനിവിക്കാതും കടന്നാതും. മുഖത്തു് പാണ്ഡില്ലാത്ത ഒ^{രാക്ഷണ്യം} പരിപ്പുരിച്ചു. ഇങ്ങനെ എന്താണും ദിവസ
തന്നീനുള്ളിൽ, അവളുടെ ഭാഗം മുഖം സാധ്യസ്ഥാരണമും
ഭാഗ ലീലാവിലാസം ‘ശ്രദ്ധ നിരവ കൂദാശ’ അഞ്ചയാറു
റാഞ്ഞു പിരിഞ്ഞുകയും ആണും ‘ശ്രദ്ധ കൂദാശ’ തുണ്ണുതാങ്ങണ്ണും തരം
ഗിരിശായ്ക്കെതകളിനുകാണും ചെയ്യു

കളുകമറിയാതെഴും മുഡലഗാന്നുചേരുപ്പു ചേ-
ന്നിളക്കിരവൻവെപ്പും ചുത്രപ്പുലാറ്റുകാട ബാല്പ്പരമേ!
തള്ളംകളുകളുംഡാരിനന്നെന്നിനും ആശയാം
വള്ളംനവക്കുവക്കുവന്നുമിതിയിരു ആ?നീരെങ്ങങ്ങമോ!

ഒ നൃത്വം ആ ദ്രോഗം .

ഉടൻ സങ്കടം.

മൈമവതിയും റണ്ടുവിധത്തിലുള്ള മനസ്സാപണാണം നഭവിച്ചത്. വന്നുവരാലും പുസന്നരോവാക്കിത്തൊയ്ക്ക് എമണ്ണാലും കാണാനോവാൽ ഇം സുഖിലായും സമിക്കുന്നില്ല. സ്വന്തം പ്രാഥര്യത്തിലും കമ വിനിക്കിക്കുവാൻ കഴുറീരോഴകിവീഴുന്ന കുത്തിയും സുഖം മരഹായത്തില്ലെങ്കിലും വര്മാക്കിട്ടാണ് വന്നുചേന്നത്. അതാണു മൈമവതി ഉം യേ സങ്കടത്തിൽ പെട്ടേപാത്രാണം ആളും പറഞ്ഞതു്.

വന്നുവരാലും മൈമവതിയും എന്താണോ ചോ ത്വം വേഴ്തുകളുള്ളതു്? സരളസപദാവയായ കര കമരിയുമായും പർച്ചയപ്പെട്ടുക്കിൽ കര വാസല്ലും ജനിച്ചുപോയി. അതിനിന്തുക്കൊണ്ടു അരുളും ആലപസ്സും വേണ്ടോ? എന്തുക്കണ്ണിരാണു് ആ കൂട്ടയും വേണ്ടി മൈമവതി കുഴിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്? സോദരി പ്രാഥവതിയും പ്രാണസ്വർണ്ണപ്പത്രം സപായനത്തമാക്കവാൻ ശുർച്ചകൊണ്ടിക്കുന്ന ഒരു ഘവതിയാണവർ. എന്നാണും ഇതു അനുകരിക്കപ്പേയോ? ശ്രീമന്നപ്പു ത്രേക്കവിധത്തിലുള്ള നൃദയമാണാവോ?

പ്രകാശചന്ദ്രൻ്റെ സ്ഥാതിരൈപ്പുറി അത്രുമപ്പുണ്ടാവി ശ്രീകൃഷ്ണാ. അതും മൈമവതിയും മനസ്സിനും കൂർഗ്ഗാരാചാരംപോലെ റീഡിപ്പിച്ചു. പ്രാഥവതി, ചന്ദ്രാലും, പ്രകാശചന്ദ്രൻ്റെ ഇം മുന്നാപോരുക്കേണ്ടും ഏതൊന്തും തന്ത്രാശ്വരത്തിൽ

തീരപ്പുരികൾ പാറിക്കാണ്ടിരിക്കയാണ്. എവരെവാതി മാത്രമ്പൂരെ ഇവരുടെ അന്തിശാസി ആരം അറി ഞാൻനിരന്നില്ല. അതാണ ചെഹരമവതിയുടെ സന്താപത്തി എന്ന ശക്തി വല്ലിക്കവാൻ സംഭവി.

ഈ മനസ്പിനി വളരെ ക്ഷേത്രിച്ചു് കടവിൽ പ്രകാശ ചുറ്റുന്ന വിളിച്ചു് ഇങ്ങനെ പാതയു്: ‘നിനെ ഏരെൻ്റ് സോഡരിഡന്റാവിഞ്ഞറ റിലയിലല്ലെ, സ്പാതം സോഡരനെ പ്ലോബേയാണ്’ ഞാൻ കര്ത്തിപ്പോരുന്നു. എനിക്കു് ഒരു സംഗതി പോരി ക്കവാനണ്ടു്; ഉഴുള്ളിനു എല്ലാം ധരായണം’.

പ്രകാശൻ (പത്രക്ക) എന്തുസംഗതിയാണു്? ഒക്കൾ ക്കട്ടേ. ഞാൻ പരമാത്മയേ പരിയാരിക്കും.

ചെഹരമഃ— നിന്നുക്കുന്നതാണു് എപ്പോഴും ക്കയവിച്ചാരം. എന്തോ ക്കയവിഷ്ടാദം ഉള്ളതുപോലേതാണെന്നു്; മുഖത്തുകുകിയാൽ അതു തെളിയുന്നുണ്ടു്.

പ്രകാശഃ— ഈ ഇക്കാൽത്തു് തോന്നിയതു് വളരെ കാണായി. ഞാൻതന്നെ അരങ്ങോട്ടു് പാണത്താറിയിക്കണമെന്നുകരി തിയിരിക്കയെങ്കിൽനും. ഇരുതവരെ കൈരിട്ടപറവാൻ നാവുപൊന്തിയില്ല. എനിക്കു് വലിയ മനഃപ്രശ്നങ്ങളുണ്ടു്.

ചെഹരഃ— എന്താണു് ക്കേൾ? തുറന്നുചരും.

ചുറ്റു മുഖം മുഖം തുടി മുമ്പുപറിന്നുമന്നാക്കി ‘നിങ്ങെ ഒരു സോഡരിതന്നായാണു് വ്യാസനകാരൻ’ എന്ന കാഴ്ചിച്ചു പറഞ്ഞു.

അരന്നതരം രണ്ടുപ്പേരും കൊന്തേരാ മെഴുന്നവലംബി ആ. ആക്കം രസനാഗ്രം അതുവോഗം ചലിച്ചില്ല. ഒട്ടവിൽ വഹയ ദൈനന്ദിനവിപ്പിട്ട്, ‘ഞാനന്തർജന്മ’ എന്നും; അവ കൂദും ഒക്കെടുത്തിയാണ്. നാനും ദുരിം നിന്താൻ നേരു ഇങ്ങനെ പെയ്മാരകമോ? നൃഖിഡ് വല്ലും ഉപ ശഭിച്ചുകൊടുത്താൽ കുക്കു വഴി ചെപ്പുണ്ടം. ഏറ്റിക്കവേണ്ടി അവളിടെ അവാവേകം ക്ഷമിക്കണം’ എന്ന അംഗേക്ഷിച്ചു.

പ്രകാശ:— ഇരുതവരെ ക്ഷമിച്ചുകൊണ്ടുനീക്കുവന്നു. അര വളിടെ ദോഷങ്ങൾ; എല്ലാം എന്നും ഭാഗ്യദാംശം. തെന്നല്ലവാക്ക് അവളിടെ മുവള്ളുന്നു കേരളത്താൻ തൊന്തരത്തുന്നതുവും. എന്നു ആത്മരിക്കാണെന്നു തൊന്തരം ആവളുടെപ്പുടന്നില്ല; ദന്തരണ്ട് നല്ലവാക്ക് തെളിത്തെന്തുമിണിയാൽത്തി. കൂടു ധാരണകിൽ മിണി കൂടുന്നുണ്ടോ?

വൈമവതി:— ‘പ്രഭു നിന്നോട് ഭാണ്ഡാലു മിണാ ദഹിപ്പു’ എന്ന ആയുത്തു സൂചിപ്പിച്ചു.

പ്രകാശൻ അദ്ദേഹം പ്രഭുവന്നിൽക്കുടുത്തു നീത്തമാനമെ സ്ഥാം അശംചൗലും പ്രതിക്കാതെ വിരാഘച്ചു, പറത്തു. സാ കാഷണമയ്യു, അയാളിടെ കണ്ണിൽനന്ന് മുഴുവൻ രഖിച്ചു നീക്കണണമെ നിന്തുളിച്ചു; കത്തകിനിരത്തിനെതല്ലും കളിച്ചു വെള്ളുതെ വെളിപ്പും വിടക്കിനാൽ മാറ്റപ്പെടുവെല്ല ദൈവലി മാറാപ്പു് നിണിയതായ്ക്കൊന്തി. വൈമവതി ശാന്തശശ്വ ന്തിൽ, ‘അവളേരുട്ടാലും വെരുതോ വിചാരപ്പേടുണ്ടോ; എ

ബ്ലാവേൺക്ട്രിക്കളിടുമ്പും സപ്രൈവറം എക്കരിതിയിലായി റിക്കയില്ല. അതുകൊലം നവോസകളിങ്ങെന്നെയാക്കേതെ നന്നായാണ് ആചാരിക്കുക; പിന്നീട് നേർവചിപ്പുവന്നോള്ളും. എൻ്റെ വാക്കിൽ അവിയോഗംവേണ്ട. മുക്കുക്കുകഴി എന്താൽ അനുകൂലയായിക്കൊള്ളും.

പ്രകാഃ:— എനിക്കു ആ ആശയില്ല.

വൈദിക:— എൻ്റിനാണ് ഇതു നേരായ്യും? ഇവകു എ അപ്രണയകവധം തോൻ കുള്ളാലെ കണ്ണിക്കുന്നു. മരഹാര കാഞ്ചനക്കിപ്പറയാൻണു്.

പ്രകാഃ:— എന്താണു്, കേരംക്കെട്ട്.

വൈദമയുടെ മുഖത്തുനിന്ന് മുമ്പുതുകുപ്പും അക്കാ രമാനും പുരപ്പേട്ടില്ല. പ്രകാശൻറെ മുഖത്തുനാശ മിചി യൂപ്പിച്ചുനിന്ന. അന്നന്തരം അദ്ദേഹവദനയായി; അകു സ്ഥികമായി അവളുടെ മുഖത്തു് ചെന്താമരപ്പുവിൻ്റെ ചു ജ്ഞലപ്പും ഇടകലവന്റുകണ്ട്. പ്രകാശൻറെ ഏദയം അതി ശൈത്യയേടു സ്ഥാപിക്കാൻതുടങ്കി. വൈദമവതി നിരക്കു യായി നിലകൊംക്കയാണ്. പിന്നെ പ്രകാശൻ ഇത് അ വസ്ത്വാന്തരത്തിനെന്നാണ് മേതു?

അല്പാക്കച്ചിന്തയേഷം പ്രകാശൻ മുന്നുദ്ദീയായ ക പ്രഭാമിരിന്ത മനസ്സുടെ, ‘എത്രസംശയിയാണ്? പറ നേരുകുടു്’ എന്ന മുടിഞ്ഞിട്ടി.

വൈദവതി ആ സമയം മുജ്ജക്ക്രൂഫേതാടു, “വനബാലയുടെ സഹാതിതനു”

ഇംഗ്ലീഷ് വാക്കുകൾ മാത്രപറഞ്ഞു വെച്ചു തന്ത്രജ്ഞൻ പ്രകാശൻറെ തരളിത്തയും എഴുത്തുകളിലും സാന്നിധ്യവും ഒരു അനുഭവമായി, ‘ജോൺ ടി കൗൺസിൽ ഓഫ് ഇന്ത്യൻ ഫോറസ്റ്റ് ബോർഡ്’ എന്നും വിശദമായി പറയാം. എന്നിക്കേ മനസ്സിലായി നിങ്ങൾ മന്ദാദാ വണ്ണാഡിക്കുകയും വാക്കിൽ വിശദപരമായി പറയാം. എന്നില്ലെങ്കിലും താൻ മനിച്ചുവെച്ചു പറയുന്ന — താൻ അക്കാദമിയിൽ കേവലം നിരപരായിരാൻ’.

വെച്ചുവതിയുടെ ദേഹത്തിൽ ഒരു നവജീവൻ വീ നാശപാലു അല്ലോ ഉത്സാഹിതയായി ഭത്തചക്രപ്പത്രക്കു, ‘നിന്റെ വാക്കിൽ എന്നിക്കു’ വിശദപരമായി ഇല്ലാജ്ഞയല്ല. പക്ഷും, വനവാലയുടെ മുഖ്യത്തിനു കേടു നാംഗതിമുലാ എന്നിക്കു വല്ലോത്ത തൈപ്പാടായ്തീനിരിജനനു’. എന്ന് തന്റെ മനോഗതം അല്ലെന്നു സ്വീകരിക്കുകയും.

പ്രകാഃ— അവക്കുന്നാണപാണതത്തു്?

വെച്ചു— അവഭാക്കായ നാശവുമില്ല, മനവുമില്ല. നിന്റെ അവരിക്കുവെച്ചു് അവരിക്കാട്ടിനാവാപല്ലജ്ഞരിൽ കൂണംനേബാറി എന്നിക്കു ശരീരം തരിച്ചുപോകുന്നു. ഒരിസംഗതിയും അവരം ഗോപ്യമായിവെജ്ജുന്നില്ല. എന്നാടു് ഉള്ളതുകൊണ്ടു ഉള്ളിതുരന്നാണപാണതു്. നിന്റെ ഭാരത കാവരിക്കുവെന്നതു പ്രമാണം. ഉടൽരണ്ടു്. ഉയിരേണ്ടാണു്.

ഇകിൽക്കാലമുടിയ ആകാശത്തിൽ ടണ്ട്രോഫിക്കലാ അസ്ഥിട സംഘടനത്താൽ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്ന ഇടിനാം ദിക്ക് ചാക്കുവാളുന്നതിൽ പൊട്ടനാനിവ പരന്നമുണ്ടുന്നതു പോലെ പ്രകാശച്ചന്നേൻറെ മനാംഗങ്ങളിൽ പെട്ടെന്ന ഒ ണ്ട ഭിന്നങ്ങളുകൾ പരസ്യം കൂടിയിട്ടി വിജ്ഞാംഗിച്ചു് ഒരു വിഹാരവൃംഖാരം സർവ്വാംഗത്തെങ്ങം കമ്പിതമാക്കിത്തീർത്ത്. വളരെനേരം മെഴുമായിരുന്നുണ്ടെങ്കിൽ പ്രകാശൻ പറയാൻ തുടങ്ങി: ‘ആല്ലുമാക്കേ തോനവള്ളിട അന്തരംഗ ഗതി അറിയാതെയാണിങ്ങനുത്. ആ ആരംഭാലുക്കുതിരെയുണ്ടായാണ് അറിയാൻ കൂടിയുന്നതു്? അവളുടെ ആ ചാരവിച്ചാണ്ടാം ക്രമണാ അതിക്കവിശ്വൈ അണ്ട്രൂഡണി യൈപ്പൂശേ ഉള്ളിക്കളുണ്ടെന്നുക്കൈ ഉള്ളടിച്ചുറ്റിവാൻ കൂടിണ്ടു ആജു. വല്ലാതെ ഒരു ശീലപ്പുകളു് അവളിൽ കടന്നകുടിയിട്ടുണ്ടു്. പണ്ടത്തെപ്പൂശൈയല്ല, പച്ചസംഗതികളിലും അ വർഷക്ക് ക്രമാതിരി തരവും തണ്ണാടവും കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കും’.

ബൈഹം:— എൻ്റെ ഉപദേശങ്കാണ്ടമാതുമാണ് ഇപ്പോൾ അവളിൽക്കാണുന്നതു്. എന്നാലും സ്വാഭാവികമേം കണ്ണിൽക്കൂടിയിരിക്കും. അവളുടെ ആ പുണ്ണി ബിച്ചാരിയുന്ന ബാമനമുഖംവാവംതുനു ഇപ്പോഴിം കൂടാൽ മതിയായിരുന്ന എന്നാണ് തോനുന്നതു്. ആ പാംപ്പുന്നവിരിക്കുവാക്കരം ഇപ്പോൾ വാടിയ മുഖം കൂടാൻവോം എൻ്റെ കരയുലിഞ്ഞാതാനെ കരച്ചിൽ ചൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്നു!

ചുവിൽക്കുറത്തെ വാക്കെ പ്രകാശമാപ്പെന്നും മനോമ
ശ്വാസം അംഗിശേഷതിനാൽ സ്ഫുരിച്ചു. ദൈഹമവതി ഉടെ ഉ
വദേശങ്ങൾ കണ്ണ മിച്ചിയാചിച്ചു. ആ മഹാമനസ്സും നയ
നൃചംഗങ്ങളെക്കലക്കിമറിച്ചു് ശാരൂധാര പൂക്കവിഭാഗവിൽ
തഞ്ചിശാലികന്നാനായിട്ടാണ് യഥാവു കണ്ടതു്.

ദൈഹമ കരാംത്രകംകൊണ്ട് ക്ലീർ തുടച്ചു, ‘പ്രഭ
ഡു കാഞ്ഞത്തിൽ കടന്നാലോവിക്കണ്ണോമി എനിക്കു്’ വന
ഡുട്ടോഡര വല്ലുതുകൊപ്പെ വാചപോകുന്നു. അപ്പോഴാണോ
ക്കെ പ്രഭായപ്പറവിച്ചാണു എനിക്കു് പരിതാപം. നിന്നെന്ന
കാഞ്ഞം പ്രിന്നാപ്പറയേണ്ടതുണ്ടോ? നിന്നെന്ന അസ്വഭവപ്പെട്ട
തുട്ട എത്രസംഗതിയും എനിക്കു തീരെ അസംഖ്യമാണു്’.

ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കു, വാംശജാലത്തെ
വാരിയാരംഘോലെ അവളുടെ കീലായത്തെന്നതുണ്ടിൽ നി
ന്ന തോരാതെ ക്ലീർ വൊരിഞ്ഞെക്കാണ്ടിരുന്നു. പ്രകാശനാകട്ടെ
കൊത്തിവെച്ചു പാവപ്പോലെ അവളുടെ ഒരു വഞ്ഞു
നിമിലിതാക്ഷനാൽ നോക്കിക്കൊണ്ടുനിന്നു.

—:o:—

പ അ ० ० അ യു ० ० യ ० .

പ്രണയരഹസ്യം.

ഈഡാ അനാധ്യാത്മായ ആ അരംബ്യക്കും ദത്തിൽ
ഇപ്പോൾ ഒരു കീടം കടന്നുട്ടി. ഇതുവരെ ആമാത്ത്
മായ്ത്തന്നു വിരിഞ്ഞുനിന്നു ആ മോഹനസ്സുനും ജനനയ

നങ്ങൾക്ക് ശാഖാവരമായി വന്നുമലിനൈ പ്രകാശിതശാക്കി. ഇപ്പോക്കട്ട്, നാട്ട് പ്രധാനമായ നാട്ടിൽ കടന്നുള്ളിസംസാരാധ്യാവുത്തട്ടി വാട്ടിത്തെള്ളരായിരിക്കോ; നിംഫൂല്ലാസന്നിധായ ആ കമാരി വിജനവന്നംവിട്ട് നഗരത്താൽ കാലെടുത്തുവെച്ച് റംഗസപ്രദ്ധിതിയ്ക്കിടന്ന് കുഴിക്കുകയാണ്.

പ്രകാശച്ചന്ന പ്രണയിക്കുന്നതു് പാപമാണെന്നോ എന്തുതന്നു പറഞ്ഞിട്ടും അവളുടെ മനസ്സിൽക്കാണുന്ന മട്ട കാണാനില്ല. ഈ കു പ്രേമാക്കര എന്നുണ്ടെന്നയാണോ ഇവളുടെ ഉള്ളിൽ കടന്നുകൊണ്ടിരുത്തു്? അവളുടെ വീഡേക്കുക്കുന്നില്ലോ കുട്ടിയും അരാന്നും കോട്ടാലി പ്രഭയായി ആരുത്തു്? ‘മാനോകാന്തരവളം’ മന്മക്കടാഗന്യം അഹിക്കംതു, ആ സരളക്കമാരിയുടെ അന്തരംഗത്തിൽ ആരാണോ ഈ ഓരോന്നുമായ ചിന്താഗിരൈ പ്രാജ്ഞപലിപ്പിച്ചതു്? വന്മാല അനേകം പ്രാവല്ലും നിഃജന്മപ്രദേശത്തിനെന്നും അനന്തമനസ്തയായി വിചാരിയാരിയിൽ വിഹരിക്കുക പതിവാക്കിനും.

ഈയുംബന്നയായി വന്മാലയുടെ സരളചണ്ണവല്ലുപ്പി പ്രകാശനീരും ഒരു പരിയുന്നോടു അവരു കണ്ണാലിംഗന തല്ലുരയായ്ക്കിരാറില്ലു്. നേരേ മറിച്ചു് ആ നാന്ദംങ്ങളിലെ ലോകി ഏതെന്നു കു ചിന്താതരംഗം തജ്ജിപ്പുറപ്പെട്ടു് അവളുടെ പിണ്ഡകരംതന്ത്രത്തെ ഉണ്ടെലിത്തമംക്കുന്നാണു് പതിവു്. തൊന്തിയേംബലു തുജ്ജിച്ചുകാണു് പുംബുട്ടകാതെ അചിന്ത്യവും അച്ചുക്കത്തവുമായ ഒരവികാരവിജുംണ്ണമാണു് അവർക്കിട്ടും അനാദിവസ്ത്വത്തിനും.

നെപ്പുണ്ടതെന്നോലെ പാഠത്തുചെന്ന് അല്ലെങ്കിൽക്കാൻ ബൈബിളം പ്രശ്നമയ്ക്കിയിൽ ഒളിച്ചു അവളുടെ മനസ്സും അയാളുടെ അംഗസ്ഥാനമുഖ്യമായി ഒരു ഭദ്രവിഭാഗതെ വിഹിനി മാറ്റിട്ടാണ് ഇങ്ങനുത്. അവളിലേപ്പാഴം പ്രകാശനത്തോടി കണ്ണന്തിന് ഉത്കണ്ഠിതയാകാവണ്ണുകിലും, കണ്ണകുട്ടി ബൊഴിയ്ക്കും തബണാടിന്ത താരപ്പുംപോലെ തലതുഴി നിന്ത കഴം.

പ്രകാശ വലുന്നു പ്രശ്നമയുംപോലെമായ കളിക്കരമാണി കുറഞ്ഞുപോൾ അവമാക്കുന്ന കവിതയെ കൈത്തുകൂട്ടുണ്ടക്കി ലും അയാളുടെ കണ്ണന്തിനിൽനിന്ന് ഒരു ശബ്ദമുഖ്യമായിലും കണ്ണപ്പട്ടത്തിൽ പതിച്ചുകൂടിത്തൊരു എന്തേരു ഒരു ശോകാ വേഗതയാൽ അവളുടെ ഒരു ദിവസത്തോട് ഇംഗ്ലീഷ് വാദികാണ്ട് പിളിക്കുന്നതുപോലേന്താനം.

കുഞ്ചമാരകാലം മുതൽക്കേ പ്രകൃതിയുടെ ഉസംഗത്തി തു ലാളിതയ്ക്കും പാലിതയുമായിട്ടാണ് നമ്മുടെ നായിക വ ഉണ്ടാവുന്നത്. സാമുകാണ്ട്, പ്രചയുരഹസ്യങ്ങളോന്നം ആ മുഴുവൻമുഖ്യം പരിമിതമായിരുന്നില്ല, ചിലസമംഖ്യയിലും തു അല്ലാച്ച വരുന്ന അഴുവുംപുതിയവാന്നുവേണ്ടി സമീപത്രം തു വിജനസ്ഥിതിൽചെന്നുന്ന് വിഹരിക്കാൻണ്ട്. എക്കിലും പണ്ഡിതനെപ്പോലെ ആരു പരിസരങ്ങളിലെ ശാന്തസൗദര്യം അവർക്ക് അതുകൊണ്ടുകൊണ്ടു തോന്നിയില്ല. അന്നതെന്തു മുഴുവന്തുവരുന്നും ഉത്തോന്തമായിരുന്ന ഉമേഷം ഇന്ന കണ്ണികാണമാനുപോചുമില്ല. ചില സമയങ്ങളിൽ അട്ടത്ത കാട്ടിപ്പുചെന്ന് പുപറിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന, വിട്ടിലിരുന്ന് മാല

കെട്ടു. ഇഴ മംഗ്രൂ അതുകെട കഴിയില്ലെങ്കണ്ണമെന്ന് ആ കമാറി ആഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവോ, ആ പ്രേര ധാമത്തിന്റെ അരികുക്കെല്ലുണ്ടോരു, എൽ്ലുകൊണ്ടു അവളുടെ കരകുപിത്തുകൾ; കരംതടംകു ലഭ്യമാറിയുണ്ട്. ഇങ്ങൻ മാർക്കറ്റമായ ഇഴ വികാരരാഷ്ട്രത്തിനു മേരു കണ്ണുപിടിക്കുവാൻ കഴിയുതെ ആ ബാലിക ശ്രദ്ധ ആപ്പുകാരണാണ്. അവളുടെ ആ അമൃഷ്ടമായ ആശ എ നേരകിലും സഹായകമില്ലെന്നുവരുമോ? ഇഴ വിശയം അവളുടെ മനസ്സിൽ എന്നിയന്നാളാക്കി സ്ഥലംപിടിച്ചിരിക്കുന്നതു. അവളുടെ മനസ്സിലും ആരകമാനൈക്കുന്നതിലും എങ്കിലും ആ ആശ അശേഷം അന്താല്പര്യമുണ്ടു കഴി എന്തിട്ടില്ല. പ്രകാശപ്രദനാകാരം ഇഴ ഭംഗമായ അരയാഡു റീതെ ഒരു ദിവിയം കരുക്കുവാൻ സാരാസരപ്പെട്ടുകൂട്ടാൻ. അ തുനിമിത്തം വനബ്യാല കണ്ണിലക്കപ്പെട്ടാതിരിപ്പാൻവേണ്ടി കഴിവുജ്ഞമുണ്ട് അയാൾ തുമിച്ചുവരാറണ്ട്. അമാം ആകസ്മീകരായ് കാണാത്തിയാൽ, അല്ലെങ്കെന്തെങ്കിലും സംസാരിച്ച് അവിടെന്നു തെറാറിക്കുള്ളും. പ്രകാശപ്രദനം നാടുതൊറും മനിശക്കിരുടിക്കൊണ്ടു വരുന്നതും താൻത ഗാന്ധിന്ത്യത്തിനില്ല. പ്രദാവത്തിപ്രമാണ്ടതാണ് പ്രദർശിപ്പിച്ചുവരുന്ന വിനത്പാ കൂട്ടു അയാൾ അഞ്ചിമാനിക്കാരണാണ്.

ഇന്നി നൂൽ പ്രദാവത്തും കരാച്ചുന്ന ചിന്തിക്കാം. പ്രദാവത്തിയും പ്രകാശനാശനര പണ്ഡിതനു വിമുഖതയ്ക്കും അണ്ണാപോഡും വൃത്താസം വന്നേവൻറിട്ടില്ല. ചപ്പനം സ്പാപകേളിയിൽ ഒരു തജസന്നാധം കാണിച്ചിരാന്നതാണ്

എ. ശയനഗ്രഹത്തിൽ നില്ക്കുമ്പും തന്നെ ദിനകാലം കഴിയും. പ്രകാശനാശങ്ങിൽ രാത്രിമുഴുവൻ കിടക്കുവിൽ കിടന്നുകഴിച്ചുകൂട്ടം. പ്രദയന്ത മുഖത്ത് അതുകൊണ്ടാണോ ഒരു അനന്താപദ്ധതേവൽക്കും, അങ്കു തന്നാർക്കാണാറില്ലാതിരുന്നു. നാളുവാരെചുന്നപ്പോൾ നവതാങ്ങളും നടന്നേതുകൂട്ടുകൂട്ടാണു അല്ലോ ഒരു പ്രേമസ്ഥരാണു മുഖത്ത് വെളിപ്പുകൂട്ടുന്നുണ്ടി. തനിക്കു ഒരുക്കളിൽനാളിവണ്ണമെന്നുണ്ടായി.

സവിസഹനത്തിൽ വന്നവാലംയേധും കുട്ടി നമ്മാലം പഞ്ചമിൽ എപ്പുകൂട്ടു സ്ത്രീവന്നത്തിൽപ്പോരു പുണ്യാപമായം കൂടുതലായ വിനോദപുത്രത്തികൾക്കുണ്ട് പ്രദ നാരകചിച്ചു. ഏന്നാൽ വന്നവാലം ഇപ്പോൾ അധികാരിപ്പം പ്രദയന്ത അരികെല്ലുജമാറാൻ അതു താരുരും പ്രഘംപ്പിച്ചില്ല.. ഒക്കെ ദിനം പ്രദ ബാലയെ അടച്ചതുള്ള ഒരുചെറിയ ഗ്രഹത്തിലേ ജീവിച്ചുകൊണ്ടിച്ചുണ്ടി, ‘എന്താ ബംഭേ, നി എന്നോട് ഇരുഡി തെളിത്തുമിണാതിരിക്കുന്നതു്?’ എന്നേചുണ്ടിച്ചു. വന്നവാലം നെട്ടംപിട്ടിട്ടും ‘എനിക്കാരോടും സംസാരിപ്പാൻ സന്തോഷം തോന്നാറില്ല’ എന്നാണ് അതിനാ മരം ടിപ്പാണ്ടത്തു്.

പ്രഭ;— ഞാൻ നിന്നും നേരെ ഏതുപരായമാണു് പ്ര വത്തിച്ചതു്?

വന:— എന്തുപരായമാണു് നിങ്ങളിൽനാണുംനേരെ ചെഞ്ഞാണളിത്തു്?

പ്രഭ;— നീ ആദ്യ റവനാംപ്രാഥിച്ചു റീലവും കൊലവും ആ പ്ലിപ്പും നിന്നാക്കും.

വന:— കാട്ടിൽപ്പോൾ കാലംകഴിയ്ക്കുന്നതുതന്നെയാണ് നല്ലതു്. എന്ന് നിങ്ങേനു വീട്ടിൽ പാസ്റ്ററ്റീച്ചതു് അതു പററിക്കില്ല.

പ്രഭ:— കാട്ടിലല്ലെങ്കിൽക്കുപൊക്കായാൽ നിന്നുക്ക് സുവഔദ്ധാവുന്നതാണോ?

വന:— സുവം ഉണ്ടാവുമോ ഇല്ലങ്കോ എന്ന് എനിക്കു പറയാൻ കഴിക്കില്ല. എനിക്കു ഇനി ഒരു സുവിവും വിധിച്ചിട്ടില്ല. ഈ നഞ്ചയ്ക്കും പിടിച്ചുനാട്ടിൽ കിടക്കുന്നതിനേക്കാൾ വനവാസം എത്തും സുവമാണ്.

പ്രഭ:— നിന്നുറ അസുവയ്ക്കിൻ്റെ എന്നൊന്നു് കാരണം? പറയാൻ പാടില്ലോ?

വന:— ഓ, പറയാം. പക്ഷേ, നിന്നുറ അടക്കശ എന്നു സംഗതി അറിയിക്കുന്നതു് ഉപിതമോ അല്ലങ്കോ എന്നിരത്തുകൂടാ. പറഞ്ഞതാൽ ദോഷമുണ്ടാ എന്നോ — എനിക്കു് ഒരു ശക്ക്.

പ്രഭ:— ഒരു ദോഷമുണ്ടില്ല. പറഞ്ഞതാളി.

വന:— എന്നാൽ പറഞ്ഞതുകൂടാം. മുകാശചല്ലുനുക്കു സംബന്ധം എന്നുറ മരണ്ടും എങ്ങനൊ എന്തോ. അതു് വായ്ക്കാണ്ടു പറഞ്ഞതിനില്ലെന്ന് വരു. എന്നുറ കണ്ണുകരിക്കു് അതു കൈത്തരുകും തോനാനാ എരാറ നിങ്ങേട നാട്ടിൽ മരാത്തം ഉള്ളതായെ കാണുന്നില്ല. അതുതെന്നായല്ല, അയാളുടെ കണ്ണുസ്പരം കൂടിപ്പോരു യേശാർലു എന്നുറ ചെവികരിക്കു കൂടുന്നമുണ്ടാക്കാം. എന്നേപ്പറ്റം അഥാളുടെ അംഗീകാരവന്നാ ഇടം

കൊന്നാണ എന്നിക്കിയുള്ളത്. സമ്പ്രസമയവും അയാളെക്കണ്ണു കൊണ്ടിരിക്കണം. പ്രശ്നാഗതമായ വന്നാന്തരത്തിൽ അദ്ദേഹമാനിച്ച് കാലയാപനം ചെയ്യണമെന്നാണ് കാംക്ഷി

പ്രഭേ! ഇപ്പോൾ നീരണ്ണന പറയു. എന്നിക്കും അയാളുടെ നേരെ പ്രേമം ഉണ്ടോ ഇല്ലോ? എൻ്റെ ഇത്തരമുള്ള അത്രയും അറംതാഴീകമന്നാണോ ധർശിക്കുന്നതെങ്കിൽ, അതെന്നുകൂടിയും അതിനുകൂടിയിരുന്നുണ്ട്. നീനു അയാൾ വേളികഴിച്ചിരിക്കുന്നും പിണ്ടീ. തൊൻ അയാളെ മുമ്പിക്കൊത്തു—മനസ്സിൽപ്പേണ്ടും അന്ത് വെച്ചു കൊണ്ടിരിക്കൊത്തു—പാപമാണെന്തു. എങ്ങനെയാണു അതും പാപമായ്തീരുന്നുതെന്നു് തൊൻ അറിയുന്നില്ല. തൊൻ പാപകമ്മണ്ണലോകകു തീരെത്തിരുപ്പുരിക്കൊക്കുന്നതു ധാരാം. ഏന്നാൽ അയാളിൽ പ്രേമം ഭാവിക്കാതെ എന്നേന്നാണിരിക്കൊത്തു്? അയാളെ മനസ്സിൽ ധ്യാനിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കാതെ ജീവിതം കഴിച്ചുകൂട്ടാം കഴിവുണ്ടാം

പ്രഭാവതി വെള്ളക്കല്ലുകൾക്കാൽ പാവപ്പോലെ നിങ്ങളും യാദിനും വായിച്ചു പമ്പിക്കാം അവിച്ചാരിതമായുംനന്നു വഴിക്കണ്ട കിട്ടിയാലുള്ള ഒരു അവസ്ഥ എന്നാണും അദ്ദേഹം പ്രഭ്രജും അന്നത്തോടും അവളുടെ ചീതെറംഗത്തെ ഇളക്കി മറിച്ചു. അതും അതായിരും—അന്നത്തോടും അല്ല;

മായ കോപാനല ജിപാല. എല്ലങ്ങുപേരുണ്ടാൽ പ്രത്യേക പ്രത്യേക തീരെ മാറി. ബാലായുടെ സംസാരം ബലമായി വിഭിന്നിച്ചു, ‘നിൽക്കു, ഇനിയെരക്കും ദിണക്കു’. പോ യി വല്ല കഴുവും കഴു’ എന്നു ഭർത്തിച്ചു.

പ്രത്യേക വിശീകരായ എല്ലങ്ങളിൽ പേടി പടന്നപി കുച്ച; പ്രത്യേക മുഖത്തും ഭൗകലതയോടെ നോക്കി നിൽ പ്രിയാന്തരം ഒരു ദാഡാവാം ഒരു മനസ്സിലായതുമുണ്ട്. പ്രത്യേകി കുട്ടിക്കുറ്റാൻ കോപി വരെ പണിപ്പെട്ട് ഫുറുട്ടും ഉണ്ടു, ഒരു പുണ്ണിപ്പിരിക്കോളിഇക്കാത്താടെ, ‘നിങ്ങൾ കഴി പ്രേരംഞ്ഞു അട്ടിം നിങ്ങളേ ഒരു ശ്രമിക്കുന്നേം, ഇല്ല യോ, ഏന്നു ഉണ്ടടക്കാൻ ഉത്സാഹിച്ചു.

സാധ വന്നവാലജ്ജു് ആ എല്ലാമായ ചോദ്യത്താൽ തെള്ളുംകാരാവിയുമുണ്ടു. ‘എന്നോ, പ്രേമിക്കുന്നാണ് തൊന്നാനുംതു്. ഒരുസ്ഥിരം ഉണ്ടുന്നു പരം. ആ രിണ്ടു്?’

പ്രഭ:—നിങ്ങളിൽ ഭ്രൂഢാരുളിപ്പും ആശാരുളിക്കാട്ടിലെജ്ജുക്കു കുട്ടിക്കുണ്ണാണുംപോകമായിരിക്കാം. അപ്പേ?

വന്ന:—എന്നു ആല്ല നാശനും കുല്ലും നടക്കിപ്പി. തുടർന്നാണും രോധാരു ആന്തു് നാംപമാണോ കുറയു, പ്രഭ!

പ്രഭ:—ഈനു് നിനക്കു് ചുണ്ണുവാവവിച്ചാരം ഏവിട്ടുന്ന കിട്ടി?

হুতুয়ে পাশতু প্রভাবতি আবিকেন্দ্ৰিয়া
কুণ্ডলানবে পোষ্টেজগতু। বনবাৰা বিশুদ্ধতাৰে
লভাতি চীরিজন্ম গীণ্ডক কল্পনা অৱ বশিষ্টে পাতিতু।

ଏବାତକିଲୁଙ୍କ କିମ୍ବା ଲଭନ୍ୟର ଗତିକୋଣକୁ ମାତ୍ର
ରଫୋରେବତିଗଣକାବୁନ୍ଦ ମାରଣପାତ୍ରପ୍ରାଣିଗାନ୍ତି
ଲିବାନଂ ପାବାନଂ ପଣିଯାଣି। ତୁମ୍ଭମାତ୍ର ତା
ସଂଗତି ପିଲଖ୍ରୁପୁରା ତୁମାତ୍ର ମଲଦୁଇବାକିଜୋକାଂ।
ହୃଦୟଲତିକତିର ପାରିପ୍ରାଣ ପରଦିନ କିମ୍ବା ବେଳିତ
ପିଲଖ୍ରୁପୁରା, ତା ଏହାହୁଣ୍ଡିଗନ୍ତକାଣ୍ଯାଂ ଉତ୍ସବାତ୍ମନ୍
ପୁରୁଷବିଜୟନ ବରାଂ।

বନବୁଦ ମହାତମିଗାନ୍ତ ପ୍ରକାଶମୁଦ୍ରା
ତାଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତକିର୍ତ୍ତ ଏବା କଣ୍ଠିକମାଯୁଣ୍ଡାର
ପାରିବତକାଂ ତୀତ୍ତିତାଯା ବିଶୁଦ୍ଧତାକମାଣି। ଆମା
ତମା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତକିର୍ତ୍ତ ଏବା
ବନବୁଦ ମହାତମିଗାନ୍ତ ପାରିବତକାଂ; ଯହିବିକାସିତମାତ୍ର ତମିତା
ଅତି ନିବୋଧନିଲା ତ ଉତ୍ସବାତ୍ମନି। ବାହାରବତିଜୁଦ ଅରୁଣାଶିଳ

അരംബംസയും ഫലിച്ചു. ഇപ്പോൾ നട്ടെട പ്രദ പ്രകാശ കൗർ പ്രഖ്യാതിനിഗം പാതമായ്തീരവാൻ തിട്ടക്കുള്ളേട്ടുക യാണ്. അനന്തരായിനിയായിരുന്ന സവി വന്നവാലാ മുപ്പോൾ പ്രദയേട കഴുന്നിനു കാളത്തുടമായി.

പ്രദില്ലാതെ എത്താനം നാൽ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പതി പരായിഥായായി തന്നിക്കുള്ള കത്തവ്യം അല്ലാല്ലോ അറിഞ്ഞെ തുടങ്ങി. ഷ്ടൂലികാന്ത്സ് ലക്ഷ്മായ സപചാപല്ലവ്യം മനസ്സിലാക്കി. മുത്തമനോട് കാണിച്ച വിപ്രതിപത്തിക്കുപുറി ആവരംകു അളവർക്ക് /അന്താപരമുള്ളവായി. തന്റെ തപതിൽ ഇങ്ങന്തെന്നുക്കാണ് ഭർഖുലി മുള്ളുവള്ളന്ത് എത്രവഴി കാണുന്നും അലോചിക്കാൻമുട്ടുണ്ട്). അന്തൊട്ടുട്ടും അ ധാരക മനസ്സിൽ വന്നവാലയുടെ നോരു നോയവും കുതി ആപ്പോണ്ടി.

ഈനു പ്രദഹക്കെ പ്രകാശൻ ശയനഗ്രഹത്തിലെപ്പോൾ വന്നുപോറ പാണ്ഠേത്തപ്പോലു എരുപ്പിയായ്ക്കിടക്കണമെ സ്കിഡ്സ് ടിപ്പോറവിരെയ ഉപാസിക്കാനല്ലോ തുടങ്ങിയതു്. എഴുന്നുവിയാണി ഒന്നുക്കത്തിലിരുന്നു തളിൽ വെററിലയെട്ട് താൽ കുരത്തേച്ചു ചാടകിക്കൊണ്ടിരിക്കയാണു്. പ്രകാശൻ പ്രദേശത്തിലും ഒരു ക്ഷമാസിൽ തണ്ണേളിനയിച്ചു് ഉട്ടേം ദാത്തിക്കടവെന്തുള്ളേരോ സിലമാക്കിയ താംബുളരുട്ടുണ്ട് ഏകയിൽ പിടിച്ചു. ചാറുന്ന ആത്മാഞ്ജപ്പുട്ട്, ‘എന്നാണിതു്’ എന്നേമോണിച്ചു.

പ്രദ, മെല്ലേശ്വരപ്പു, ‘അംഘായ്മ’ താംബുളത്തിൽ കാരേ

ତାଣ୍ଡରୁଷ୍ଟ୍ୟ?

ପ୍ରକାଃ—ନୁହିବାରେ ଖୁବିଲେଗ ପୁରିଯିମୁଢ଼ା ମରଦା?

ପ୍ରଭୁ—ଆଜାତ୍ମକ ନୁହିବାରେ ଅରୁଳୁମାଯିକ୍ଷୁଷ୍ଟ୍ୟ; ତାଙ୍କ
ବୈବାଲ୍ୟରେଖାରେତେଥୁବେଳାକାରିକାଳିଗାରେ ନକାରାତ୍ୟା
ପିଲା ଲୁହିଲେବାରେ ପୁରୁଷଙ୍କ?

ପ୍ରକାଃ— କୀ ତାଣ୍ଡରୁଷ୍ଟ୍ୟର ତରିଗାରୁ ପଣ୍ଡିଷ୍ଟ୍ୟାତର ପ
ତିବୟୟେ?

ପ୍ରଭୁ— ତାବାବ୍ୟବାନାବ୍ୟବାନାରୁ କରନ୍ତେ!

ପ୍ରକାଃ— ଶାହମଧିଶାନୀ ଅରୁଳୁପରିବର୍ତ୍ତନେ ପରମାନନ୍ଦ,
ନୁହିବାରେ ଲୁହୁ ପ୍ରସନ୍ନତ?

ପ୍ରଭୁ— ବିଶେଷିତରୁଣାଳିଷ୍ଟ. ଲୁହୁରେ ବିଷେକମିଷ୍ଟୁ
ଅରୁଳୁପରିବର୍ତ୍ତନକିମ୍ବାବୁଦ୍ଧିକାଳୀନଙ୍କରେ, ଏକାନଂ ଅନ୍ତର
କାନ୍ତରିକା ଅରୁଳୋଚନାମନ୍ତରଙ୍କର?

ପ୍ରକାରରେ ପକରୁଛିଲିବାକାଳୀନକାଳୀନୀ ଏବୁ
ନୀଭାବିତ୍ତୀ, ନିର୍ମଳ ବାକିକେବକ୍ତ ତାଙ୍କ ଅନ୍ତିମ୍ବିତକାଳୀ
ରିକାଳୀ. ଲୁହୁରେବର୍ତ୍ତନ ଖୁବିଲେଗ ରେ ଭାବନ୍ତରେତରେଲେବୁ
ହେତୁ ଅରୁଳୋଚନିତ୍ତିକ୍ଷେତ୍ର ଅବିଭୁତିଷ୍ଟ.

ପ୍ରଭୁ— ଅନ୍ତରିକ୍ଷରେ କିମ୍ବାରୀରାବର୍ତ୍ତୁରେ? ତାବାବ୍ୟବାନ
ସଂଗତିପାଇବାରେ, କେବିକାମନୀରଙ୍ଗକିମ୍ବା.

ପ୍ରକାଃ— ଏହିତା! ପାର୍ଯ୍ୟ, ପାର୍ଯ୍ୟ.

ପ୍ରଭୁ— ବନବ୍ୟାଲ୍ୟରେ ଏହିବିକାଳୀନ କିମ୍ବିତରୁ?

ପ୍ରକାଃ— ବନବ୍ୟାଲ୍ୟରେ କିମ୍ବା.

- പ്രഭ:**— അതു് മനസ്സിലായി. എത്തു കാട്ടിൽക്കിടാ? ?
- പ്രകാഃ:**— അതെനിലു് നിയേയമില്ല.
- പ്രഭ:**— അ കാട്ടിലേജ്ഞു് ഇവിടകനു് ഏതു ദുരിംണു്?
- പ്രകാഃ:**— പാറുണ്ട് നാഴിക കംബം.
- പ്രഭ:**— എത്തു ഭാഗത്തായിട്ടാണോ?
- പ്രകാഃ:**— പടിഞ്ഞതായു്.
- പ്രഭ:**— അ കാട്ടിലെങ്ങാണു് വല്ല വിടുമേഖലോ?
- പ്രകാഃ:**— കൂദാശയടക്ക പാട്ടിടമുണ്ടു്.
- പ്രഭ:**— ഇതുവരെ വന്നവാലയ്ക്കു് അഞ്ചെലിൽ പ്രശ്നാധന
ശേഖനു് തൊനെന്നെന്നയാണു് അറിയുകും ഈനാണു്
വന്നവാല എന്നർ സപതിയാഥാണു് എന്നില്ലെ
മനസ്സിലായതു്.

പ്രകാശൻ അപ്പുമൊന്നു നട്ടുണ്ടി. നിമേംഘായ ന
ഡ്യൂതി നിന്നു് പെട്ടു് ഇടിമുഴക്കു കേട്ടതു പോലെ പ്ര
കാശൻ തെട്ടി. പ്രഭ ചാലുക്കൻറു അരിക്കിലേയ്ക്കു് തിരി
തെരു കോക്കിയതേള്ളപ്പു. അവശ്യമെന്തോ ഒരു തന്ത്രം ആരുംലാ
ചിത്രകാശിനിക്കയായിരുന്നു. കുറേനേരം കഴിഞ്ഞു് പ്ര
കാശക്കൻറു വിസ്തിവദനത്തിൽക്കിനു്, ‘നിന്നോടു
രാണിസ്സും ഗതിപരിപ്പെന്തതു്’ എന്നാൽചോദ്യം പൊട്ടിപ്പു
റക്ഷപ്പെട്ടു.

- പ്രഭ:**— വന്നവാലതന്നയാണു് പാഠത്തു്. അംശങ്ങൾ
നീണു് വന്നവാലശയ വെള്ളിക്കഴിക്കാതിരിക്കുന്നതു്?
- പ്രകാഃ:**— അതെന്തിനു്? എന്നർ വെള്ളിക്കഴിപ്പെല്ലു—

പിന്നെന്തു വിവാഹങ്ങൾ?

പ്രഭഃ— അദ്ദേഹത്വാബന്ധിൽ പിന്നെ എന്നാണ് ഈ ദിനമുഖ്യം മോഹിച്ചും

പ്രകാഃ— ‘അവരുടെന്നീറ പ്രാണരക്ഷണം ചെയ്യുവള്ളാണ്’.

പ്രഭഃ— അവളിന്നും അദ്ദേഹിക്കുവേണ്ടി മരിക്കാനാലു ക്രമം— അവളുടെ ജീവനെ അങ്ങേ രക്ഷിച്ചുകൊടുവാൻ.

പ്രകാഃ— ആ സാധുവിനു നമ്മുടെ ലോകക്കായ്ക്കുമ്പോളും അവിയില്ല.

പ്രഭഃ— പശ്ചാ, അങ്ങതെങ്കിലേജു തുട്ടിരക്കാണുംപോൾ കണ്ണമെന്നും കാഞ്ഞം നന്നായറിയാം.

പ്രകാഃ— ഈ സംഗതി ആരാണു പ്രഭയോട് പറഞ്ഞതു?

പ്രഭഃ— അവളുടെ വായിൽനിന്നതനൊന്നാണ് കേട്ടതു.

പ്രകാഃ— എൻ്റെ ഭാത്യാണ് പ്രഭ— അങ്ങനെയിരിക്കുന്നീരോടു അവരുടെ കൈപ്പിനും പാവത്തിനും ലോകപരിജ്ഞാനമുണ്ടായിട്ടാണോ? മാട്ടുപിരാവിന്റെ മനസ്സിലെ അവധിക്ക്? അതിലുണ്ടാവല്ലെന്നു കുറയും?

പ്രഭഃ— അതേ,തെ മനസ്സിലായി. അങ്ങും അവളുടെ നേരെ അളവററ അനന്തരാഗ്രാഹിണി.അംഗീകാരിക്കി, ഈ പദ്ധതിനും പിടിച്ചുപറയാനണാം?

പ്രകാഃ— അതുകൊണ്ട് ചാക്കുന്നതു യാറിയാണ് കേരിക്കുന്നു? നീ എൻ്റെ ഏഴുള്ളാളം സ്ഥാപിക്കുന്നില്ല.

നി തന്ന തുരന്തപരത്വമില്ലെങ്കിൽ എൻ്റെനേരം മനോ
മിരീസ്സു്—

മുദ്രാവർത്തി പിന്നൊ രക്ഷശ്രദ്ധം മിണ്ടിയല്ല; എന്നേതാ
ക്കു ചിറ്റം തുമ്പിക്കൊണ്ട് ഗംഗിരംഗം ഘൃഷ്ണനിന്നു. ഈ ശ
വിഹിതത്തിൽ പാതിയോടു് ഇത്തും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു് പ്ര
ഡ പരിത്രണയായില്ല. അഛ്യും അടങ്കിയൊത്തുക്കിയിരുന്ന
ശ്രദ്ധം ‘എന്നിക്കു് ഭാം നേരിട്ടുന്ന ല്ലൈനിറിക്കട്ടു; അങ്ങ
‘ഔണ്ടല്ലോ എത്തവത്രു്’. അധികം അഭ്യർഥം ഇല്ലെന്നു
ശേഷാദി വന്നവാലു അണും ഇല്ലോ? അതോണു്? എന്നാണു് ഒരു
‘മാത്രയും വേഴ്ത്തും? അവളിൽ പ്രേമം ഭാവിപ്പുവരുത്താണു്
ബാധിയാം?’ എന്ന് ഒരു നിരിതചോദ്യം തൊടള്ളുവിട്ടു.

പ്രകാശൻ അല്ലോ ഉണ്ടാക്കി: നീ സ്ക്രിപ്റ്റിനു് ദോ
ഷക്കുർഗ്ഗരിട്ടുണ്ടു. ധമ്മാധിക്ഷാഖയിൽനിന്നിരിഞ്ഞ. നിജാക്കണ
ഞ്ഞാണു് അതോക്കെത്തുാലിച്ചിട്ടും ധാരിച്ചിട്ടും ആവഞ്ഞാം? എന്ന്
പ്രതിഫോധിച്ചു.

പ്രഭ:— ഹോദിക്കുന്നതെന്തിനാണോ? അങ്കേ? അനീ
തികാണിച്ചാൽ ഓരിക്കലാലു്: ഒരുക്കൻ തൊന്തരുചോ
ദിക്കം.

പ്രകാശൻ:— നീ വാക്കിനും ഭോക്കിനും വച്ചിൽ ശേഷംമെച്ച
ബണ്ടുന്ന തോന്തരം. എന്നതാണെന്നീര നേരിൽ ഇതു
ചട്ടുവാസം?

പ്രഭ:— അഞ്ചുടുക്കുന്ന ഇതുക്കുംണ്ടാണെന്നുംയില്ലു്. ഈ
നിഞ്ഞ കിട്ടക്കുന്നവുള്ളൂ.

ପ୍ରକାଃ— ଏହିନାଟି ଲୁହରାନିର ଲୁହ କେବୁଣ୍ଡି କଥାରେବୁ
ଶୋକମ ଗ୍ରାହିଅଭ୍ୟାସି କୁଳା?

ପ୍ରଭେ— ଲୁହନାଟୁଂ ଆଜନ୍ତୁଷ୍ଟୁ ଯବନବୀରାଜିର ପ୍ରଦେଶ
ଶୋକମିତିକାହାବେଳୀ ତଥାନାନେବେ ଆବିନ୍ଦନାହିଁ

ପ୍ରକାଃ— ନିରାକରଣରେକ କରିପିଶ୍ଚାରାସନ୍ଧବାଦାରେତ ଆରତୀ
ଶ୍ରୋଦମେ ଆବ୍ୟାଶଂ ତଥାକରନିକାଳଙ୍କ ଆବରଣ୍ଣିଷ୍ଟ
ମିଶନାର୍ଥୁ? ଆବହେଳନୀର ଜୀବନର ରକ୍ଷିତ୍ୟବ୍ୟକ୍ତାଙ୍କ
ଲୋକପରିଜୀବନମେଳନଂ ଆବରିକିଲ୍ଲା: ଯଦିଗନ
କିଲ୍ଲାଂ କରିଦେଖାଯଥିଂ ଆବ୍ୟାଶିଲ୍ପବେଳକିରି ଆନନ୍ଦରେ
ଦେଖା
ଯମାଯିଟୁ ତୋଳନାଲ୍ଲା. ଆର ସାଧୁଯିକା ହେଉଣି
କିଲ୍ଲାଂ କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା ମମନ୍ଦିର
କମାଳର୍.

ପ୍ରଭେ— ଆଜାକୁ ଲୁହିମେତ ଆବହେଳାର୍ଥୁ ଆରକାଳଂ ପାଇବା
ନଂ ପୋବତାର୍ଥୁ. ପାଞ୍ଚମୀ ଦେଖିଯୁମେକଣ ନିର
ତିକାହୁଯୁ.

ପ୍ରକାଃ— ନିରାକରଣାରେତ କର ବିଶ୍ଵାସୁଷ୍ଟିଲ୍ଲା?

ପ୍ରଭେ— ଏହିଜ୍ଞାହୁମିଲ୍ଲା.

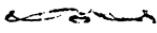
ପ୍ରକାଶନ ପାଇବାରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନିକାହେଲିଗା ଯ
ବିଶ୍ୱାସ: ପ୍ରଭାବତିଷ୍ଟୁ ପ୍ରକାଶନୀର ଦେରର ପ୍ରମାଣରେ
ଦେଖାଇ ଲୁହ କୋପ କାହୁଷ୍ଚିମଲ୍ଲକିଲେବାତିକାଳଙ୍କର୍ତ୍ତା ଯାକି
କରିବାର କାହୁଷ୍ଚିମଲ୍ଲକିଲେବାତିକାଳଙ୍କର୍ତ୍ତା ଯାକି
ଅନ୍ତିକାର ଆଗ୍ରହକାରୀ କାହୁଷ୍ଚିମଲ୍ଲକିଲେବାତିକାଳଙ୍କର୍ତ୍ତା
ଅନ୍ତିକାର ଆଗ୍ରହକାରୀ କାହୁଷ୍ଚିମଲ୍ଲକିଲେବାତିକାଳଙ୍କର୍ତ୍ତା

അതിൽ അദ്ദേഹം അഞ്ചറിച്ചുതു്. ഓപാഴ്ചായ ധനം തിരിച്ചുകിടിക്കാണുള്ള ഉല്ലാസമാണ് ഈ സംഭവംകൊണ്ട് പ്രകാശമുണ്ട് സംജാതമായതു്. അതുനിമിത്തം വന്നവാലായിട വിശ്വാസത്തിൽ പ്രഭാവതിജ്ഞുള്ള തെററിലുംരണ്ണരെ മുൻകിടക്കുന്നതിനും പ്രകാശമുണ്ട് വിശേഷപ്രയത്നം ചെയ്യാനാണുള്ള. ഇതുപെട്ടും പ്രഭാവതിജ്ഞും അധാരീക്ക് അവിശ്വാസം കോന്നാൽനുണ്ടാണു് എന്തു്? അങ്ങനെ വിശ്വാസവിലുതം ജനിക്കുന്നതുകൂടെ കാഞ്ഞമാട്ടു നടന്നിട്ടുണ്ട്. ബുദ്ധിമതിയായ ഏറ്റവുംവതിനുടി അട്ടിപ്പോബും വിശ്വാസക്കേട് കാട്ടിത്തിരിക്കും, അട്ടിപ്പുണ്ടിരിക്കും ഇന്ത്യ സംഗ്രഹിക്കുന്നതിനും പ്രക്രിയയുണ്ട് ഇതിനെപ്പറ്റി പലാതും അഭ്യരാചിത്വത്തുടെ, എന്നതെന്നായല്ല പ്രഭയോട് പലവിധത്തിലും വെളിവായ്ക്കാനും തിരിക്കാതുമെല്ലാം, വന്നവാലായിട തുല്യജീവിക്കുന്നതു ആയ ജീവാജീവി അന്നേകംതവണ്ണ പ്രഭയെ അറിയിച്ചുവെക്കിലും, അവനുടെ എത്രയംഗംതുകിൽ നടമാട്ടുന്ന ശക്കാടകി തിരോധാനം ചൊജ്ജേതെല്ലാം. ക്രമേണ ചാറുന്ന് എത്രക്കുറ്റാക്കാത്തയാൽ, നിന്ന് ദിനും നായും നിശാകാലം കൂടിക്കേണ്ടിവന്നു. പുലർപ്പിജ്ഞാനിനും ഒപ്പും അധാരീക്കാതുക കിന്നാവുകണ്ട് അരതുണ്ടാണു വുമിതനായി.

വന്നവാലാ അവിച്ചാരിതമായി നിത്യാനം പ്രാവിച്ച പോയതായും; താനവള്ളിട മുതശ്ശേരിരം കൈക്കതണക്കിൽ താങ്കിയെടുത്തു്. വന്നത്തിൽ അലബന്തു നടന്നതായും തോന്തി. അതു സമയം വന്നവാലായിട അട്ടിനായ കൂളിയെനക്കുണ്ടാണെന്നും; ആയും കൂളിയും മകളുടെ മരണപ്പുത്തുനുകരിഞ്ഞു് എന്നു

যାଣ୍ୟକାଳୀ ଅଗନ୍ଧିପୁଣ୍ୟରକଷିତା ଏବଂ ଶ୍ରୀ ଶବ୍ଦକଲୀର କଥା ଅବିକଟ
ଯୁଦ୍ଧ କଥା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବନ୍ଦବନ୍ଦିର ପାଇଁ ଅବିକଟ
ବିପ୍ରିକଣେମନ୍ ପ୍ରାତିଶ୍ରୀ; ଏହି ପବଲି କରଣ୍ୟବି
କଣ୍ ବିନ୍ଦୁଙ୍ ଆହୁଂ ଜଳମେଦିତୁ ମୁହେଦେଖନୀର ତଥୀଶ୍ରୀ ଉଚ୍ଚ
କା ବନ୍ଦବନ୍ଦି କଥିପ୍ରିକଣେତାଫଳର ସଂସାରିତ୍ତୁ; ଯା
କେବୀ, ଏହି କମାରି ପ୍ରାତିତମାନ ପ୍ରକାଶଚାରୁଙ୍କା ତିର
ଶ୍ରୀରାଜତ ଅବିକଟବିନ୍ ଅନନ୍ତରଭ୍ୟାନରେବ୍ରୁ; ଅବଶ୍ରୀ
ଶ୍ରୀରାଜତିଲେଖୁ କୋଣ୍ଡରେଣାରେନାର୍ଥପ୍ରତ୍ୱପିକ
ଜିଲ୍ଲା ଆଗନ୍ଧିପୁଣ୍ୟ ଭାବିକାରତ କଣ୍ଠାନୀରାତିର ଅବଶ୍ରୀ
ତଥବିଷାକରଣିର କଥା ମାତ୍ରରୀତ୍ୟାଂ ଅଭ୍ୟାସରେତାଙ୍କ
ପାରିବାରିକା ଚେଯୁତାଙ୍କ ସପ୍ତପ୍ରିକଣ୍ଠ ତେଣ୍ଟି ଉଣ୍ଟାନ୍ତି।

ସପ୍ତପ୍ରିଯୁତିକାରୀ ଉଚଚା ପ୍ରକାଶଚାରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କାରା
ରା; କାଲ୍ୟପାଦିଂ ନାନା ବିକ୍ଷେପଂ ଚେଯୁ; କଣ୍ଠୀରେବ୍ରୁ
ରିଜେଟ୍ ଫରେରୁପଦ୍ୟାନାନାର ନାନାନ୍ତୁ ନାନାନ୍ତୀରିକଣ୍ଠୀ;
ବନ୍ଦବନ୍ଦିର ପାଇଁ ଶ୍ରୀରାଜତ ପାଇଁ ମିଶିବୀରରାଫକିରାତ
କଣ୍ଠ ପାଇଁ ଶ୍ରୀରାଜତ ଅନ୍ଧବିଦ୍ୟାରେ ଉବ୍ଦାଯତ
ନାହିଁ ନାନାକରିଣିକୁଟା; ଏହିନାହିଁ ଶ୍ରୀ ସପ୍ତପ୍ରିଯୁତିକାରୀ
ବନ୍ଦବନ୍ଦିର ଭାବିତିର ଅନନ୍ଦଗରୁଙ୍କ ଉବ୍ଦାଯେଯୁମୋ
ଦ୍ୱାରାନ୍ତିର କଥା ଶକ୍ତ ଅନ୍ଧବିଦ୍ୟାରେ ଆହୁଂ ଅସପ୍ତପ୍ରିଯୁତିକା
କରିବାକାରିତାକିନ୍ତିରୁ; ଅନ୍ତରୁ ଅନ୍ଧବିଦ୍ୟାର ଦ୍ୱାରା ନୋହି
ନାହିଁ ନାନାକରିଣିକୁଟା; ଏହିନାହିଁ।

റ്റാറ്റുണിം അല്പും
വ്യാപാരക്കിൽ.

കുറത്തവാവു്; ദോസ പാതരയായിട്ടില്ല. നാഡും കിട്ടിയിട്ടും മനസ്സിലാണ്. കർക്കാറിളക്കിയ കാളാബുരണ്ടിൽ മുടക്കിടക്കിയ മിനാർപ്പിണാർപ്പണത്ത് ആ സാമ്രാജ്യം കൊള്ളുവാൻ വിഷ്ടിക്കുന്നതും. പേരാർച്ചെപാരംഞ്ചരുട്ടാണ്. പ്രഭാവതി ഒഴുവും വിദ്യുത്തും പ്രകാശത്തിൽ കിടപ്പെട്ടിരിക്കിന്ന പുന്നത്തിലും പോന്നും. അവർ ധരിരുത്തും പുതുക്കി പാദവിന്റും സംബന്ധം വരുത്തും മരിയില്ലെങ്കിൽ സ്വന്തമാണ്, ‘വന്നും’ എന്നവിലിട്ടും. ബാല അവിടെ നിന്നിട്ടുണ്ടായിരിക്കയാണ്. മഴ അല്ലെങ്കിലും തിനാൽ അരുക്കപ്പാനശ്ശേഷം അവളുടെ ശ്രൂതിയിൽ പതിച്ചു; കണ്ണുപാശം കൊണ്ട് ദ്രുക്കതിനെ നിംഗ്രേഖിക്കയും ചെയ്തു. അവളുടെനേരും ‘എന്താ’ എന്ന പ്രാഥിച്ചു. പ്രഭാവതി മുവിലത്തെപ്പോലെ മുദ്രയുറസ്പര തതിൽ ‘ങ്ങകായ്യു ചെയ്യാമോ’.

വന:— എന്തുകായ്യുംബാണു്?

പ്രഭാവ:— താമരത്തകാകം എവിടെന്തയാണെന്നറിയാമോ?

വന:— ഉദ്യും അറിയാം.

പ്രഭാവ:— നിംഗ്രേഖം ശ്രീരാമകൃഷ്ണകി ശ്രീസലാക്ഷ്മിലൈഡുനു് നിന്നും സംസാരത്തിൽവിനു് തൊന്ത് ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

നീ പോയി എന്തു തകാകതമിൽ നിന്ന് റണ്ട് മൂന്ന് താമ
രഫുകൾ പറിച്ചുകൊണ്ട് വന്നു തരാമോ?

വന്ന:—അംഗങ്ങളെന്നയാം. എൻവിനാണ് ഈതു തിട്ടക്കമായി
നിണക്കു താമരഫുവു്?

പ്രഭ:—ഈന്ന് അമാവാസിയാണ്ടെല്ലാ. അഖർരാത്രിയാം വാ
റായി. ഈ പുണ്യദിനത്തിൽ മഹാകാളിയെ പരമം
കൊണ്ട് അംഗ്രീച്ചാർ അംഗീച്ചുമെല്ലാം സിലിക്കു
ഞാൻ ഭഗവതിശുഖ് പ്രപ്രാജ്ഞലി നേന്നുകഴിഞ്ഞു
രിക്കുന്നു. എന്നിക്കു് ഈദയാദ്ദേഹക്കാരു തെള്ളുതു
രിഡ്ദു?

ആ സമയം അക്കരമായ ഒരു ഇട്ടിരുമ്പുക്കം ഉണ്ടായി.
പ്രദേശം എന്തെങ്കിലും ഇട്ടിരുത്തുകൾ; അവർഖി വന്നുവാലു
ഒരു ശയ്യാന്തികന്തിൽ താനേ ഇതനുഭവായി. ബാല ഒട്ടം
വെച്ചാതെ എന്നീററ ആ ദിനമിൽനിന്നു പുറത്തെല്ലാ
പോയി. പ്രദേശം എന്നും പുത്രാധികം ശക്തിയോടെ സ്വീ
കിച്ചു.

മഴ കോരിച്ചുവരിയുന്നു. ഇട്ടിനാലും ഇടവിടാതെ ദിക്ക്
മക്കുവാളുതെങ്കാലുകിക്കാണ്ടിരിക്കുന്നു. ദിഗ്നാം ഗണ്യ
മയമായി. ഇംഗ്ലീഷുള്ള ശോംഗാന്ധകാരത്തിൽ വന്നുവോ
ലയ്ക്കു് ഒരു ഇട്ടിരുക്കുവും ഉണ്ടാവാറില്ല. എന്നാലിനൊന്നു
രു ദൈവിക്കാരു മനസ്സിൽ ചൊട്ടിരുളിച്ചു് പ്രസർപ്പാട്ടക്കു
ടിയ അവളുടെ ഗതിയെ മണിഭവിപ്പിച്ചു്. എന്നാലും പുറ
സ്വീകാര്യത്തിൽ നിന്ന് നെടി പിരങ്ങാട്ടവെച്ചില്ല; സാവ

ധാരം മുന്നാട്ടുനടന്നു. തിനാലിന്റെ രുത്രക്കുളി നിലച്ചി കില്ല. ഇട്ടാറിട കുമ്പാപ്പ തിരുപ്പീല സീക്കി രംഗപുരേവ ശംഖപ്പള്ളാൻ എത്തിനോക്കുന്നതെയുള്ളൂ. കാർമ്മകിൽക്കുട്ടം പാത്രകളിക്കുന്നില്ല. വനബാലയുടെ ഗതിക്കൂം ഒരു മരത ബാധിച്ചു.

ആ കുമാരി പത്രക്കേപ്പുത്രക്കേ പുഞ്ജരണ്ണിവീരത്തു് ചെ തന്നതി. വളരെപണിപ്പുട്ട് ഒരു പദ്മം പറിച്ചെടുത്തു. അനന്തരം സാവധാനം കരയുള്ളവന്നതിനും. അന്തേയാർ ഒരു തിനാൽപിന്നർ വിസ്തൃതമായ വിത്ത്‌പുമത്തിന്റെ ഒരിറ്റത്തുനിന്നു് മരിറാരിറ്റതെങ്കുള്ളൂ് എക്രേഖാകാരം യി തുയുപോലെചെയ്യുകും തുഞ്ചിയൊടിച്ചു. സ്ഥിപത്രം യമസന്നിദ്ധിമാരു കൈ ദേഹരസപത്രവും ആ തേങ്ങിപ്പുവാഹ തതിൽ തെളിഞ്ഞാക്കണ്ട്. ഉത്തരക്കുന്നതിൽ ഗംഗിരഹായ ഒരു മേഘഗ്രംഖിതവും മുഴങ്കി.

ചാതിക്കുന്നാം അഭ്യാസം ക്രയാനകരവന്പും.

ഇന്ന് ജഗത്തുദിന്റെ ഗ്രഹത്തിൽ വലിയ ബന്ധമുണ്ട്. കാലത്തെത്തണ്ണിവാര നോക്കിയാദ്ദോരം വനബാലവെയ വീട്ടിൽ കാണാതിരിന്നതാണു് കാരണം. അവരെ അനോപാധിക്കും

நாதின் சுராடிசெகல்லிலேஜிங் அதீக்கை விடு; பசை, அவழக எப்பிதிரதிக்கைப்பூரி ஜ ரைபும் கிடாக்க அவர் டக்கியென்றியிரிக்கொ! ஜஹானுக்கு அன் கஷூ ரிஜ் போயிடிலூ. வீடித் தை ரூசுதிஜீஷிதூ் மரைப்பு செல் ஏதுவையுக்குத் துவத்து் பூநூரிக்கொன்று. புதை கிதூ் புகாய்ச்சுருங் செய்யவதிக்கும் உண்ண அடிலின் அதிரிலூ. செய்ய அன் ஜலபாங்க செய்திடிலூ. புகாலோம் நிறாமாராயி அந்தற்புதேங்காக்கிற வூல்கூ தேந்தி அலாந்து நடக்கக்கான். ஜஹானுங் வூல்கூ டெ செய்ய நிழூமிமாய வாஸ்து உள்ளாகின்றன. அதைப் பயின்துகூத்துக்கொண்டு வாவூல்கையைத்திருத்தி பிடி பூங் வேஷ்வோதும் அதீக்கை அதைக்காதின் அதேயே அதின் ஸாயிதூ. அங்கிரியின் அன்றிசூக்கதிற் புதை நோட்டுக்குடி கென்றாலும்பூத்தையை நயங்கைதோடு வாடி கள்ளின்ற வடங்கொட்டு செய்யவதி தாதான்திக்களிற் வான் ‘அந்துங்கு வாய்யால்கை ஏதுக்கையைகிடும்’ கடு கோக்கு காளிசூதங்காக்கியு’ ஏன் கஷூதூ பாவுவொசூ ஜூ வாவிடு வில்பிதூத்தக்கி.

இதுகளை் புதிது ஈந்தஶங்கிலாய ஜஹானுக்கை மக்கு் வழுதெ குல்கைமின்ற. வூல்லபவத்திற் அதேயேவும் அனுயார சொரியாதின்றிலூ. பூஞ்சுக்கு அதிலெ வழுவென்றும் அதுகிமிக்காம் ஹா காளின்ற கார ஸமென் மாங்குவாய்க்கார் கூகிக்கொள்ளாயிரிக்காம். புகாலை டக்கியென்டிடிலூ. நானு வைத்துமளியூத விலை

ക്ലോവദയനായി അധാരം തിരിച്ചെത്തി. ഇങ്ങനെ എല്ലാ വകു വന്മാലയെല്ലംവസ്യിച്ച് ദഹാശരായ്ക്കീൻ.

രാത്രി പതിനൊന്നമണിയ്ക്ക് പ്രകാശൻ ശൈഖ്യം അനിലേയുപോയി. പ്രഭ അധാരെ ഉത്കള്ളാപുഷ്ടം അ തീക്കിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു. ചതുരന്തരങ്ങൾ ഉടനെ എണ്ണീറ്റുന്നും, ‘ഇതുവയാക്കഞ്ഞെടുന്നു’ കണ്ണക്കി ക്വാത്ര സ്ഥിതിക്കും പേര്ത്തച്ചിടുന്നാണ് ‘പ്രയോജനം’ എന്നും അന്നതാപം പ്രദർശിച്ചു.

പ്രകാശൻ നെടുതായോന്ന് നിറ്റുസിച്ചു, വേദിച്ചിട്ടു കൂത്തുമില്ലെന്ന് അറിയായുണ്ടും; എക്കിലും എങ്ങനെന്നും അംഗീരുക്കിനിരുത്തുക. ‘പ്രഭ! അവരെല്ലപ്പറാറി നിംബകൾ അല്ലെന്നും വ്യസനം തോന്നുന്നില്ലോ?’

പ്രഭ:— ഇല്ല. ചിവബഹൃപടാൻ അവെള്ളെൻ്റെ അരുംഞാ?

പ്രകാശൻ:— തൃട്ടിലിട്ട് ഒരുക്കിളിയെക്കുടി കാണാതായാൽ വേദം തോന്നുമ്പോലും.

പ്രഭ:— പക്ഷിപറന്നപോയാൽ പരിതാപം എന്നിക്കും സാക്കം; പക്ഷി അവെള്ളുംവസ്യിച്ചു അംഗേശം വ്യസനം ഇല്ല. അവഭാവസിച്ചിരുന്ന വനത്തിലെ ക്ഷുത്രനെ തിരിച്ചുപോക്കുള്ളതു.

പ്രകാശൻ:— അതു വണ്ണിതമായറിഞ്ഞിക്കൊക്കിൽ, മന സ്ഥിരം ഇതു അസ്പദാസ്യത്രമില്ലായിരുന്നു.

പ്രഭ:— പരമാത്മാസംഗതി അറിഞ്ഞാൽ മനിസമായും നല്പുടാമോ?

ପ୍ରକାଶ:— ଗୁଣମାଧ୍ୟଂ.

ପ୍ରତିଃ— ତୋର ବାଣ୍ୟବଂ ପାହାଂ. ଆବାହୁତିରବନନ୍ତି
ଲେଖୁଛନ୍ତିବନ୍ଦୀଯାଣ୍ୟ ପୋଷିବିରିକ୍ଷଣାତ୍ମ.

ପ୍ରକାଶ:— କିମ୍ବାଙ୍ଗର ଅବିରତି?

ପ୍ରତିଃ— ତୋରିତବନ୍ଦୀଯାଣ୍ୟ ଆବଶ୍ୱ ଉପାଯଂ ପ୍ରତ୍ୟେ
ଗୀତ୍ରୀ ଆନନ୍ଦବ୍ୟଥୁତ୍ତମ.

ପ୍ରକାଶଙ୍କ ହରକୋଟାନ୍ତିକିମ୍ବା କଟନୀଠ କଣିକାରେ
ଲେ ତକ୍ରିପ୍ତିରେତିଭ୍ରମନାରା. ଏହି ଚରତ୍ରପ୍ରବାହଂ ଆ
ଯାତ୍ରାରେ ସମ୍ବାଧବୁଂ ରୂପରିତ୍ୟ.
ଉତ୍ସକଳ୍ପାକଲାଙ୍କି
ଆଜାରି, ‘ଏହିପାଯଂ-ଏହିପାଯଂ ଏହିପାଯଂ ଏହିପାଯଂ ଏହିପାଯଂ
ପରିତ୍ୟ’ ଏହିନ୍ଦି ନିର୍ମୂଳିତ୍ୟ. ପ୍ରତି ରାଗରାନ୍ତି ତୁଳନାକୁ
‘ତୋର ଆନନ୍ଦଯୋଦ୍ଧି ବନ୍ଦବୋଲା ଏହିପାଯଂ ଏହିପାଯଂ ବନ୍ଦବୋଲା
ଶ୍ରୀକଳାତମନ୍ତର ପ୍ରାତିତ୍ୟନିକାରୀକାରୀରିକରଂ. ଆତିରି
କୈପ୍ରାରିତିବନ୍ଦୀଯାକିମନ୍ତର ଏହିକରୀ ଅନୁଭୋବନ. ନିର୍ମି
ଦ ରାମଚରଣଙ୍କ ଅଭି କାହିଁ ପରିଚାରିତ୍ୟନ୍ତି
ରାତ୍ରି ବନ୍ଦବୋଲା ଆକଞ୍ଚିତ୍ତବ୍ୟ ତାମରତନକାକନ୍ତିଲେଖୁଛି
ଏ ଅନ୍ତରାଣୀ ଆଵଳ ମୁଦେବନ ବନ୍ଦବୋଲାଯୁକ୍ତ ଆନ୍ତରାଣ ଆବି
ତିପ୍ରିୟିକନ୍ତି. ତାମରମ୍ଭୁବ୍ୟ ପରିତ୍ୟକୋଣାନ୍ତିବରଣାର ପର
ଶରି ଆବଶ୍ୱ ହୁନାବେଳାତ୍ମି ତୋର ଅନୁ ତକାକନ୍ତିଲେଖୁଛି
ଆଯ୍ୟଜ୍ଞାଯାଣାଯି. ପିତାମା ଆଵତି ତିରିତ୍ୟବନ୍ଦୀକିପ୍ରିୟ.
ମରାବିରେକିପ୍ରିୟାଣ୍ୟ ଆଯତି ଫୋରୁକି ନିର୍ମିତ୍ୟ
ବଜ୍ରର ଆନ୍ତରାଣ ଆବଶ୍ୱକ୍ଷିତ୍ୟକାଣାନ୍ତିପ୍ରାତିକ୍ଷଣାଯିବି
ଶକଣାନ୍ତି”.

ഈ ഭയന്നരഹസ്യം തുറന്നവിട്ട് മുഴുപ്പുകാശങ്ങൾ മുഖത്തുണ്ടു കുറഞ്ഞിട്ടു. ‘എന്താ തൊൻ പാശരത തിൽ അതുവിച്ചൊസമില്ലെന്നോ?’ എന്നായി.

‘തലയ്ക്ക് ഇടിത്തിപ്പിച്ചുള്ളൂച്ചോലെ പ്രകാശൻ അല്ല നേരം നിശ്ചലനായും കാണാനുത്തരമോയ്ക്ക് കണ്ണിയുണ്ടാതെ നോക്കി’ ആരു ഭാരണവുത്താന്തം കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു ക്ഷണം മുഖത്തുനിന്നു പുറപ്പെട്ടില്ല; നിങ്ങലുക്കുന്നനായും നിന്നുതെങ്കിലും.

പ്രദാവനി അരനിമിഷ്ടതിനുകും അയാളുടെ അന്തര്മ്മതം മനസ്സിലാക്കി. ഈ വാന്താനിവേദനങ്കൊണ്ട് ഉദ്ദേശിച്ചതിനും വിപരീതനായ പലമാണിരു ഉണ്ടായതെന്നു കണ്ടു് അവർം കണ്ണിതെപ്പെട്ടു. അല്ലോ ഭേദസംഭ്രാന്തയായി തന്ത്രഹന്തും സാവലംബിച്ചു് വിന്റീതമുഖത്തോടെ ഉറരശ്യാ ക്കിക്കൊണ്ടുനിന്നു.

അല്ലോ കൂടിഞ്ഞു് ക്കൊവള്ളുടെ കൈ വേർപ്പെട്ടു. പ്രകാശൻ ആരു മുഖിയിയന്നിനും നിന്നുമില്ല. മുഴുപ്പിനും പരിശോഭയും ഏറ്റുവായി പോകുന്നതു്. വരട്ട് എന്നുത ചെത്തു. ‘വന്നമ്പാലയുള്ളിടങ്ങെന്തു്?’ എന്നു് ഒരു ശ്രദ്ധും പ്രകാശന്നു മുഖത്തുനിന്നു സഹാഗദം പുറപ്പെട്ടു. പ്രായത മാൻസി ഇടക്കിയ സപംങ്കേട്ടു് മുഴുപ്പെടിച്ചുവിരിച്ചു. പ്രകാശന്നു മുഖമണ്ണം ലഭിച്ചിരുന്നു. മുഴുപ്പെട്ടുവരുമ്പോൾ പ്രകാശന്നു മുഖം മാറ്റിക്കണ്ടുവെങ്കിലും, പ്രകാശന്നു സാരാസപ്പെട്ടു് ‘തൊന്ത്രങ്ങളെ വിട്ടയുണ്ടായല്ലോ’ എന്നു് വിണ്ടും വിലക്കി. പ്രകാശന്നു

അപ്പുഴയിൽ ഭീഷണവോഷം, തന്നെപ്പുടിച്ചുനിറയുള്ളവാൻ കൂട്ടായമാണെന്ന് പറയുന്നേപാലേതൊന്നി.

പ്രഭ നട്ടണി. എക്കിലും ദൈർഘ്യം തു പാക്കാണ്ട്, അവളുടെ മായാവിനി— അവളുടെ രാക്ഷസി— അവളുടെ അഭിക്ഷിപ്പാജ്ഞ പോകനാൽ നിങ്ങൾക്ക് ഉചിതമാണോ? എന്ന പ്രസ്തിച്ചു.

പ്രകാഃ— അവരു മായാവിനിയോ രാക്ഷസിയോ അതോ കിലുമാകട്ടെ. എവിക്കും അവളിൽ പ്രീതിയുണ്ട്. ആ ലും താന്ത്രണാ എൻ്റെ ഒരു ഭക്ത്യസ്ഥിതി അറിഞ്ഞി സന്നിഹിപ്പി; ഇപ്പുഴക്കല്ലോടുന്നല്ലിലായി. നിംഗൾ കിട്ടു മല്ല, കാരംമാക്കു എൻ്റെ തന്നാ. അവരുക്ക് ഇങ്ങനെ ഒരു ദശ ആവശ്യത്വം നേരിട്ടിട്ടുന്നതാണെന്നിഷി രികഴേയം?

പ്രഭ:— അവിടെത്തുപന്നാൽ നിങ്ങൾക്കും നേരിട്ടം അനന്തമം.

പ്രകാഃ— അവളുടെ കമ ആലോച്ചിക്കുന്നും, എന്നിങ്കിളി തു ആവശ്യത്വം തുണ്ടായും.

പ്രഭ:— ഇതു ധമാത്മമാണോ?

പ്രകാഃ— നിംഗക്കുള്ള കൗശലംപോലെ ഏനിക്കില്ല. നി ഇതു ചെരുപ്പായതിൽ തന്നാ ഇപ്രകാരമുള്ളൂ. ആ ഒരു കൈകാല്പിവിലു എവിടുന്നാണ് പറിച്ചതു? വന്നവും ജീവകനാടെയുണ്ടാ?

പ്രഭാവതി സമ്മാനം തരിച്ചുനിന്നു. അടിപ്പുടി അവ ഒരു മനസ്സിൽ ഉണ്ടോ അല്ലെങ്കിൽ അടിപ്പുടിയുംനേതൃജ്ഞാനാശി

അസം. ഏന്നാംലും അവർ അടങ്കിയിരുന്നില്ല ‘അവളെ ഒട്ടം അട്ടം അവക്കുള്ളിക്കൊണ്ടോപായി. എന്താജീവ യോദ മുരിക്കാതെക്കണ്ട്’ എന്നായിരുന്ന അതിനുള്ള ഒരു പടി.

പ്രകാശൻ ഇക്കി കുച്ച് കോപാലിനയത്രാട്ട ‘അവക്കുള്ളിട്ട് കിഞ്ഞാട്ടവാദിക്കാനം ചോദിക്കാനം എന്നിൽ കഴിക്കിയില്ല. നീ മെയ്യു കുടംകൈക്കും വിശ്വാസം മുഖ്യമാക്കാൻ കുട്ടി വെറുപ്പ്, യിരിക്കണം. വന്നവാലെയുണ്ടതെ ചില്ലിട്ടിച്ച് പരിരക്ഷാനം മെയ്യാൻ സാധിക്കാതെപ ക്കും എന്നുപ്പിനൊ വിഞ്ഞും കാണാൻ ഇടവരില്ല’ എന്ന് വിശദിച്ചു.

പ്രകാശൻ അനുച്ഛേദാലോചനയും അനുഭവമായി ഒരു സ്ഥിതിയിൽ പൂര്ണവന്നുപോരാം, അഭിമുഖമായി ഒരു സ്ഥിതിയിൽ പൂര്ണവന്നതുക്കണ്ട് അവിക്കത്രണം അടിസ്ഥാപിച്ചു.

സ്ഥിതിചം:—പ്രകാശ! ഞാൻ വിശ്വാസം വാക്കും പോകണം എല്ലാം അറിഞ്ഞതിൽക്കണം. പ്രദ അംഗമിനൊ ഒരു സാഹസം ചെയ്യുന്നതെങ്കിലുണ്ടനും സ്വപ്നപ്പോലീ കുത്തി കില്ല. അവധിക്ക് തന്റെറ്റം ഇല്ലെന്നൊ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നുള്ളൂ. പക്ഷേ, ഉള്ളിൽ ഇതുണ്ടതും ഇം കുട്ടിയുണ്ടെന്നും അതാറിഞ്ഞും എതായാലും, കഴിഞ്ഞതെതാക്കുകഴിഞ്ഞതു. ഇതിലെന്നതാണ് പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതെന്നും എന്നിക്കുവിശ്വാസം അവതാരാത്മിലാഘും.

ଶୁଭରୂପ ପାଇର ଅରୁ ଗ୍ରୌଫ୍ରେପଂ ମରାଞ୍ଜିଷ୍ଟ୍ଟୁ- ନାହିଁ
ଏବେଳାମହାବତି । ଲୁଙ୍ଗ ଅରୁ ସ୍ଵାଶୀଲ କଣ୍ଠପୋତ୍ତ ପୁଟ୍ଟ
ଯିକିଷ୍ଟ୍ଟ । ଅପ୍ରତୀକ୍ଷିତମାତ୍ର ପ୍ରକାଶାନ୍ତର ବିନ୍ଦୁଶର୍ମ୍ଭୁଷଣ
କେବ୍ରୀ ଅନ୍ତରେକୁଚେପନାତାଙ୍କୁ । କିନ୍ତୁମୁହିଁଯିବେ କିଛିବା
ତିଲିନୀରିକେନିବା ଅକର୍ତ୍ତବ୍ୟାକରଣ ନା ସଂଭାଷଣଙ୍କ ଶୁଣି
କାହାକୁଣ୍ଡାଯିଇଥାଏ । ଅନ୍ୟକୁରାତନିରୀ ଅବସ୍ଥାରେ ଅପଂ ଫଳର
ଯମାଯିତାକୁଣ୍ଡିଲୁଂ ଶୈଖ୍ଯଂ କେତ୍ତପ୍ରମା ଅତୁଳିତରୁ । କ
ଣ୍ଡୁପରତିଗିର୍ କରନ୍ତୁବ୍ୟାକ ମାରାଂ କାଣନାଳିକୁ ; ଅନ୍ତର୍ ଅ
ଛୁଟ ଦୋକସମିତିମାଯିତାକୁ । ପ୍ରକାଶନ ପ୍ରକାଶକୁଣ୍ଡ
କଟ୍ଟାବେଳାତୁକି, ଏହିଲ୍ଲାଙ୍କୁରୁଷାତିକେତ୍ତବଳ୍ଲିଲ୍ଲାଙ୍କିତେ
କିନ୍ତୁ ଲୁତିବେଳାତୀବେଳାକ ନ୍ଯୂତିମାଳ୍ଟିଂ ଏବେଳା ପାଇତା
ତତ୍ତ୍ଵ ଏବାଯାଇ । ବେଳାମହାବତି ଆତେ ଦୋକାନ୍ତିପକମା
ଯ ସଂରତିରୀ, ‘ହୁନି ଚେତ୍ଯେଶ୍ଵରତାତିକଟ୍ଟନାଳାନ୍ତିରୁ’ ? ଏହି
ଅବେଳାଯଜିଲୁଂ ବନବ୍ୟାଲବ୍ୟ ବିଶ୍ୱକାଶକୁଣ୍ଡିଲୁଂ । ପ
କେଷ, ମରଣ୍ୟୁରେକା ଲ୍ଲା ରୀ ଅରୁ ପ୍ରତାଙ୍କତ୍ତିରେଣ୍ଟା ଅନ୍ତରେ
ବାବି କାରିଯ୍ୟଙ୍କୁ ଦୋଷବ୍ୟତ ! ଅନ୍ତରୁଣ୍ଟର ଆରିକେତ୍ତନ୍ତା
ଏହିଲ୍ଲାଙ୍କାଶଂକାତିଥିଂ ଅନିଯିଚ୍ଛୁ’ ଅନ୍ତରୁଣ୍ଟର ଲୁହୁାନାଶରଣ
ମେ ପ୍ରବତ୍ତିଷଣାବୁ’ ଏବାପଦେଶିଚ୍ଛୁ ।

ଆଗନ୍ତରର ଆଯିକଂ ବେବକାତେ ପ୍ରକାଶନ ବେଳା
ଯତିଗ୍ୟାନିତ୍ୟି ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର ଶରଗ୍ରହଣାତିରୀର୍ଥ ମେଗାଂ
କାନ୍ଦିତିକାନ୍ଦିତିରେଣ୍ଟା କିନ୍ତୁଯ୍ୟି ମେଗାଂ ବ୍ୟାପାରି ।

— ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ —

പ തി ന ല അ യ ച യ

യാത്രാസന്നാഹം

രംഗപുശം പോലീസ് സ്കൂൾക്കിൽ വലിയ തിക്കം തിരക്ക്. ഇൻഡ്രസ്കൂൾ മുതൽ കോൺസ്യൂബിൽ വരെ എഴും വരും ജാഗത്രകരായി അംഗീചിൽക്കും നടക്കുന്നു. തുരന്ത കയർസ്കൂൾ വാളും തോചരം തുടച്ച മിന്റക്കിൽത്തുടങ്ങി. അവിടെക്കിയിരിക്കുന്ന അന്തര്പ്പുദാക്കാക്കുന്ന മുഖത്തു് ഉണ്ടു് ചും സ്കൂൾച്ചുകാണുന്നഞ്ചു്. ആകുപ്പാടെ ഒരു ചെറിയ മുഖസന്നാഹമാണുന്ന തോന്നം. സന്നിധിതരായ സ്ഥാപനമലിൽ ചിലർ അക്കദാലായാൽമെതാന്തരിൽ സരസപത്രിവിലാസം പോലെ കാരാനൂ തട്ടിമുള്ളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവരിൽ ഒരുവും ഭാവം മാറ്റാതെ തന്മീൽ നടന്ന സംഭാഷണമാണിതു്:—‘എന്തിനാണ് മജിഞ്ചേട്ടു് നമ്മുള്ള ഇൻഡ്രസ്കൂൾ മുഖന വിളിപ്പിച്ചുതെന്നറിയാണോ?’ എന്ന മുഖം വിന്നു ചോദ്യത്തിനു്,

മുഖൻ:—‘എന്താ പിന്നു അറിയാതെ? കട്ടിക്കിൾക്കുണ്ടാണ് വല്ലു അന്തരും കാണുവും? മജിഞ്ചേട്ടു് കാട്ടിലേയ്ക്കു് ശ്രികാരിനു പോകായാണ്; നമ്മുള്ളം സ്കൂൾപ്പോകുന്നും.

മുഖൻ:—ശിക്കാബാനാണു എനിക്കു് പരിചയമില്ല. തൊന്തരിനാണു് കൈയുംവിശ്വാസന്നാതു്?

മുഖൻ:—കാട്ടിൽ ചെന്നാൽ പട്ടിണിക്കിടക്കുന്നും. അതിനാൽ ഫോട്ടോ ഉണ്ടോ?

അരപ്പുട്ടാർ മരറാത ഭീമകാരൻ ‘ഹോ! ചാരം വേദ രഘുവൻ ആരംഗം ശ്വിക്കുന്നാസമയം. ശൈക്ഷാരിന്ന പൂര്ണപ്പു കൊൽ സദ്ഗുജ്ജപ്പോയപ്പോലെ കുന്നവിഷ്ട്ടിക്കാമെന്നാണെന്നു കരത്തിയതു’ എന്ന് ഒസ്സിച്ചു.

യുവാവു് റണ്ടിക്കുത്തും ദിവ്യദയാടിക്കിട്ടുന്നാതു തന്നാൽ മതി വിശദ്ധൃതക്കാൻ’ എന്നതുടക്കിച്ചിട്ടു.

ഈ സന്നാഹസംരംഭങ്ങളുടെ മംം മററാക്കം ഉന്നിലുായിരുന്നില്ല. ശ്രദ്ധിച്ചം ശ്രദ്ധിച്ചുമിക്ക ഇരുപതു കോൺഡോബിപാമാരാ ഒരു പ്രത്യേകാവല്ലൂതിലെങ്ങു് ഫ്ലോഡ് വിൽ സിദ്ധമാക്കണമെന്നോ ഇൻഡ്രോഫുക്ക് മജിശ്രൂട്ട് കല്പന കൊടുത്തിരുന്നതിൽ. അതും വാഴും ശ്രദ്ധപ്പെട്ടതിൽ ഇൻഡ്രോ ഫൂർ ജഗച്ചുന്നഞ്ചുഗമനം പ്രതിക്രിയിക്കുന്നു. ആ സമയം ഒരു കണ്ണഡോബിച്ചും ഇൻഡ്രോഫുക്കും തമിൽ ഇങ്ങനെ ഒരു ഒരു ചെറുവിധ സംഭാഷണം നടന്നു.:—

ഇൻഡ്രോ:—എങ്കന്തിനീറ ഉദ്ദേശമെന്നോം മനസ്സിലായില്ലെല്ലാ.

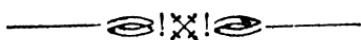
മഹായാ:—ഒരു പ്രത്യക്ഷാളി നന്ദനിക്കിൾപ്പാണെന്നു തോന്നുന്നു.

ഇൻഡ്രോ:—അതിനീ ഞാൻ പോരോടു ജഗച്ചുന്നുനവർക്കെഴുപ്പുലെയുള്ള ഒരു മജിശ്രൂട്ട് ഇതിനിരിങ്ങേണ്ണ ആവശ്യമന്നായിരുന്നു. ഇതിലെവന്നും രഹസ്യമണിക്കുന്നും ഇംഗ്ലീഷനാണോ.

മഹായാ:—എവിടെയോ ഒരു കൊട്ടിനടക്കാൻ പോകുന്ന ശ്രദ്ധനു തോന്നുണ്ട്. ആ കൂദിച്ചുട്ടുതന്ത പിടിച്ചുകൊണ്ട്

വത്നാതിനായിരിക്കാം മജിസ്റ്റ്രേറ്റുടെ പ്രത്യേകത്.

ആ സംയം പ്രകാശനേന്നാനില്ലെങ്കിൽ അതുപോലെ വാനപേര്. കൂടെ രാമചന്ദ്രൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അതുപോലെ ഇന്ത്യൻകൂട്ടരോട് ഗ്രൂപ്പമായി ഏറ്റേണ്ടാവില്ലതു സംസംഗമിച്ചു എറിവാരങ്ങൾക്കുടി മുന്നമനിൽക്കു യാത്രപൂർണ്ണമാണ്.

പ തി ന ബു നു അ യു നയു

കണ്ണറ ടിടിച്ച.

വന്നവാല് പുഞ്ജിനീതിരാത്രുവച്ചു മിന്തപ്രയോജിക്കുന്ന ഭീംഖണ്ഡവേഷത്തെക്കണ്ടിരുന്നവല്ലോ; അതു ബുദ്ധി ആദ്യനായ കൃഷ്ണാലന്നായിരുന്നു. വന്നവാല് പുഞ്ജി പദ്ധതിയിൽ പെട്ട ഉടൻ ഏവിനും പുഞ്ജിമൊരു തണ്ടാർപ്പണി കൊണ്ടതുരുക്കംപടി” കെട്ടിരുട്ടുതു ഉംഭർപ്പംപാസനതോടെ ഒരു കാടിക്കളിരുന്നു. അദ്യനേരം കുക്കാക്കുന്നുമോ നിന്മയഥണ്ഡായിരുന്നതുകൊണ്ട് വന്നവാല് മേഖലവലാബിച്ചുതുള്ളി. വെള്ളപ്പിനമുന്പുതന്നു ലാലൻ വനവസ്തിയിലെത്തിരേഖ നും. പ്രകാശനാര അവശ്യ തെമ്മുറിയിലിട്ട് എടുക്കളിരുന്നു.

നേരം പുല്ലംതോട്ടുകൂടി ഹാതിൽത്തുറന്ന് അവശ്യ കൈക്കഴിച്ചിട്ടും, ‘വന്നവാലോ! നീരെന്നേരം മകളായിരുന്നാടും ഏരുന്ന ഇങ്ങനെ വിഭ്രാടിപ്പോവാൻ തോന്നിയതെന്നതാണും കട്ടി’ എന്ന വാസ്തവിച്ചു.

വന:—അസ്തു അത്രഭക്തരാജ്യാധികാരിയെന്നും പശ്ചി ക്ഷാന്തവായും തന്മനിച്ചപ്പും വാണം.

കൃഷ്ണലാൻ മകളിടു മട്ടഭാംഗികേള്ള കാലിനമുണ്ടും ചാ ലിച്ചു, ‘വിനോദാഡാജിതു പാണതതു’ എന്നുംപാബിച്ചു.
വന:—(നിങ്ങയാണി) ഞാൻ ഒരു വിവരം അനുഭവം ദിവ തുറന്നിന്നതനാ കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

കൃഷ്ണ:—ഈവതാരേ ഇരിക്കെട്ടു. ഞാരന്നാനു ഫോട്ടിക്കാം.
ഇവിടെ അന്നതാത്തിവന്ന ഒരുഖ്യൻ നിബന്ധം അനന്ത റിഡോട്ടുട്ടി നിന്നെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു ദോയതോ അ പ്രിയോ?

വന:—ഞാനയാളെ ഏൻ്റെ നെനിച്ചു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവോ
കയാണ് ചെയ്തു.

ഒപ്പി:—നിണാക്കരുകൊണ്ടതാണെന്നാൽ ലാഭം. അംഗാംഡേക്ക
വേണ്ടി എന്താണിങ്ങിനെന ഒരു സാഹസര പ്രവ
ത്തിക്കാണ്?

ഇണ്ണവന ലാലൻറെ കോപപ്രകാശിതമായ സ്പർ
ഖത്തിലൂളി പ്രധാനതിനും ബാല പ്രത്യുത്തരം പറയാതെ ത
ലതാട്ടിനിന്നു.

കൃഷ്ണലാലൻ വീണാടം ‘അയാളിപ്പുര എവിടെയുണ്ട്? എന്താണ് ഫേര്? എല്ലാം തുറന്നവരായു’ എന്ന പേരടിരു
ടിന്തി.

വനബാല അതിനും ഒരക്കുറം മിണ്ടിയില്ല. കൃഷ്ണ
ലാലൻ പിന്നും ‘നീ എല്ലാം തുറന്നവരയാതിരുന്നാൽ
നല്ല പിക്ക കിട്ടം. അപ്പാളുവിടെ? അയാളുടെ ഫേരെന്തു്
എന്ന ഗജിച്ചു.

ബാല യമാപ്തവും മേനന്തുതംതന്നു സ്വീകരിച്ചു. ഫാലാൻറ കുളുകൾ ചെന്നുപോലെ പുന്നുകനം. ‘നീരെങ്ങന്താണ്’ സുംഭവോലെ നിൽക്കുന്നതു്. അവൻറ വിവരമെല്ലാം കൂഷുപോലെപ്പായു്’ എന്നു് നിർബ്ബഹിച്ച ഫൂറി, വനബാല മെഡ്രു മെഡ്രു, ‘നൊനയാളുടെ ഉറയം പോകാം ഇഞ്ചനം പറയില്ലു്’ എന്നു് കടിച്ച മനിച്ചുംഡപ ടിയാണു് നിൽക്കിയതു്.

ലാലൻ അതിക്രമിതനായേ; അവൻറ അസ്ത്രാശ തെക്കും അഭ്യവേഷം വളരെ ഭീഷണമായിരുന്നു. പല്ലുകടി ചും, ‘നിണക്കിത്തെയെന്തുംമാ? ഒരൊറ അടിച്ചും’ തവിട്ടു പോകിഞ്ഞും എന്നു് അലറി. ബാല അതുകൊണ്ട് അര ശേഷം ചക്രിതയാകാതെ സ്ഥിരം വരുത്തിൽ, ‘അടിച്ചും ശുട്ടും അതെല്ലം മീതെ എന്തും ശിക്ഷാദിക്കുലും തരിക യോചയ്യാം. അയാളെല്ലാംബാധിച്ചു് ഒരവാക്കേണ്ടിയും. ഞാൻ പറയില്ലു്.’

കുമ്പിലാലൻ ക്രൂയാദവഗത്താൽ ഉന്നതനായി ഒരു നിമിഷത്തിന്ത്തിൽ ബാധയുടെ തല രണ്ടുകൈകൈരണ്ടും അമത്തി മേൽപ്പും ചുട്ടും പൊക്കി. ഇതുകൈരണ്ടും അതു ശാലിനിൽക്കും അശേഷം ചാന്തുല്പന്നായില്ല. പുഖനു് അവരു ഭസ്തികരിക്കണമെന്നു് നോന്നിരുക്കില്ലും, ചൗട്ടുനു് ദരാലോചന ഉള്ളില്ലിക്കുയാൽ അവരുക്കൊണ്ടുപായി ഒരു മനിയിലിട്ടുട്ടി.

റ.കെട്ടാറും അരു പനിനിർപ്പവും കതിരവകിരണം തട്ടാതെ അഡാസകാരപരിതമായിതന്നെ കഴിച്ചുത്തുടി. അരുവരെ അന്വപാനാദിയില്ലാത്ത അരു പെൻകിംഗിനെ കൈക്കിയിട്ടുണ്ടായിൽക്കൂടിത്തന്നെ പുരഞ്ഞയുടെകൊണ്ടുവന്നു. പ. ജോർജ്ജബലംഡായ പെഷിളിഡുടെ സ്ഥിതി ദയനിയംതന്നേ.

ലാലമന്നാവിച്ചു ഭയങ്കരാകാണമാരായ നാലുക്കുട്ടാളിക്കളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ലാലൻ അവരെന്നോക്കി, ‘എത്രവില്ലു പ്രക്ഷേഖിച്ചിട്ടുംലും അവരെളുക്കൊണ്ട് പരമാത്മം പറയിക്കൊൻ’ എന്ന് അരജന്നാവിച്ചു. അവർ പറിച്ചവില്ല പറിഞ്ഞും നോക്കിയിട്ടും വന്നവാലയുടെ മുപ്പത്തുവരീന്നു രേഖകൾക്കും പുഞ്ചുട്ടുടെവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

ലാലൻ സംശയരങ്ങളെന്തുപോലെ മോനക്കാവംഡുണ്ട്; കമ്പ്പുകൾ കന്നൾ കുട്ടിപ്പാലല ജപലിച്ചു. ‘ഈതു വരെ ഞാനിക്കുട്ടിയെ സ്വന്തമേഖലോടു വള്ളത്തില്ലോന്നു തുകൊണ്ട്’ ഇതുയും സ്വമിച്ചുന്നുണ്ടോക്കി; ഇനിസമിച്ചുപോൻ സാധ്യമല്ല. ഇന്നേ ദിവസം ഞാനിവരെ നിങ്ങൾടെ മുഖാകെവയച്ചു് കൊന്നകളുവാനാണ് തിച്ചുംഡാക്കിയിരിക്കുന്നതു്. താഴീന് തണ്ണോഡോലയുള്ള ഒരുപെൻകുട്ടി എന്നിയുള്ളു് വിശ്വസ്തനടശാന്തരായം മറ്റൊരു വരുടെ കമ്പറയാണണ്ണോടു് എന്നു് അട്ടയാളിച്ചു.

വന്നവാലു എഴുളും എഴും മുടച്ചുയോ ഇളക്കമോ ഇല്ലാതെ സ്വന്തമായി “അട്ടു! നിങ്ങളെളുന്നോക്കാണാിട്ടു്” ചുവപ്പത്തിനാമേണ്ണ മഹാദഹ്യം സന്ധാദിക്കേണ്ണ.

എൻറെ വിനാശത്തിൽനിന്ന് അല്ലെന്ന് വിശദമായി സു വദിണക്കിൽ എന്നതനെ എൻറെ ജീവനെ തുജിപ്പിക്കുന്ന തങ്ങാറാണ്” എന്ന് അറിയിച്ചുകൊണ്ട് അല്ലോടും ആകുലെ എഴിഞ്ഞെങ്കാണിരിക്കുന്ന തീജപ്പാലയുടെ അടിക്കിലേജ്ജും കാടിരും. ലാലതന്മാരികയുള്ള പ്രേക്ഷകരെപ്പാം ഈ സംരംഭം കണ്ട് സ്ഥംഭിപ്പിച്ച് നിന്നിരുപ്പേന്തുരായി നിന്ന് ഓപാകി. ‘എന്തു സാഹസമാണിതു?’ എന്ന് മുട്ടാമിക്കുന്ന ഫോം ദാടിച്ചേരുന്ന വിലക്കി പിടിച്ചുകൊണ്ടുപാന. ഒക്കെ അല്ലോടും ചൊള്ളിയിരിക്കുന്നവകിലും വേദന അഭ്യർഷം അവളുടെ മുവളു സ്വീച്ചിച്ചിരുന്നില്ല; അതു് അജ്ഞാക്കുന്ന അത്രുണ്ടം അതുവയ്ക്കുണ്ടുന്നതി. എങ്കിലും ലാലൻറെ മു തു് അദ്ദുരകോപമാണ് അങ്കിതമായ്ക്കണ്ടതു്. കൃഷ്ണിൽനിന്ന് തിരുപ്പാരിപാരനു വിധിച്ചിൽ, ‘ആ കുരുവ്വത്തിക്കെട്ടി ചെ എന്നത്തനെ ഇതാവധിക്കുന്നണ്ടു്’ എന്ന് ദർജ്ജിച്ചു് ഒരു വടികൊണ്ടു് ആ കുറോറവ് തന്റെ വന്നമൊലരെ ഉം കൊണ്ടെങ്കിലും അടിനിര ത്തിച്ചില്ല. കുള്ളിനും കുള്ളിനും വൈകിലും, മുഖ്യം ലാലനും വിശേധായായി നേന്നതനെ പറയുവാൻ അവർ ചെയ്തുപെട്ടില്ല.

പ്രധാന കഴിവരുപ്പാരു കോപം കുറേറ്റിപ്പിച്ചു. ‘ആ തെട്ടുകുടയാണു് നീം അഭിഭ്രംഖിപ്പുകിപ്പും തന്നെനു് അറിയി ചൂയ്ക്കിയാണു എന്നു കൊല്ലുവാത വിഞ്ഞണണ്ടു്’ എന്ന് ലാലൻ പിണ്ടംപറഞ്ഞുന്നുാക്കി. വന്നമൊല ആ വത്തമാനം നേനും തന്റെ പ്രാശനംപോരായാലും പറക്കില്ലെന്നു് നിഞ്ഞ വേലാര ഭാവിച്ചു.

വാലൻ വിണ്ണം മുഖനായി, ‘മുത്തു’ ഉദയെയ്യും മോ? ഇനി നിന്നൊ ബാക്കിവെള്ളുമെന്തല്ല’ എന്ന് ഉറക്കെ പ്രസ്തുതിച്ചു് അകത്തു.പായി ഒരു വാദ്ധട്ടത്തുകൊണ്ടുവന്നു് വെച്ചവാനോങ്ങി നിൽപ്പായി. വനബാലയുടെ കമ്മ ഇ തോട്ടുട്ടിക്കൊണ്ടുമെന്നുകരി കിഴക്കുമാരുടെ ഏപ്പം ദയ തരിക്കിത്തമായി. അപ്പും പിള്ള വനബാലയ്യു് യാത്താൽ അതുവും അനന്തരവും. ഇതാ അനന്തിമിഷ്ഠിനകം ഉരഗോ പാമമായ ഇരുളിയ വു്, അ പേരലൂംഗിധിടുടെ കണ്ണു സാംഭവത്തിൽ പതിച്ചു കഴിയും. അപ്പും പിള്ളും ഒരുക്കണി അഭിരക്ഷിയാത്രും അനവധി പോലീസുകാർ കാർഡചാടി വിണ്റ് വാലനേയും മുട്ടാളുകളേയും ഉത്തരക്ഷണാത്തിൽ വളരെക്കിണ്ടാരു. ആ പരിശുദ്ധിത്തിൽ വാഹ കൈയിൽ നിന്നു് വഴിവിണ്റ്.

ഈ എഴുപ്പും തിൽ ഇം പൊതുജീവിമാരൈസ്റ്റിക്കണ്ണൻ കഴിയുമെന്ന ആരും കരക്കിയിരുന്നില്ല. ജീച്ചുന്നുന്നു കെന്ത ശലമാണു് ഇതിനുകാരണമെന്നുകണ്ട് ലാലനം സഹായി കഴിം തീയിഞ്ഞപോലെയുള്ള തീരുമ്പിക്കൈ അദ്ദേഹത്തി നേരു നേരവെച്ചു. വനബാല ജീച്ചുന്നുനേയും പ്രകാശ നേയും മുട്ടത്തിൽ പെടുന്നു് തിരിച്ചറിഞ്ഞതകിലും കരവക ഓവദേവും നൂറില്ലെന്നുകാതെ കത്രിപ്പിനിന്നു.

വനബാല സജീവയായുണ്ടെന്നു കണക്കുപ്പാർഡി മുകാശനു ആനന്ദത്തിനു് അതിരില്ലാതായി. അയാൾ അരികിലോട്ടിച്ചേരുന്നു് ബാലരെ ബന്ധനവിച്ചുകൂട്ടയാക്കി. കു

ഇജമാരമെങ്ങുമാം വെയ്ക്കുവാൻ മജിസ്റ്റ്രേറ്റ് കൂട്ടുനക്കാ കുള്ളം. ജഗത്തുന്നുണ്ട് തുപ്പിഭാലഞ്ചറ നേരെത്തിനിൽത്തു് ‘നി യാണോ ഈ കശ്മീരമായെട തലവൻ? വല്ലവെലവും നീപു യോഗിപ്പാൻ കൊക്കിയാൽ നിന്നെന്റെ കൂടകഴിയ്ക്കും’ എന്ന നികിച്ചു.

എം:— എനിക്ക് രഹണാത്മക പോടിയില്ല.

ജഗ:— നിവഹാര കൊലപാതകിയാണോ! ഈ കട്ടിയെ ക്ഷാല്പവാനല്ലോ നി തുടങ്കിയതു്? നിണക്ക് സക്കാരി ത്രിനിന് കരിക്കലിക്കു ലഭിക്കുന്നതായിരിക്കും.

എം:— അവക്കുള്ളംകുട്ടി; എന്നെന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ ചെന്തും.

ജഗ:— നിന്നെന്റെ മക്കളുടെക്കാല്പാം നിനക്കഡികാരമില്ല. കുട്ടിലിട്ട് കാട്ടപ്പനിരോം-ലെ ലാലൻ കിടന്നചീരം പ്രകാശന്നുവേണ്ടെന്നുരക്കുമിഴികളുട്ടുട്ടിക്കാട്ടി. പോലിസുകി റെ കൊണ്ടുവന്നിരുന്ന വിളക്കുകൾ കൊള്ളാത്തിയപ്പോൾ, ഈ തള്ളുത്തു കാട്ട് പ്രദിഷ്ടാമായി. ചോരമായെട കരംഭാകുതി പതിനുട്ടു ഉയാനകമായ്ക്കണ്ടി. ലാലൻ ഗ്രഹപരി ശോധനകഴിച്ചു് കണ്ണഭൂതതിയ സംധ്യന്നുജൂഡിക്കുന്നു വരവാൻ ജഗത്തുന്നുണ്ട് കൂട്ടുനക്കാട്ടുത്തു. അതുംയാണേള്ളും ചില ചിപ്പിന്നുംയാണേള്ളുമല്ലാതെ ഒപ്പുമൊന്നും കണ്ടുകീ ക്കിയില്ല.

ജഗ:— നി ഇങ്കെത്തുവരുന്നുനേടുന്നു മുതലുംകൊണ്ടു വരുവിനു?

മുൻസിപ്:— കൂടുതൽ ദിവസം കവഞ്ഞാ ആളുണ്ടോ നിങ്ങൾ എന്നു നിന്മമാധികാരപ്രകാരമാണ് “നിങ്ങളെ നേരുപ്പിടിച്ച ചണ്ണലവെച്ചതു്, നിങ്ങളുാർന്നു്?

‘അതോക്കെപ്പുണ്ടായറിയാറാവും’ എന്നപറഞ്ഞു മുഖം മാറ്റി മുട്ടിരു ഏതുപറ്റിയു്, വന്നവാലയും പ്രകാശംമുന്നിയു് ജഗച്ചന്മാർ സ്ഥാപിക്കുന്നു് എന്നും.

ഒന്നും

പതിനൊരും ഓയിൽ

ഉത്തരാശമനം.

രംഗപുരത്തു് മുൻസിപാലവന്നു പെരുക്കുക്കുന്ന ദൈഖിക്കാർ ആരിയാത്തവരധികമില്ല; പക്ഷേ അവന്നു നിവാസമെന്നിടയാണു് ആക്കട്ട നിമ്യയമില്ലായിരാൻ. രംഗപു. രം ജില്ലയിൽ തന്നെ ഒരു വന്നാറ്റരത്തിലെംബിരുപ്പാശു് ലംപം നീ കൊള്ക്കു യും കൊല്പാം നടത്തുന്നതെന്നു് ആകും തുഡിച്ചിരിക്കുന്നു. അവണ്ണനെക്കയാമും വെച്ചുകൊണ്ടുവന്നുവെന്നു കേട്ടപ്പോരി ഇന്ത്ര തിക്കം തിരക്കുമണഡാക്കാൻ അതാണു് കാരണം. ആന്നാഡാബാലവും ഉത്തരപ്രകാരമാണു് തന്നെ നിരവിന്നുവെന്നുലുതു് നേ. കമിറ്റിടങ്ങൾ. തു നുള്ള നാരരകാണു് പിടിച്ചിട്ടിനു് ജഗച്ചന്മാരുന്നു് വളരെ ശ്വാസം

ନିକଳାତିକଣାଲିପି; ନାଟ୍‌କାଳି କଣକବିଲବର ପ୍ରଥମାବୀଚ୍ଛା.
ପରେମୁ ଜଗାଶ୍ରୁତିରେ ତୁ ଯିଷ୍ଟଯତନିଲେବ୍ୟାଙ୍କୁ ଫ୍ରେଣ୍ଟିଶ୍ରୀ
ରହସ୍ୟାଙ୍କାଳୀନଂ ଅରତି ଅରିତନିକଣାତୁମିଲିପି.

ପାଲକଣମୈନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ରେତ୍ତୁ ବେଣ୍ଟ ଏୟାପ୍ରାଚିକ
ଲୋକରେତ୍ରଯୁଗେଷ୍ଠଂ, ଜଗାଶ୍ରୁତ ବୀକିଲେବ୍ୟାଙ୍କୁ ମନେ।
ଏତାତିଯତ୍ତରେ ଆନନ୍ଦକିନିରତ୍ତିବାନ୍ ଯଜ୍ଞାତ ଅରନ୍ଦ
ତେଣେକ “ବେହାରେ! ନିର୍ବ୍ୟାକିରଣାଙ୍କୁ ତୁମା ନାହିଁ ଯ
ନବ୍ୟାଲ୍” ଏକାଙ୍କ ବିଜ୍ଞ୍ଞାପରିଶର୍ମରେ.

ରେହମବାବି ଓପ୍ପୁର ପଲ୍ଲୁକତାରୀର କିଟାଙ୍କି ଏହି
ଗନ୍ତାକେବ୍ୟା ଅରତୋଲାହିକରିବାଯିକଣା. ବ୍ୟାକଣ ଆହ୍ୟ
କେବଳ ଶବ୍ଦମୁଖ କେନ୍ଦ୍ର ତକିଝ୍ୟାନିକଣନ୍ତରାର. ପାଞ୍ଜାଫୋର୍ମ
ଦେବାଳି ତକଣରୁ ମରିଗନ୍ତୁ ବୀଣାଙ୍କ ଏକନେତରକଣରୁ ଆହ୍ୟମୁଖ ଦ୍ୱାରା
ଦିଗ୍ନତ୍ତ୍ଵରେତ୍ତରମ୍ବପ୍ରକାଶ ଏହିକିଲୁମୁଖ ଅନ୍ତର ଶବ୍ଦମାକାରେ, ଏହି
ଲୀରିଙ୍କ “ଆହ୍ୟ! ନନ୍ଦର ଯନବ୍ୟାଲ୍ ଏବିକିରି? ଏକାଙ୍କ ଉ
ଦକଷେଷ୍ଟୁତିଶ୍ରୀକାଙ୍କ ଆରିକିଲେବ୍ୟାଙ୍କ ଚେତନ. ପାତରୁ
ଲୋତିମ ତ୍ରୈଲୁତ୍ତନିମ କେନ୍ଦ୍ର ଆହ୍ୟମୁଖ ରୃଗନାକଳଙ୍କୁ
କାଟିବ୍ୟାପ୍ତିଦେବ୍ୟାଫ୍ୟାଙ୍କର ମକଳିର ଯରବୁକଣ୍ଠ ଆହ୍ୟମୁଖ ଅନ୍ତରପା
ସଂ ଦୀର୍ଘ. ରେହମବାବିର ପ୍ରଦିଲ୍ଲ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତରପା
ଦ୍ୱାରା କଣାଳୀଙ୍କ ପ୍ରଦ୍ରମିଷିପ୍ରକାଶ କଣନ୍ତରୁ.

ଯନବ୍ୟାଲ୍ ଆହ୍ୟମୁଖମାଙ୍କ ନିର୍ମଳାତୁ କଣ୍ଠୁ
ରେହମ ଦୀର୍ଘତାଙ୍କ ଅନୁଭିଷାଙ୍କ ଚେତ୍ୟାତାକର୍ତ୍ତି. ଏହା
କିମ୍ବାରତେତ୍ରଫୋର୍ମ. ଯାଲାରୁଙ୍କ ଅନ୍ତରକଣ୍ଠ ଆଗରାକଣ ଚେତ୍ୟ.
ଅତି ଉତ୍ତାରାହୁତିରେ ଅନ୍ତରତିକଣ ପ୍ରମୁଖମାଙ୍କ

വല്ലുന്ത അംഗരം വന്ന പോന്തിക്കുന്നു. നാഡരിക്കജിറി തത്തിൽ കാലെട്ടത്തുകൂട്ടത്തിയനോടുടർച്ച പലാസ്സുവാദ്രിവ ശൈളിം അവർക്കു അംഗരിൽമായി. വൈദമ വന്നയുടെ ഒഴി കിവിഴുന്ന കണ്ണിക്ക്കണ്ണം തൃച്ചു് അക്കത്തേങ്ങുക്കുടിക്കൊണ്ട് പോയി.

പ്രഭാവതിയെവിടെ? വന്നവാലയുടെ ആരഗമനവുംതു നീം കേട്ടു് അവർ ഹാടിച്ചേരുന്ന കിടപ്പുമറിയുടെ വാതിൽ. അക്കത്തുനിന്ന് സാക്ഷയിട്ടു് കഴിഞ്ഞു. അവളുടെ ഏദായം ഉണക്കിലടവിച്ചതുടങ്ങി, തൊണ്ടവരണ്ട്. ദേഹരമായ അന്നി തിയാണോ താൻ പ്രവത്തിച്ചുതന്നുാണ് വിഷാദവും ഘജായും കടന്നുട്ടി. മുനിയിൽനിന്ന് പുറത്തു വരുതെ കഴിച്ചുകുട്ടിയ തു അതുകൊണ്ടാണോ. റപ്പ്രോഗ്രാഫത്തിൽ വന്നതുമുതൽ, പ്രകാശച്ചന്നും പൂമുഖത്തുനാണാം സെയം കഴിച്ചുള്ള കുംഭം. അക്കത്തേങ്ങു ചെല്ലുവാൻ അയാൾക്കു ദെയൽക്കുണ്ടോ, യിരന്നില്ല. ഉച്ചയ്ക്കു് ഉണ്ണാക്കിപ്പൂന്ന് നിംവ്യസിച്ചാൽ മാത്രം അങ്ങോട്ടു പോകാറുള്ളി. അതുതന്നു വലിയ സങ്കേം ചടങ്ങാടം ദേഹപൂഞ്ഞാടം കുടിയാണോ. വന്നവാലയും പ്രാവതിയും ഉച്ചതു ക്കേതേങ്ങു് അംഗാവല്ലുമായും ചെല്ലുകയും പതിവില്ല.

സന്ധ്യാജ്ഞു് വൈദമവതി കാൽവേദ.രകൊണ്ടു് വഞ്ചാതെ വെന്നകിടക്കുകയാണോ. വന്നവാലയുടെ വരവുക്കണ്ടു് ആരധ്യേളം അലതയുള്ളിയിരന്നതിനാൽ ആ നോബചാനും പകലറിത്തിയന്നില്ല. അല്ലോ കഴിഞ്ഞെപ്പോരാം, വന്നവാലു വൈദമയുടെ റയനിക്കുന്നതിനാരികെ വന്നിന്നും. അവ

ഡശ് കറികമാൻ മന്ത്രവേദത്താണം ബാല അറിപ്പാർത്തിൽ നാലു. വന്നയുടെ സ്വപ്നാവസ്ഥകമാരമായ ചെതിപ്പിൽ ഒരു ഘൃമാരകലം കടന്നാകുടിയിരുന്നു. അതു ആരോഗ്യം അഭ്യരി പഠിച്ചു പഠിച്ചു അവരുടെ പഠനത്തിൽ സൗഖ്യം നിലനിൽക്കുന്നതും സുഖമില്ലാത്ത വഹന വത്തിക്കാണം അതു സംശയം സൈപ്രാവാലാപത്തിൽ പുറപ്പെട്ടു കിട്ടു: ‘ജ്ഞാനത്തി! എൻ്റെ അച്ഛുനേരക്കൊല്ലാനാണോ എന്നീ കിട്ടുകൊണ്ടവനിരിക്കുന്നതു’ എന്നു ദോക്കഡിനമായ ചോദ്യത്തിനും,

വൈദിക:— ആക്കണ്ണിയാം?

വന്ന:— കഴുതുമാരെപ്പറ്റിട്ടിക്കിട്ടിയാൽ എന്നാണോ ചെബുകളും?

വൈദിക:— (കുറച്ചാലോചിച്ചു). ശിക്ഷിക്കം.

വന്ന:— എന്നാണോ ശിക്ഷ?

വൈദിക:— കാരാത്തിനോ തക്കശരിക്കു.

വന്ന:— കൊഡപാതകക്കണ്ണരത്തിനും ശിക്ഷ എന്നാണോ?

വൈദിക:— കഴുവിനേരും കയറ്റുമെന്നാണും കേട്ടിട്ടില്ലതു.

ബാല തത്ത് ക്ഷണം പൊട്ടിമരഞ്ഞു, ‘എന്നാലെ നീൻ അച്ഛുനും എങ്ങനെ ജീവിച്ചിരിക്കാണും കഴിയും’ എന്നും സന്തപ്പിച്ചു. വന്നയുടെ കാരിപോലെയുള്ള തീന്ത്ര ദാഡാം കേട്ടു വൈദമജ്ജും മനസ്സുമ്പറി; കാൽവേദന കാണ ശാക്കാരു എലാക്കുന്നായ കൂൺഡാലം നേരപ്പറ്റി പത്രാകലയായി. അപ്പോൾ തന്നെ ഒരു ചാരകൻ മുഖം ചുവേന ജഗത്തുന്നരന വിവരം അറിക്കിച്ചു. അച്ഛുനുവന്ന ഉടനെ, ‘നമ്മിടെവന്നബാല അവളുടെ അച്ഛു

നീറ സംഗതി അരുംവാഹിച്ചു് കരണ്ണകകാണ്ഡിപ്പിണ്ഡാം.
അംഗ്കു! അയാൾക്കു പ്രാണാധാരയപുട്ടജാതിരീതിപ്പാന് പ്പി
നേങ്കിലും മാർത്തുണ്ടാം. എന്ന ഉത്കള്ളിതയായി.

ജഗച്ഛായൻ അനുകേട്ടു് അപ്പുനേരം വിചാരവിധേയ
നാശിനന്നു്, ‘അവൻ ഒരു കൊല്ലപാതകിയാണു്; പെരുക്ക
ഇളന്താണു്. ഏകപരന അവനേരക്ഷിക്കാൻ സാധിക്കും;
പ്രിന്നപത്രുക്കിണ്ണു്,

വൈഹാ:— അയാളാരകിലും അതുകൊട്ടു! നമ്മുടെ വിശദ
ടെ അസ്ഥിനാണ്ണല്ലോ. കട്ടി കിടന്നകരയുന്നതു കണ്ണി
ഡ്ലു! അംഗ്കു!

ജഗ:— ഞാൻ വിചാരിച്ചുംലുന്നാണു് നിവൃത്തി? കാരം
ന്തിന ത്വാദിക്കു വിധിച്ചേരീതി.

വൈഹാ:— ശിക്ഷ പച്ചപ്പുകാരഞ്ഞിലുണ്ടല്ലോ. മനസ്സാണു്
ക്കു ത്രിംബത മരാറനെങ്ങിലും അധിക്ഷിതനാണോ?

ജഗ:— കഴിയുന്നതും അമിച്ചുനോക്കാം. വന്നബാലു!
കരയാതിരിക്ക.

ഇതുരംഗ ദേശമിക്കരണ്ണകകാണ്ഡിനു ആ പെണ്ണ
കിടാവു് അമുത്യാരപോലെ ആ വാക്ക് ശ്രൂതിയിൽ പതി
ച്ച ഉടനെ നയനജലം തുടച്ചു് തുതജ്ഞത പ്രകാരമിപ്പിച്ചു.

ജഗ:— എന്താണവൈഹാ! അസമയത്തു് ഇങ്ങനെ വന്നകി
ക്കുന്നതു്?

വൈഹാ:— വിശശേഷിച്ചുനാമിലു; അദ്ദുംശാന വീണി
നന്നല്ലോ; കരാച്ചാനു മറിഞ്ഞതിരിക്കുന്നു. വെള്ളപ്പാൻകാ
ലത്തെന്നും വേദന കാണേണ്ടതേ ഉള്ളു.

ജഗത്തുന്നൾ മനസ്സാവുത്തോടെ, ‘പ്രശ്നവീകരിക്കണ്ടുകൊം വജ്ഞി? എന്ന്’ ചേരാതിച്ചുതോട്ടുടി മഹാമ കനാപരീ ക്ഷീച്ഛിജ്ഞാക്കി. സാധിച്ഛില്ല. പക്ഷേ, അപ്പുനെ ദ്രുസ നില്പിക്കരത്തെന്നുകയരതി ‘പ്രശ്നവീകരണാണം അസ്പദായി നും ഇല്ല; അല്ലെന്നു ഉള്ളശിഖിക്കണം എന്നായതും.’ എന്ന് ഭാവിച്ചു. ഒരുദംഭാഗ്യാനുഭവമെല്ലാം വാമനമകളുടെ ആ ദിവ്യാജി മനോജനത്താവകണ്ട് കഞ്ഞാലുവായ പിതാവി നീർക്കരംതെടം കൂടുന്നതും ചായി.

പ. തി ४ റ ५ १ ० അ ३ ४ ० .

‘ഭദ്രവീരിച്ചിത്രാശതി?’

രംഗപുരം ജൈകിലിലെ കേസുവിചാരണ ജഗത്തുന്ന കോടതികിലാണ്. ഈ സംഭവത്തെന്ന് രണ്ടുഭിവ സം കഴിഞ്ഞ് കരിക്കൽ ഇഷ്ടകാലത്തും അരുമണിജ്ഞാചക്ര ടി മജഞ്ചുട്ട് ജൈകിലിലേയ്ക്കുചെന്ന. ബാശനസ്ഥമരായി ചില രഹസ്യപ്പാപങ്ങൾ നടക്കത്തണ്ണുണ്ടായിത്തുണ്ട്. തീണ്ണിലാലുന്നക്കണ്ണും. ആദ്ദേഹം നുശുച്ചത്തുപെട്ടുവോയി. നീ ണ്ണനിവൻ ബലിപ്പുണ്ണിരും ശമ്പ്രിപ്പുഡാമ്പംബും ടൈറ്റിലും മ അമൈഞ്ഞി ലാലാൻ അധ്യാത്മവനായിരിക്കുന്നും. ചിത്ര ജീവിതജ്ഞുഭൂതി സാദ്ധ്യത്വാനോക്കു. ജഗത്തുന്ന, ‘തീണ്ണിലാലി’ നിന്നും മകളുടെ അപേക്ഷപ്പുകൊരും, വിചാരണാശം

നു കിടന്നാക്കാനാണ് വന്നതു്, തൊൻപറയുന്നപ്രകാരം നടക്കാമെങ്കിൽ, കൃത്യവിശ്വലോരതെ കഴിയാൻമുള്ള വഴിയുണ്ടാകാം! എന്നു് അറിയിച്ചുതീരു്,

കുർണ്ണി:—എന്തു മക്കളിട വര്ത്തമാനം ഇന്നിമേൽ എന്നോടു് പ്രസ്താവിക്കാണു കൊള്ളാർ. മനാരഞ്ജിലും ഇണ്ണം കുറിയും കേരിക്കണ്ടു.

ജഗ:—നീ പ്രിജ്യാസംഗതികളും സ്വത്രമായും അറിയിച്ചുവരുന്ന വിജ്ഞാന വല്ലുപ്പകാരായും ചെയ്യാൻ എന്നാൽ കഴിയുമായിരിക്കും.

കുർണ്ണി:—ഒന്നം മരച്ചവയ്ക്കുന്നതെ പറയണമെന്നതഭാവാണ് എന്നു് തൊൻ താഴ്പര്യാക്കിട്ടുകയും. പക്ഷേ, അതിനാം പകരം ഉപകാരംമാനം തൊന്ത്രപേക്ഷിക്കുന്നില്ല.

ജഗ:— ഏല്ലു കാണ്ണണ്ണും സ്വത്രമായും ബോധിപ്പിക്കാമെന്ന സംബന്ധങ്ങിൽ നിന്നൊന്നും സങ്കാരം ഭാഗത്തിലെ സാക്ഷിയായി സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളാം.

കുർണ്ണി:— എന്തു ത്രട്ടാളിക്കളും കടക്കിയെപ്പെട്ടതിനു സദാ എന്തുവെന്നമാത്രം രക്ഷക്കിഴവാണുള്ള വിചത്പരം എന്നു കില്ലു. തൊന്നാണു് അവരെക്കാലൈക്കു അപരാധി. എന്നിക്കാണു് കഠിനശിക്ഷ കിട്ടുന്നതു്.

ജഗ:— (സന്ദൗഹിക്കാവത്തിൽ) ഇന്നിമേൽ ഇങ്ങനെയുള്ള ദിഷ്ടക്കമ്പണ്ണും എപ്പെട്ടാരോ ജീവിതം കഴിച്ചുകൂട്ടി തീരും?

ಶ್ರೀ:— ಏನಿಕೆ ಅರಣಿಮಿಹಂ ಜೀವಿಶ್ವಿರಿಕಣೆಮಣಿ
ಅತ್ಯ ಅನುಶಯಿಸ್ಟು. ವಲ್ಲ ಉಪಕಾರವುಂ ಏನಿಕೆ ಚೆಯ್ಯ
ಣಣೆಗಾ ಯಿಹಾರಿಸಣಣಣಕಿಂ, ವಯಣಿಕಣಯಾಗಾ
ವಿಲಿಕಣಣತ್ತು?

ಇಗಃ:— ಇಂಡಿಕಾ ಪೆಟ್ರಾಗ್ ಮಣ್ಣ್ಯಿಗ್ ಇತ್ತ ಮಾರಾತ್ಮಣಾ
ವಾಗಣಣಾ ಹೇತು?

ಶ್ರೀ:— ತಾಂ ಕಾವಚ್ಯಂ ನಿರ್ಬಂ ಚೆಯ್ಯಿಣಣತ್ತು ಅತ ಕ
ತ್ರಿಷ್ಳೈ ವೆಣಿಯಾಹಿಣಾ. ಅತ ಕಟ್ಟಿ ಏನ್ ಎನ್ನೆನ್ನ
ತಪ್ಪಾರೆ ಪೋಡೆ ಅನ್ತರುತರೆ ಪಿಗಾ ಅಂಕಣ್ಯಾ
ಎಂಟಿಕಾಗ್ ಇತಿಲೆಪ್ಪ್ರಣತ್ತು? ಏನಣಣತ್ತಜಿಶ್ವ ನಿಲ
ಯ್ಯೈ ತಾಹಾಹಂ ವೆಣಿ ಜೀವಿಶ್ವಿರಿಕಣೆಂ?

ಇಗಃ:— ನಿಣಕೆ ವೆರೆ ಅತ್ಯಮಿಷ್ಟೈ?

ಶ್ರೀ:— ಇಲ್ಲ.

ಇಗಃ:— ಎನ್ನಾಲ್ಲಾಂಪೆಣೆಕ್ಕಿಂತಿಹಣ್ಪ್ರಾರಿವಿತ್ತಣಾಂ
ಹುಂವಕ ಹೊಂತಾಹಂತಾರೆ ಚೆಯ್ಯಿತ್ತಬೆಣಾ? ವೆರೆ
ಎನ್ನೆತಹಿಷ್ಟು ಜೀವಣಾಪಾಯ ತೆಕ್ಕಿತ್ತು?

ಶ್ರೀ:— ತಾಗಣಾಂ ರಜಪುತ್ರಣಾಗ್; ವೀರಬಂತಿಹಿ
ಪಿಗಣಾವಣಾಗ್. ಸೌವಕರ್ಯಾತಿ ಎನ್ನಾಂಸಾಯ
ಮಲ್ಲ. ಕೊಳ್ಳಿಯುಂ ಕೊಲಾಯುಂ ವೀರ್ತುಣಾಂಷಾಂಪಾಹಂ
ಹೊಜಿತ್ತಾಹ ಹಂಡ್ ಅತಿಲೆಪ್ಪ್ರಿ.

ಇಗಃ:— ವೀರಪುತ್ರಾಂಪಾಹಂ ಹೊಜಿತ್ತಿಲ್ಲ ಹುಂ ಹೀಚಿಹಂ ನಿಷ್ಟಿರ
ರುಮಾಯಕರ್ಂ. ಅತ್ಯಂ ಅತ ಪಕ್ಷಾಂಗಾರ ವಾರಣಾರೆ
ಗ್ ಪರಾಯಾಹಿಷ್ಟಿ.

ക്രിസ്തവാലൻ കിരീച്ചുന്ന പിരിച്ച്, ‘എന്നോട്ടും ഒരു ചെറിയ ചെറിയ കൊള്ളിക്കാരു അഞ്ചേനെ പുരക്കി പ്ലായിറിക്കാം. പാക്കി, വീരപുജയ്യമാരെന്ന് കീതിക്കു പ്ലേറ്റീനവാബാക്കേ വലിയ അകുമിക്കുണ്ടാം’. ആതും അതു സമർത്തിക്കുന്നില്ലെന്നു ഉള്ളൂ. അന്തുരാജുതു അകുമിച്ച്, അഞ്ചുകുംപേരുക്കുന്നും നാട്ടം നഗരവും പിടിച്ച ക്കുന്നതിനെന്തോൻ്ന് പേരും? എന്നായുള്ളതിവാദം ഏറ്റു.

ജഗദ്ധരും ക്രിസ്തവാലൻറെ വാഗ്ദഹപദ്ധതം കേട്ട് വിനൃതിക്കാതിരുന്നില്ല. ‘നീയെങ്കിൽ കശ്മീരപുജിയാണെങ്കിലും, നിന്നും അതുതിയും പ്രക്രിയയും കണ്ടാൽ ഒരു വികുമിയാണെന്ന തന്നെ വിചാരിക്കുണ്ടിയിരിക്കുന്നു.’

ലാലൻ ചിരിച്ച്, ‘തൊനാളിം സക്കാർബൈസ്ക്രാഫ്റ്റിൽ ഉള്ളാഗം വധിച്ചിരുന്നു. അതിൽ അഞ്ചിപ്പുലിക്കണ്ണ മാല്ലുമൊന്തു കാണാതെ ഈ തൊഴിൽ പരിശീലിച്ചതാണ്’.

ജഗദ്ധരും ലാലൻറെ മുഖത്തും അപ്പേന്തരം നിയുല നേതൃത്വായി നോക്കി, ‘സപ്പന്തരാജുതിനിനും രാജാവിനും വേണ്ടി സപ്പജീവിതം ഉണ്ടിന്നുവെച്ചിട്ടുള്ള ധിരഭവവുതി എത്ര ഉത്സുകമാണ്? നിണാക്കുന്നതാണ് ഈ അഞ്ചേനെ ഒരു ഭർഖവുഡി തോനാൻി? ലോകത്തു് ഇംഗ്ലീഷ്യാഭേ നിണക്കാതും തന്നെണ്ണാണും. മരവെന്തകിലും തൊഴിലിൽ പ്രവേശിച്ചിരുന്നുണ്ടിൽ എത്രനന്നായിരുന്നു? ‘വിനാശകാലെ വിഡാനിത്യുദി?’ എന്നോ ഉറങ്ങേണ്ടു.

പ്രാലൻ:— ആ കൂട്ടി എത്രൻ്റെ സ്വന്തമാണ് ഉള്ളിസ്തു

ജഗ:— (അത്യുജ്ജ്വലതാട) പിന്നെ ഏതുവഴിയുണ്ടോ മരിയുണ്ടോ.

കൂൺ:— വളരുമ്പുതിങ്ങാണോ.

ജഗ:— എങ്ങനെന്നാണോ അവന്തെ ലഭിച്ചതു?

കൂൺ:— കയ്യമലാത്തു് കവച്ചിയുംപോയപ്പോരി ഇവന്തെ
അപദാരിച്ചുകൊണ്ടുപോന്നതാണോ.

ജൗം വർത്തമാനം കേടുപ്പോർ ജഗച്ചുപ്പുന്റെ നന്ദസ്തി
കൂൺ: ഒരു മിന്നൽപ്പാശ്രമം വുഗ്രഭാവത്തിൽ, ‘എംരെ
മോട്ടു് ജീവാധപ്പോരി’ എന്ന ആധുത്തിന്റെ,

കൂൺ:— പവനിയുംപോകുന്ന മാർത്തിൽ തുരാത്തി എ
തോ കൈ പ്രമാണി കടംവബ്ബുമായി കൈ കാളവണി
അംഗം താനുചെയ്യുംഡിങ്ങനു. വണി കണ്ണ തുടനു
തുണ്ടാം കടനാകുചിച്ചു. തോക്കാഴിച്ചു ശ്വേത
കേടു് തുണ്ടാം പേടിച്ചേടാടി. കൈകുംബലാനും കിട
ച്ചിങ്ങനില്ല. കൈ ചെറിയ കട്ടിയുടെ മേൽ ആത്തേരു
ഓടം കിടന്നിരുന്നതുകണ്ണ് രാട്ടിപ്പോരുന്ന തക്കത്തി
ൽ ആ കൂട്ടിയേയും കുട്ടികൊണ്ടുപോകുന്ന. ശ്രദ്ധാദേഹ
ഷണം ചെയ്യതിൽ ആ പ്രമാണി പവനിയായിലെ ഡി
പ്പുട്ടിമജിഡ്രൂട്ടാടി അന്നു് അവിടെ എത്തിച്ചേരുന്ന
ആളാശനന്നു് മനസ്സിലായി. കൂട്ടിയേയും ആത്തേരു
ഓടിള്ളും ഗോപനം ചെയ്യുന്നതു് ആ പ്രദേശത്തു്
അതു എഴുപ്പുമല്ലെന്ന തോന്തരകയാൽ, ഭയപ്പെട്ട് സം
ഗമ്പാത്രത വകാട്ടിൽ വാസ്തവിച്ചു. അന്നു് കൂടി

கீழ் காவயமூசு திக்காந்திரிசுக்கிழபு. எடு ஏதென்ன அதேக் காலையை காவதிட்டு வான்.

ஜகத்துறை மனவலுக்கூலை உாலாஞ்சிற ஆவ மற்று கண்மிழஷ்டாதெனோக்கி; விவிய விகாரணை தழுதி அதிரக்கி நிப்புஷாரங்காலி நிலுக்கொள்ள. லாலாஞ் விரமி ஆபோம், உந்தத்தக்கூபுாலை வருஞ் என்னிருக்கின்ற ஒத்துப்பறத்திற், ‘குஜிலாப, ஸாகாஸ்’ அது வாங்கியில் ணாயித்தான்று. கிளாஞ் வாங்கால ஈவுக்குமாகிடும் ஏ, காஞ்சி பொஞ்சாமக்கடி ‘உண்டாவதி’ என் கஷ்டிசுபார வுவொட்டுக்கூட கண்ணிட. கண்ணோயல் கொட்டு; கேளிர கூபு தமாயி.

வாலாஞ்சிற அதுகுற்றுத்தினம் அதிரிலை. விழூத்துவே சும் அஸ்தும் ஶமிசுபோபுால், ‘ஏதுக்கேயோ என்னாய்ரிக்கூ அது ஸங்கிவங் நடந்து’ என் லாலாஞ் தாழித்தேஷ்தன்று ய வருகோஞ் அங்கேபாசிபு.

‘ஜகத்துறை மண்மாது க்கூம் கராட்டுக்காஞ்சு துக ஆ’, ‘உடேஷம் பதிகாந்தவண்மாயிரிக்கங்’ என் புதுத்த நம் நாக்கியபோபுால்,

குஜிஃ— அங்கேயுடை கூடுதலை சென்றாந்தைக்கூ கொடுத்து வெள்ளு, காந்துவேங்கா? என்றுக்கொடுத்திலை.

ஜக:— கூடுதலை கூடுதலை நாந்தைப்புவாந்தைக்கூதுது கை வண்டல், பதிகாந்து காந்துவாந் கை பொஞ்சுல்லி யு. ரஷ்மிஜாங் பொஞ்சுல்லி. ஸப்ராங்கொஞ்சுது பா

അംഗൾ. അരു തിൽ രണ്ടിച്ചപ്പൊൻമല്. ഇതു ദ
മാണംഡായിരുന്നതു്. ‘എന്നാലാകട്ടി അങ്ങേയുടെ
പുതിയണ്ണ’ എന്ന് ലാലൻ സർജ്ജയും ഒരു ദിച്ച.

ജോച്ചുപുന്നു ഉള്ളിൽ തെളിവാൻ വയ്ക്കാതെ അത്രാ
റേഖാദം അലാച്ചുതയ്ക്കി. ‘നി എന്നീറ കട്ടിയെ മോഷൻം
ചെയ്യു; നിന്നിൽ വിന്നുന്നെന കിട്ടാൻം ഇടയായി. അതു
കൊണ്ട് എത്തുപകാരമാണ്’ എന്നും നിന്നുക്കു ചേയ്യേ
ണ്ടതുന്നു് വേഗംപറയു; എന്നും സന്നാധനാണ്. അ
ധികം നേരം മുണ്ടെന സംസാരിച്ചു നില്ലും ശക്രമ
സ്ഥാതായിരിക്കും. ഈ ശ്രദ്ധവത്തംമാനം വീട്ടിൽ ചെ
ടാ? വൃഥാവരേയും ഉടനെ അറിയിക്കുന്നു് എന്ന് ആ
നുദ്ദപരവരമായ പരിശ്രൂഢാവിച്ചു..

ലാലൻ:— എനിക്ക് ഒക്കുപ്പുപകാരവും അങ്ങയിൽനി
ന്ന് ലഭിക്കേണ്ടതായിത്തില്ലെന്ന് അക്കുമേ അറിയിച്ചു
വഴ്ച്ചു.

ജഹ:—നിന്നീറ വാക്കേക്കു് എനിക്ക് പ്രസന്ന തോന്നും.

കീഴ്സി:— എന്നും സത്രുശ്ലൂഷത കുറം ഭവാധിപ്പിക്കേയി
ല്ലെന്ന് പ്രതിജ്ഞയെച്ചുറിരിക്കു, അങ്ങേ് എന്നു എ
ങ്ങനെന്നും ശ്രദ്ധവാക്കുന്നതു്? എന്നുംപ്രാബല്യം
മഹാപരാധികരംക്കുംരിക്കുലഭിക്കുന്നതു് ഉചിതമാണ്.
അങ്ങേ് എനിക്കു് ഒരു ഉചക്കാരം ചെയ്യുന്നതാണെങ്കി
ൽ, അങ്ങേയുടെ കൂർക്കിഞ്ഞു് ഹാനി തട്ടിയേണ്ണും.
ജഹ പുന്നും അടുംനും അരുദോച്ചിച്ചു് ‘ഈന്നീ ഉദ്ദേശ്യം

ഗഹാപതിനിടയിൽ അംഗേകം കഴുതുമാരെയും കൊള്ളുകൾ മാം
അരയും കണക്കിട്ടിണ്ടു്. പ്രക്ഷീ, നിന്നേപ്പോലെ ഒരാൺ എത്ര
നാം ഏതും കാണാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അംഗശാധാരണ ദ്രു
തുവി! ഇനി നിന്റെ രോഹാവിധിപ്പാലെ. ഞാനിനി
വൈകിയന്നില്ല.

ഇങ്ങനെന്നപറഞ്ഞു ജഗത്തുന്നും സാവിടെനിന്നാൽതിരിച്ചു.

പ തി ട ന ട ന അ യ ന ന .

ഉച്ചാരാതി.

വന്നവാലയുടെ പുനരാധമന്നും ആര്ത്തിപ്പും, രണ്ടാംവസ്വം ടതിവുപോലെ ഉലിച്ചുമിച്ച്. അഞ്ചുവതി
യുടെ ഹ്രദയമാകട്ട ദിവാനിംഗം ഇരുടുച്ചക്കാണ്ടിരിക്കു
ന്നു. മുന്നാംദിവസം വന്നവാല പ്രഭാവതിയുടെനേരെ യ
മാസ്തൃത്വം നേരും മനസ്സുണ്ടായ സരളമുള്ളിക്കളെവ്യാപരിപ്പിച്ച
പ്പേരിം, പ്രഭ അട്ടിയും വെവമനസ്ത്രേനാടെ അവിടെനിന്ന്
തെററിപ്പോകാനാണ് ശുചിച്ചതു്. ഈ സാഹസരിത്വം
കണ്ണ് ബാല പ്രഭയെ ടാടിച്ചുനാട്ടിക്കിഴു്, ‘പ്രഭേ! നി
നൊ ഇതേവരെക്കണ്ണഡേയില്ല; കണ്ണക്കിയപ്പോൾ ചാടി
ക്കോടിപ്പോകാണും ചെയ്യുന്നു. വല്ലതും രണ്ട് വാക്കെങ്കിലും
പറയു. നിന്റെ സംസാരം കേരളപ്പാൻ എനിഞ്ചല്ലെന്തെങ്കും
തുക്കമാണ്’.

പ്രകാരതി അല്ലെങ്കിലും വൈമുഖ്യത്താട്ട നിന്നാൽത്തു ശുഭം. വന്നവാലജീട കേരെ പ്രദ ഹലിയ അവരാധിനി യാണ്. പക്ഷി, ബാലയുടെ മുഖഭാവയും ചെങ്ങമാറഡും കണ്ട്, അവളുടെ മനസ്സിലോരു വക നീറ്റിവും തിലനീ തിരഞ്ഞെടുന്ന വെള്ളിവാചി. അല്ലോ ആദ്യമുന്ത്തേനാട്ട വ നായ ആഴ്ചലാക്കാംചെയ്തു്, അനന്തരം ‘ഇല്ലപ്പും കിരാച്ച പ്രണിതിരജ്ഞാട്ട്; ഫോക്കട്ട്, പ്രിന്റ സാവകാം വന്ന സംസാരിക്കും’ എന്നു് തൊറിമാറാൻ അമിച്ച.

ഈ അനുഭവത്തേക്കു് സ്വാധാരണ എല്ലാത്തിൽ അല്ലോ വേദം കൂടാതുട്ടു്. മുഖ്യമായ ഒരു കൊട്ടവിനുപുട്ടു് ‘നി ഞാഞ്ഞും’ കാച്ചുയിക്കാ സംഭാരിക്കാംഞ്ഞു്, ഇവാടത്തെന്ന ഇരിച്ചു’ എന്നും തന്നെതു.

പ്രശ്നാവതി അനുഭവിച്ചും നടിച്ചു് അവിടെ ഉപവേഗി ആഃ പാക്കിംഗസപർത്തിൽ ചതുരക്കു, ‘എന്തുസംഗ്രഹി അണു്’ എന്നു അവണ്ണാണു കയാചി.

വന്നാ— : നിങ്ങളെല്ലാ ഓസാറ്റിയാണു്. എങ്ങനെയാ ണ്ണു് സോറ്റിഡാം ചെങ്കമരേണ്ടതെന്നു് എന്നിക്കു റിംഗ്രൂത്തുടാ. നിംബളുടെ വീടിലേജ്ജു പനിതിക്കാണ ദ്രും എല്ലാം പറഞ്ഞുതത്ര.

പ്രദ: തൊന്നന്താണു് നിന്നാക്ക പാണ്ടിത്തേരണംതു്. ഈ പ്പോൾ തൊൻ കേട്ടതു ശരിയാണെങ്കിൽ, നീ എന്നി ക്കു സംഖ്യാശയും ചെയ്യാനാണെന്നുകും. എന്നും ദശാവിക്കു എന്നുകുപ്പുാൻ ആവിഷ്കാരം.

வொலாயுடெ வேலாவிற்கும் கைதிலோடெ ஸ்ரூப்பிக்கைகள் தூண்டி. உங்கில் ஏற்றெடு குற அவ்வுக்குறைய சிறைபார்வையும் அங்கேவிசுக்காலேதேகான்கள்; குறையும் நடவடிக்கையும் செய்து. உடனை, ‘தொனிதா ஸ்பாமிங் மொறும். கிணாட பிரியதமலை ரெகிள்லி தொஞ் ஸ்பாயினம்கையா தலை’ என்ற தூணவிட்டு.

புது:— நீ ஏந்து தெர்தாவிளைநேரை ஒரு பேரும் ஓவியங்கத்தெலுங்குடிபூரியளை.

வகு:— (அதுவுற்றுப்பூட்டு) அதென்னென்றான்? பேரும் ஓவியாகல் ஏற்றான் போன்று? என்ற புதுதினின்?

புது:— மஹாதோபாஷ்டிவாந்துள்ளது. தொஞ் ஜிவங்காடிதிக்கை யோரை அந்துக்காட்டுப்பாரிக்கைகளோ? நீயாளங்கிலோ!

வகு:— ஏதுதா ஸ்பாயிக்காதத போன்று? நடைவாலிக் குறுக்கும் தோண்டும் புதியது.

புது:— ஏந்து தெர்தாவு ஸ்ரூப்பாகோ விழுப்புக்கா அது கடே— ஏனைதெய்யாயினங்காலும், ஏந்து ஸ்பான் மான். பேரும் காட்டான் நீயான்கள்? கடினத்தொகை கழிவன்கள். ஒரு பேரும்விஶப்பங்கைப்பொண்டு காளி காளாக்கிவிட்டுள்ள ஸ்ரூப்பு வருத்தும் வருத்து.

வகு:— ஒரு ஸஂசூதி தொஞ் ஜிவங்காட்டுக்காலும் வரை ஏந்தோந்து பாய்த்தே.

‘என்னாக்கி நீ முடின்றுபோககடே’ என்று கோபதாவு. அணோந்துக்கிட குற காப்பும் கொட்டுத்து’ அவிசுக்கின் ஏ

സീറിവ്വേഡി. വന്നവാലു കരേ നേരം പിന്തുമുള്ളതാൽ അനാദ്ദേഹം, മെഹമയുടെ ശയനിയാന്തികത്തിൽ ചെന്നി അനു. മെഹമയുടെ ഇനിയും ഏസീറിവ് നടക്കാറായിട്ടിട്ടു.

വന്ന:— ‘അഭ്യന്തരം അന്വണ്ടാതിരുന്ന് ഒട്ടവിൽ ‘ജോപ്പുത്തി!.. സുൾഖം സുഖംമായ രഹാളിൽ ഫ്രേഡ് തോന്തന്ത്രം പാപമാണോ?’ എന്ന ചോദിച്ചു.

മെഹമഃ— അത്രും വയയുടെ വാടിയ വഭന്തിൽ മിക്കിങ്ങാടിച്ചു’, ‘തൊൻ ആദ്യതന്നെ പറഞ്ഞതിട്ടില്ലോ, സുൾഖ നായാലും സുക്കമാരനായാലും ഒരു സ്ഥിരപ്പായാണെന്നവ്’ കു് പരപ്പായണനിൽ ഫ്രേഡ് ഭാവിക്കുന്നതു് പാപമാണോ? വന്ന:— എത്രുംകാണ്ടവയ്ക്കു് എല്ലും നന്ന തെളിവായു പറഞ്ഞുതന്നു.

മെഹമഃ— അന്ത്യഭർത്താ സ്പത്തു് അപഹർത്തുവാൻ അതു പാപമാണോ? അവിയാം ഇല്ലോ?

വന്ന:— ഉണ്ട്.

മെഹമഃ— നീ പ്രിയപ്പെട്ടുവനു പുഞ്ചൻ പാകരം നിന്നി ആം പ്രിയം കാണിക്കണമെന്ന് നീ അതുവികാര ണ്ണാം ഇല്ലയോ?

വന്ന:— ഉണ്ട്.

മെഹമഃ— എന്നാൽ ആ പ്രീതിയുടു് അംഗാളാടുടെ ഭായ്യാണ് എണ്ണാവകംഡിനി. നീ അഞ്ചുനായുള്ള ക്ഷയ തുടെ ഫ്രേഡ് പ്രേമയന്ത്രക്കവാനാട്ടുക്കാണാണ് ഭാവിക്കുന്നതു്. ഇംഗ്ലീഷ് അപഹരണം പാപമാണ്. ഇപ്പോൾ നീ നുസ്താപിലായോ?

വന: — എന്നൊന്ന് ഇങ്ങനോട് ഇഷ്ടപ്പെട്ടണമെന്ന് തൊന്തരാശികാതിരാനുഭവാം?

ഒഹമ: — അംഗങ്ങൾ ആരു അടച്ചവിനിക്കാത്തവൻ ആരു അംഗന് കൂഴിയുകൾ നിന്മക്കും അംഗങ്ങളെയുള്ള അംഗിലാഹം ക്രൂഡാരാ കൂഴിപ്പുംമാണ്.

വന: — അതുപനാതല്ല.

ഒഹമ: — എന്നാൽ ബൈബിൾ പിഴിയുപോകണം.

വുന: — ഇ? എന്താണോ — ,

വനബാല പ്രത്യുത്തരം പറയുവാൻ ഭാവിക്കണ്ണാക്കിരിന്നു; അംഗുംശപൂർണ്ണം ജഗത്തുന്നു ആനുദാനങ്കാണ്ട് ഉന്നത്തിന്റെയന്നായി ആ മരിയിലേജ്ഞു കടന്നവന്ന്, ‘വനബാല ക്രൈസ്തവിടു, വനബാലയെവിടു ഒഹമേ! വനബാല നിഥിട കാണാതെപോയ ചൊന്തോമനസ്ത്രി ഉണ്ണാവതിയാണ്’ എന്ന് ഉത്തോല്യാഷിച്ചു.

ഒഹമവതി തത് ക്ഷണം തട്ടിപ്പിടിത്തത്തുനിന്നുനിന്നു; ആരാത്തീതമായ ആ ഗ്രൂപ്പുത്തുനം കേട്ടപ്പോൾ, സംവാദം കോറമയിൽക്കൊണ്ട് കാലിലെ വേദന വിസ്തൃത്യുപോയതിലഭ്രതമില്ലപ്പോ. ഒഹമവതിയും പിത്താദ്ദേശം ബാധിച്ചപ്പോലെ കാടിച്ചേന്ന് ക്രംരിയെ വാസ്തവിലാസ തോടെ ആലിംഗനംവയ്ക്കു, പലവുത ചുംബിച്ചു, ‘നീ യോ എന്നുറ കണ്ണിലുണ്ണിയായ ഉം! മാ എന്നുറ ഉം! നിന്നൊന്ന് എന്ന് കൂഴിച്ചു പറയുവാഴ്ഞ്ഞും തൊണ്ടയിടരി. ഇങ്കളുടുകളെയും അരിച്ചും മഞ്ചാറുകൾാണ്.

കവിപ്പോലെ കൂടുകിവീണോ. തണ്ടമയം താത്തവിദ്യവും സാവിത്രാന്തകായ അന്ത്രയാരയാൽ ക്ഷാസ്ത്രിതമായപ്പോലെ ദേശാന്തി.

വാലയോ മുതിരിൻ്റൊ അന്തർമ്മൊന്നം അറിയാതെ വന്നമരിഞ്ഞിപ്പോലെ വിരിക്കിള്ളുടാട ഏകിൽ ചെഹമവ തിയുടേയും മരാറാരിക്കിൽ ജഗച്ചുപ്പേൻറായും മുഖത്ത് മാറി മാറി നോക്കിമെണ്ണാണ്ടു നിങ്ങപ്പായി.

കരുന്നംവും ആരുവഗവും കരശ്ചുണ്ണാൻം ശ്രേഷ്ഠമുപ്പോരു ജഗച്ചുപ്പേൻ മുജ്ജലാലിൻ്റെ മുഖത്തുന്നിന്“ കേടു സംഗ്രഹിക്കി ദി. ക്രിക്കറ്റാഴിയാതെ പറഞ്ഞഗരിയിച്ചു. വന്നമുഖ അതെ പ്ലാം എക്കാലുചിത്രയാൽ കേട്ടകുണ്ടുന്നു. ദിവാസപ മുമാണം” മുഖ സംശയമൊന്നുണ്ടെന്നും. തന്തു സുകമാരിക്കു ദേശാന്തി. അവക്കുടെ ഏപ്പയത്തിൽ വിവിധവികാരങ്ങൾ അര ലഭിച്ചതുടങ്കി. ഇങ്ങനെ ആ ബാല വ്യാമോഹഗ്രന്ഥ യാകിരിക്കു, ചെഹമവതി ചിരിച്ചു ചിരിച്ചു “അംഗീ! ഇം ഹാമന്വയക്കണ്ണടിത്തൽ എന്നും മനസ്സു് ബലഭായ അവ ഓം പതിഞ്ഞതിരിക്കുന്നു; സ്നേഹവാസസ്വല്പസ്വദിക്ഷിപ്പു ഒരു അതിരും ആളുവും. ഏന്നും സ്വന്നം അനംജത്തിയാണുന്നും അന്തിരക്കിലുമുഖം ഉണ്ടിവെന്നായാക്കുന്നും എന്നും മനസ്സു കുറഞ്ഞും പറയുന്നാരുകുടുംബം,

ഇം:— മെഹമേ! നീപറഞ്ഞതത്തു് പരമാത്മമാണോ. തൊന്തു് പച്ചപ്രാവഗ്രൂവും ആളുലോഹിച്ചുനോക്കി. എന്നതാണോ?

ഒരു അപദിമിതയായ റോൺക്രിയേറ്റ് ദാശ ഇതു മാത്രം മമതയുണ്ടാക്കാൻ കാരണമെന്നു് കണക്കാപ്പിടി കാണു കഴിഞ്ഞരില്ല. പ്രകാരമെന്തുനെ രക്ഷിച്ചുതുക്കാണായിരിക്കാം ഈരുദ്ദേശ്യമെന്നു് സ്ഥാധാരിച്ചപ്പുതാണു്. നമ്മുടെ ഫ്രോഗ്യാമമായ ഉള്ളയാസിവഭൗമം എങ്ങനെ ഉൾവരിക്കും? ‘ഈസ്റ്റേറോവിലാസാബ്ലൂംഷ്യം പോലെയായും?’

പരിശോധനയായ കിന്നിങ്ങന വന്നവാലയുടെ എത്രയാണിൽ ഇതു് പകൽക്കിനാവല്ലൂനു് ശേഖരംവന്ന; സദേശ ദമ്പദ്മാം ഈ സമയംകൊണ്ടു് നീണ്ടിപ്പോയി. വന്നവാല തന്റെ അപ്പോഴത്തെ മനോഭാവം വാഗ്മിപ്പാക്കി വെളിപ്പെടുത്താൻ ആരംഭിച്ചു.

ഘെമെവതി കാടിച്ചേന ഈ സന്ദേശവർത്തമാനം പ്രാബല്യത്തിൽ ആരിയിച്ചു. ആ ജ്യോതിരിയോനിച്ചു് ഇ ഷയുടെ അർക്കിലേയ്ക്കു് കാടിവന്ന. ഘെമെവതിയുടെ ആ നന്ദത്തിനു് കരതിക്കമല്ലായിരുന്ന; പക്ഷേ, പ്രഭ്രാം അതുമാരും കണക്കില്ല.

പ 1 അ 1 റവ ത 1 0 അ 2 ഡ 1 0 .

എംഗ്ലീഷ്.

പ്രകാരമെന്തും ഈ പുത്രാഹാരക്കു് ഫോഡാക്കലനായി. ചുമ്പാറുന്നിന്നതനെ അത് അതുരോ തത്സമയം പറഞ്ഞു കേട്ടിരിക്കില്ലോ അതിൽ വിശ്വാസം വരായ്ക്കാണ്

ഈടിവന്ന് വകുപ്പാസവമല്ലെങ്കിൽ ചോർ. ഒരു അന്നമുണ്ടായാണ് ദേഹിക്കാൻ അഥവാമരക്ക് കിട്ടിയില്ല. വൈമവതി ഈ മുംഖംപിരി കളിച്ചാട്ടന്ന വികസിതാവഭന്തേരാട, ‘പ്രകാശ! നീരുലം നഞ്ചാട ഉഷാവതിയേ ലാലിക്കംനിടയായി. നിം സ്ത്രീ വന്നും എന്നും ഇള്ളാഗ്രീ ഉഷാവതിയേ സാൻ, ഏന്ന് എന്തയും റിഞ്ജിവിഞ്ജിയ ആരധ്യാദാദം വെളിയും വിട്ടു.

ജഗ:— പ്രകാശ! എന്നീക്കണ്ണംനുനു പറയുവാൻ തോന്നുന്നല്ല. ‘വൈവീ വിചിത്രാ ഗതി’ നിം സ്ത്രീ ശപഞ്ചം ഇപ്പോൾ ജിവിച്ചിരിക്കുന്നവെങ്കിൽ, എത്ര ആരധ്യാദാക്കംമായിരുന്നു. ഉഷാവതി നിമിത്തമുള്ള ഫോക്കും രജാലാഡിന് അവക്കും അകാലമരണം അക്കപ്പെട്ടതു്.

ഇങ്ങനെ ഒപ്പുക്കൊന്നുണ്ടാത്താൽ പ്രതിഗിണ്ഠിരന്ന അശ്വരൂപന്നും നയനങ്ങൾക്കു് നന്നായാട്ടി; കണ്ണിന്ന് തുടക്കു്, ‘പ്രകാശ! എല്ലാം ഇന്ധപരോധ്യയാണ്’, എന്നും സമാപ്പിച്ചു.

പ്രകാശ:— അതുപുത്രതമായ ഒരു സംഭവമാണിതു്.

മൈഹമഃ:— മുണ്ടു വത്തമാനം നഞ്ചാട ചാത്രക്കാർഡം വേണ്ടിക്കാണിംം ഒക്കെ ഉടനെ അറിവുകൊടുക്കണം.

ജഗ:— എതാനുവരെയോക്കെ ഇണ്ടോട് കൂടിഞ്ചേരിയാം. അതാണ് നല്ലതു്.

മൈഹമഃ:— ഏഴുപ്പുംപാഞ്ചാംഗം?

ജനഃ— ഉഷാവതിയുടെ വിവാഹദിവസം, അതു എല്ല
രേഖക്കുമെന്നു കൊണ്ടാടണമെന്നാണ് വിചാരിക്കു
ന്നതു്.

ജഗച്ചുറുന്ന ശ്രൂ വാങ്ങക്കുള്ള പ്രകാരമെന്ന് എല്ല
യം തുടിക്കവാൻ തുടങ്ങി; വന്നവാലായുടെ ഭവത്തേൽപ്പു് ഒരു
കടാക്ഷവാദണം തൊട്ടുതു വിട്ടു. ആ മോഹനവദനത്തിൽ
പണ്ഡിതന്റെപ്പുാലെ നിന്മുച്ചാവം അതു കണ്ണമാ
നില്ലായിരുന്നു; മദ്ദാക്ഷവിന്മറയായിരുന്നു അതു മദ്ദാഹ
രാംഗി. അക്കുള്ള അനന്തരജനകമായ ശ്രൂ പ്രസ്താവ
തതാൽ മകളിട്ടു പ്രധില്ല മുഖത്തിൽ അടിപ്പുടി ഒരുന്നിന്ത്യേ
ഷമ്പിന്നമാണോ നിശ്ചലചിച്ചുക്കണ്ടതു്. പെട്ടുന്ന പരിപ്രാ
നമായും അതു മുഖം പ്രകാശം അനുന്നതം ആകു
ഷ്ഠമായ്ക്കൊന്നി.

വന്നയുടെ ഭാവദേശംകുള്ള പ്രകാശൻ പ്രിന്നാഞ്ഞേങ്ങൾ
കു നോക്കിയതേ ഇല്ല; പജാംഗലേംകൊണ്ടാണ് മുഖം തിനി
ചുന്നുന്നതു്. പെട്ടുന്നംബായ വംശവാതാന്നാൽ വാഴിക്കു ക
രകവിശ്വതാഫകിയ സർസ്സുപ്പോലെ പ്രകാശന്നു കരം
തടം നിർവ്വതിക്കൊണ്ടു. പ്രമോദസംരംഭം അല്ലെന്നാനു
അടങ്കിയപ്പോൾ, ജാമാതാവ് ജഗച്ചുറുന്ന അഭിസംഖ്യാ
ധനംചെയ്തു്, ‘വന്നവാലാ തുള്ളിലുാലൻ മകളുപ്പുന്നു്’ എന്ന
നവരാക്കണ്ണപ്പുറതനു തീച്ചുയാക്കിയിരുന്നു. പരക്കു
ഇവിടുതൽ കാണാതെപോയ മകളാജനനം സ്വപ്പുപ്പി
ഉംഗിക്കാൻ താങ്കിശാഖ? ഏതൊയ്യും, വന്നവാലെയെ ആ

ലൂ മുഹമ്മദിലോസ്സ് കൊന്തെവന്നാസ്സപ്പോഴാക്കാൻ എ നേരം മനഃക്ഷുഭം മഹാപ്രാരം നിദ്രയോഷം വീണ്ടിപ്പോൾ' എന്നും ആശപസിച്ചു.

ജഹ്:— എല്ലാം മുഹമ്മദ് കലാഡിത്തിരിക്കും. പഞ്ചം എന്നും ഏതെങ്കിൽ ഇനിയും ഒരു വ്യക്ത അഭിക്ഷിട്ട അനാശ്വര്യം. മുന്നാറിവസം ഉഷയുടെ അമ്മ ഉടലോ ഒരു ഉഖായിരിക്കുന്നുണ്ടു്,—

ഈ ദിവിക്കരിഗ്നഥാപുത്രനു ആ മനസ്തിജ്ഞ കുർഖകലങ്ങി രഖി ചുട്ടവിക്കണ്ണദരം ഇററിറാവീണ. അതുവേഗം തടഞ്ഞു് വാസല്യം വച്ചിരുന്ന മിച്ചികളുടെ ഇഷ്യയക്കളുടെ ഓരോനോക്കി, 'മക്കുണ്ടു് ഇനിമേൽ നിന്നു ആയം ഉഷാവതിരെന്നു വിളിച്ചു. നി എന്നും നിലയ നാമത്തിനു് ഒരു നിച്ചാവാണു്; ഇന്നും എനിക്കു് കാണാ തെ പോയ അമുല്യരാജീവൻ കണ്ണകിട്ടിയിരിക്കുന്നു; ഞാൻ തുതാത്മനായി' എന്നു് പരിതോഷിച്ചു.

അനന്തരം സീമന്തപ്പുത്തിയോടു് 'വൈവേക! നിനക്കു് ഉഷയുടെ നേരെ അമുല്യരാ പ്രീതിയുണ്ടെന്നു് എനിക്കുണ്ണിയാം. ഞാന്മാധികമല്ലെന്നും പാണ്ടിപ്പു. പ്രഭയേ നി എന്നുണ്ടെന്നുണ്ണു് ലാളിച്ചും പാലിച്ചും കൊണ്ടുപോന്നതു് അതേവിധംതന്നു ഉഷയേയും വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരേണ്ടതു് നിന്നും ഭാരമാണു്; അതു് നിന്നിൽക്കുംപുംപും ഞാൻ നി ആനിതനായിരിക്കു' എന്നു് സമാച്ചാരിച്ചു.

മെഹമ:— അച്ചു! ഉമ്മിയും കൂടിക്കളിവിട്ടില്ല. നാട്ടകായ്യും വീട്ടകായ്യും നെം വിവരിക്കു. ഒരു ക്ഷേ തൊൻ മനസ്സില്ലാക്കിയെന്നാക്കേതാളാം. അച്ചു നീ അനാനുപന്നാശ കൈ വരുന്ന അനേപണിച്ചു പട്ടാച്ചു, വിവാഹം വളരെ ഭാവാഭിമാനി കൊണ്ടാടവോ നീ വേണ്ട മുമം വോഗം ചെയ്യണം.

ഈ സമയം ഒരു ത്രുപ്പ് വന്നു, കോലായിൽ ഭേദാധാരം മറരച്ചിപ്പ് ദോശനാശം വന്നാട്ടണ്ട് എന്ന് അറി തിച്ചു.

ഒരു ചുമ്പു ധരിഞ്ഞാട്ടാധാരുവും മുക്കിനെങ്ങും ലൈ താനും ആരാട്ടിച്ചുവുന്നിനുണ്ടായാൽ; ഉടനെ പുറത്തെല്ലാവും ഇംഗ്ലീഷിലും മലബാറിലും അനുഭവിച്ചു; അതുകൊണ്ടും അനുഭവം അനുഭവമാറിക്കും ചെയ്യു. അവർക്കില്ലാം, ‘അണ്ണാഡുക കുളിത്തുവരു ഒരു കഴുനുന്നുവും മുഹമ്മദി ലാണ്ണല്ലോ വഞ്ചി വന്നതു്?’ എന്നെന്നയാണ് ഇല്ലിക്കുന്ന അംബ കുടാതെ സപിക്കാം അനുഭവം വലിച്ചുടി.

ഈ തുക്കച്ചു അംബും വിഷാദം അജരിക്കു തിരുന്നില്ല. ഭേദാധാരം മുഖാശി ചാലുന്നും പോളി കൂടി പതിനേതത്തു്... ആചാരും അഞ്ചും ശാസ്ത്രകോവിദും നൂയി എല്ലാം അനുഭവിച്ചുണ്ടു്; അന്തു് സംസ്ഥാനത്താണും. അംഗേഹം, അംബും അഞ്ചും വിഷാദിച്ചു, “ഈ തിന്ന് പ്രായശവിത്തുണ്ട് വിധിച്ചുവിശദിയുത്”; അതു് ചെയ്യുകയും, അംബും?” എന്നു് പാശ്ചത്തു കേടുപെട്ടും

ജഗച്ചുദ്രണ്ടർ ഉഴീളിനു തണ്ടാള്ളു; താനെന്നതിനും സന്നദ്ധി
നാണോ സുചിപ്പിക്കും ചെയ്യു.

ഈ മുഖ്യമിൽവിധി കഴിഞ്ഞെല്ലാം വിവാഹ
സംഗതിയിൽ ആക്കം ഒരു സഭന്മാറ്റത്തിനും അവകാശമില്ല.
എല്ലാവരും സമയോച്ചിതമായ് രാജേരാജും സംസാരിച്ച്
ജഗച്ചുദ്രണ്ടർ ആരും ഇംഗ്ലീഷ്യൻ പങ്കെടുത്തു. അനും
അനുഭവമിൽമായ ആ ഗ്രഹം ഏപ്രിലിനും സാന്ദ്രവും
സജീവവുമായ് കാണു. പ്രക്ഷേ, ആരുന്നൊതിശയത്തിനു മദ്ദു
ജഗച്ചുദ്രണ്ട് ഒരു പ്രാഥവട്ടക്കാലഘട്ടത്തിലേക്കൊപ്പുണ്ടുകുിയ ആ
ഡോക്ടറാം മരജാൻ കഴിഞ്ഞതില്ല. മൃന്മാനസനായ
അരുദ്ദമം ഇടക്കിട, 'ഇന്നും' ഉഷയുടെ സ്ത്രാമു ഉണ്ടായിൽ
നന്നാക്കിൽ — എന്നും ആ സന്തോഷാന്വിതത്തിലും ആവത്തി
ചു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ഇരുന്നു.

.....

ഈ ഒപ്പതാം ഓരു യൂം യോ.

ബാധ്യാര

കൂർജ്ജലാലൻതുടങ്ങിയ കളിക്കാരെ സെഷൻ കോ
ട്ടിൽ വിചാരണാവെയ്യും ജീവപത്രനം നാട്ടക്കാത്തരവാൻ വി
ധിച്ച. ഇടുക്കു് റംഗപുരവാസികൾക്കും വളരെ സന്തോഷ
മുണ്ടായി. പ്രക്ഷേ വന്നവാലാ (ഇപ്പോൾ ഉണ്ടാവതി) മാത്രം
ഒരുവിതയായ് തീനിന്മ

അട്ടാമാരുക്കട സ്വർവസ്യമയസരിച്ചു് ഉഷാവർഷിപര മായ പ്രായഗ്രഹിതനക്കും നടത്തി. അന്നത്തോടു തൊഴുടെ പരിണയസംഗതിയെക്കാറിച്ചു് മുത്യപിതാവു് ആലോചന തുടങ്ങി. എന്നുണ്ടാക്കുന്ന വരാനേപാദണം ചെയ്തിട്ടും അന്ന അപനായ കരാളേക്കാടകിട്ടിയില്ല. ഉഷയാണക്കിൽ കൈ വലിയ ഉള്ളാഗസ്യമൻറെ പുതി—ലാവസ്സുലഹരി തജ്ജിയ ലച്ചു താങ്ക്കുവതി. വധ ഇതുവരെ തന്നെരഹത്തിൽ വളരുന്നവന്നതുകൊണ്ടു് ആഭിജാത്രമുള്ളവരാൽ വിവാഹം ലോചനജ്ഞു് അന്നക്കുലിച്ചില്ല. ഇതു് ഒജാചുരുന്നുന്നു എങ്കിൽ നിശ്ചിപ്പിത്താപം പടന്ന് പിടിപ്പാനിടയാക്കി തീരുമ്പു.

കൈദിവസക്കെവക്കേന്നതു പിതാവും ദൈഹമവതിയും വിവാഹസംഗതിയെക്കാറിച്ചു് സംസാരിക്കുകയായിരുന്നു:—
ദൈഹഃ:— അപ്പേ! ഉഷയുടെ കല്പപ്രാണകാര്യം എന്താവി? ജഗഃ:— ദൈഹമേ! കന്നം തീച്ചുപ്പെട്ടതിട്ടില്ല. ഞാൻ കു എഴുവെച്ച വരണ്ണനു മാതാപിതാക്കാലിക്കു് അതിലുതു സമ്മതമല്ല. മരംചിലക്ക് ഇഷ്ടമുണ്ടെങ്കിലും ഏ. നിശ്ചു് അക്കുട്ടരു അതു പിടിച്ചിട്ടുമില്ല.

ദൈഹഃ:— അപ്പേ! വിരോധമില്ലെങ്കിൽ എന്താഞ്ഞാരാദേശം ചെന്ന ചെയ്തുവച്ചിട്ടുണ്ട്.

ജഗഃ:— ഏന്തു് ആലോചനയന്നാണോ? കേൾക്കാട്ട.

ദൈഹഃ അപ്പേന്നു ഉത്തേക്കണ്ണാപുംക്കമായ ചോദ്യം അതിനു് ഉത്തരവു നിബോധനയു് നാശഭാഗത്തും നാശ

നവിക്കുപംചെയ്യു. അന്നതരം കരംഗ്രൂപ്പികൾ കോള്റു പിടിച്ചു തലജ്ഞരീതെ ഉയർത്തി, പിന്നു കൗ താഴ്ത്തി വിരുദ്ധകരം ശതകമിയമത്തിപ്പോട്ടിച്ചു് അവന്തരമായി. ‘അംഗൃത്! നഞ്ചുടെ പ്രകാശപ്രദാശു് ഉഷയെ ഏറ്റുകൊണ്ട് വിഖാധം ചെയ്യു കൊടുത്തുകൂടാ’ എന്ന് വിഹാരങ്ങരം ഒരു വിധം ബഹിഗുരുണം ചെയ്യു.

ഈ പ്രസ്താവം കേട്ട് പ്രിയ വിതാവു് അംഗൃതനേരം ചിന്താതരംഗിതനായിരുന്നുണ്ടു് വൈദമയുടെ അന്തിംബാളി രാമമായ ആരുന്നന്തതിപ്പേജ്ഞ ഭജ്ഞിപറിക്കാതെ ദോഷി, “പ്രകാശൻ അതിനു് അംഗത്വലിക്കമോടി” എന്ന് സന്ദിശ്യ നായി.

ചെഹെ യുമാചുപ്പം തലതാഴ്ത്തി, ‘അംഗൃത! അതും താനേരുടു് എന്ന അംഗത്വത്തുടി.

ജഗ:— നഞ്ചുടെ പ്രഭ്രാം മനസ്സാധം തട്ടാതെ ദോഷി ക്ഷാംഖാംഖാം.

ചെഹെ:— തൊന്ത് പ്രഭയെ ശ്രദ്ധിനു് അംഗത്വലിപ്പി ചെയ്യാം.

ജഗച്ചുഞ്ഞൻ പിന്നുയും കരെച്ചിന്തിച്ചു്, “പ്രകാശൻ കുലീനനാണോ. തൊന്ത് വേരെ ഒരു കണ്ണാഭാനവും ഞടി തെച്ചുഞ്ഞാൽ ഭോഷമൊന്നും വരാനില്ലോ. മരുരാത അന്നതു പവരനെ ലഭിക്കാതെ നമിതിഞ്ഞു് ഇതുതന്നായാണോ എന്നിക്കുമിഞ്ഞാം. ഇതു സംഗതി പ്രസ്താവിച്ചതു് വൈദമയായ തുകൊണ്ട് ആക്കേഷപത്രിനു് അഭേദാശം അവകാശവുമില്ലോ. നേരം അറിയാതെയായിരിക്കയെല്ലാം ചെഹെ ഇം പ്രസ്താവം

கொள்கிறவனாறு. இதீநு வெள்ள உஸ்ராமமோதை வரவடிம் செய்தூஷி” என செயற்றுக்கூடுதல்.

ஷைவதி தாதாநிகாத்தில் நினா வெண் பொய் பூர்வாவதியுடைய அறிகைசெழியன் முகிமெங்கு கெட்டி கொடுக்கவாற் குடன்னி. அந்த அவார்கள் அந்த ஸ்ரீ திபுமாலித்தினிலைக்கிடம் ஜெபூஷித்தி பிரமானிஷி. சௌபர்ணவாபணாக்கிட்டில் உத்தாவதியுடைய விவரங்கள் விஷயத்தும் வலிநிதிக்கு. ஷைவதி, “ஒந்துகிடைவரை உங்கள் கல்லாளக்காந்துமொன்று உடைப்பித்திக்ஷி” என்ற ஹடி, ஸ்ரீவிஷ்ணுவிலேயூத் பூரவைத்து.

புதி:— (பற்றுக்கை) ஒன்— ஏதானது?

ஷைவம்:— கரியாய கை புஞ்சங்காஶங்கு கிடுவதை குத்தவை.

புதி:— ஏனாற், அதைப் பொயிக்காமலாம் கொந்துபோன ஒன்றுமில்லாயிரியூதா.

ஷைவம்:— அங்கங்கையூத் புதி! இந்த பூர்வ வெள்ளிகை வலியுக்குரைங்கால் வேற்கிக்கிழ்ப்பாகாக கூடில்லு.

புதி:— ஏனாலிகிரைந்தான். வசி?

ஷைவம்:— கிரைந மன்னுள்ளெல்கிடல் ஏல்லாம் வசியுள்ளது.

மாத்ரமலேய் பெடுநா பமிகன் விஷபூஷிகைகளைபோலவழியூது டைவாக்கமானால் பூர்வாவதியுடைய முவதை அடைப்பால் விஂவிசூக்கள்களும். ஜெபூஷித்தியை பூத துரி

ചുനോക്കിക്കൊണ്ടു നിൽപ്പായി. ഒഹമയും ശ്രൂണ്ടിഷ്ടി യായിരുന്നു. ഒരക്കുറഞ്ഞില്ലോ അവയ്ക്കുടെ ദിവത്തുനിന്നും പുറപ്പെട്ടില്ല.

പ്രഥാവതി:— എൻ്റെ ഇഷ്ടമുഖ്യങ്ങൾക്ക് ഇരിലേജ്ഞേ നീം കിരുത്തിമാർക്കും? ജേരുഡ്യത്തി! പറയു, എന്നു് ഉള്ളിട്ട കാംഗരണാധിച്ചു.

ഒഹമയുടെ മുഖംവാടി, റൂഭയം ശക്തിയോടെ ഇടി ആത്രണി. തൊണ്ടവരാണു് വാക്കൊന്നാം വെളിക്കവരം തെ വിഷമിച്ചു. ‘എന്താണനു കിരുത്തിമാർക്കും? ജേരുഡ്യ ത്തി! എന്നു് പ്രഥ ചോദ്യം ആവത്തിച്ചു.

ഒഹമ വാർക്കുന്തൽ പത്രക്കു തുക്കി ‘ഇല്ല, ഇല്ല, പ്രഭേ! ആ വന്തമാനംകൊണ്ടു് യാതൊരു പ്രഥയാജനവും ഇല്ല. ഉംശ ഇങ്ങനെതന്നു ഒരു നരചുകരച്ചുപോകട്ടു് എന്നായി.

പ്രഥാവതി ഹരാഞ്ചിവിയായി ‘ജേരുഡ്യത്തി! നിങ്ങളെല്ലാം പറഞ്ഞില്ലെങ്കിലും, അന്തര്ക്കും എവിക്കു മനസ്സിലായി. പ്രഥയെ എൻ്റെ സപത്രിയാക്കണമെന്നായിരി അം, അപ്പേ? എന്നു് താൻതന്നു കാഞ്ഞും തുണ്ണവിട്ടു.

ഒഹമ:— ഒരു അമ്മയുടെ ഉഭരത്തിൽ പിറന്നവരും എൻഡൈണു് പ്രഥേ! സഹാരിയാവുക,

പ്രഥ:— ജേരുഡ്യത്തിയും അറബജത്തിയും ഒരേ പുഞ്ചനു തന്നു തന്നാവായി സ്വീകരിച്ചും സപത്രികളും ചിങ്ഗു?

ചെഹമാൻ:— അനാജം എന്നും അശാജത്തിനെന്നും

പ്രഭാൻ:— അപ്പുണ്ടോ അങ്ങനെന്ന് ഇഷ്ടപ്പറ്റിവോ?

ചെഹമാൻ:— ഉണ്ട്.

പ്രഭാൻ:— ഉണ്ടുണ്ടാ?

ചെഹമാൻ:— അവശ്യനാണ് ഇഷ്ടമാണ്.

പ്രഭാൻ:— ഏനെ.....,

പ്രഭാൻവതി എന്തോ പരാധാനാരംഭിച്ചു; പക്ഷെ അത് വൈദിക്കുന്ന വിശ്വാസില്ല. അല്ലെന്നരംമെണ്ടും വലംവിനിയായിരുന്നു, ‘ജ്ഞാനജ്ഞാൻ, എനിക്ക് സമ്മതമാണ്’ എന്ന് അംഗാധിച്ചു.

ചെഹമാൻവതി സോഓരിയുടെ മുഖ്യത്തു ചുംബിച്ചു, ‘ഇല്ല, പ്രഭാൻ, വൈദാത്തപ്പുരജത്താണ്’. നിണ്ണാക്ക് ഇഷ്ടമായിരുന്നു കിരണ്ണാക്കിയുട്ടി തൊന്തരിന് സമ്മതിക്കില്ല. ഉംഗാൽ ഒവരു ആരംക്ക് വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുപ്പാണെന്ന് പോകുന്നത് എന്നും പരിക്ഷിച്ചുനോക്കി.

പ്രഭാൻ, ‘വേണ്ട, ജ്ഞാനജ്ഞാൻ! വിജ്ഞാനവിനിഗാണം’ വിസ്മയത്തം ഭാവിക്കുന്നതു? ജ്ഞാനജ്ഞാനാണെന്ന ഏനിക്കിലും ഒരു സമ്മതമാണെന്ന്’ എന്ന വിടാതെപ്പറ്റി.

ചെഹമാൻ വിശ്വാസിയെച്ചുംവെന്നംവെള്ളു, ‘നീ ഇത് മനഃപൂർണ്ണമായോ, സത്യമായോ പരായനാത്തനെന്നേയോ എന്ന പ്രസ്തുതിനും, പ്രഭാൻ ഉടനെ, ‘ഈതെ, ജ്ഞാനജ്ഞാൻ! അതേ. തൊൻ പരമാത്മമാണെന്ന് പറഞ്ഞതു’. എന്ന പ്രാദിക്കാക്കിയെ കൂട്ടുട്ടി ഉണ്ടും.

മെയ്യൻ പ്രത്യേക കേൾസംഗ്രഹം ചെരുത്തു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല; ഏകിലും പെട്ടെന്നുള്ളുന്നുണ്ടോ അല്ലോപ്പുള്ളു് അവിടത്തന്നു പ്രയന്ന് മുടി മെഡണ്ണക്കു കൂടി മുഴവന്നാക്കി അടച്ചിടത്തിന്നാജവിധം ചേരാതുമാറി.

പ്രഥമ വളരെനേരം പൂക്കാവിൽമുള്ളുവിൽ കൈത്തലം അമർത്തിവാളു് അവിടത്തന്നു തുണ്ടം. മമ്പേദേശിയായ നേരവീപ്പുകൾ തെങ്ങത്തെരപ്പുറപ്പേട്ട് അലാലവായുവിൽ വിലീനമായ്ക്കുന്നുണ്ടോ; ഉന്നതമായ ഉരസ്സു് പോന്തിന്താം കൊണ്ടിരുന്നു. വച്ചോറാലംപോലെക്കുന്നതു കണ്ണിക്കണ്ണാം ഒരിട്ടും മുറിബിരിബിംഗ് ടെവിൽ മുടക്കിയാതെ ചൊന്തിരുപോലെ നന്നത്തുപോയി.

ശ്ര പ റ ത റ ന റ റ റ റ

ബ റ സ റ സ റ

എന്ന മതക ആ വന്നുകൂട്ട തുജ്ജലാലവൻറ ഒരം സ പുതിയല്ല, പുപ്പാംഞ്ചാഭാരിയാണെന്നു് പ്രകാശൻ മനസ്സിലായോ ആ ഭിന്നം തുട്ടി അയാളുടെ മനസ്സിൽ കൂടുതലായോ ആ പരവര്ത്താവം പറിക്കുക്കിയിരുന്നു. ഉഷാലാം കൊണ്ടുള്ള ഉണ്ണേഷ്ടതാൽ പ്രദയുടെ അപരാധങ്ങളാക്കവി സൃഷ്ടി പ്രാഥമ്യം ആവശ്യ ആനു് പദ്മം പറിക്കവാൻ ചുജ്ജരിണിക്കു്, അയച്ചിരുന്നിബ്ലൈഡിൽ, മുഖ മഹസ്യം ഉഭ്യേനേരം ചെല്ലുന്ന വരികലും സാധിക്കമായിരുന്നില്ല. ആ കാലാരക്തം ഭാര്യാസോദരിയാണെല്ലാ എന്നു് സൃഷ്ടിക്കുന്നോടു, പ്രകാശൻറ ആനന്ദത്തിനു് അതിരില്ലോ. ആപ്രകാശത്തെ ഒന്നാഭാവത്തിനാം വലിയ താരം

ଗେରିଛୁ. ଆବସରଂ କିମ୍ବାଗୋପାଶୋକଙ୍କ, ଆଣ୍ଟ ମିଣ୍ଡାଂ ଗୀରିଙ୍ଗାଂ ଉପାଯ ନୟନଗୀରାଜଗଂ ଚେଷ୍ଟାପତିବାୟି. ଯମାଷ୍ଟ ପ୍ରମାଦ ଓ ଅନ୍ତ ସୁଲବେଳେ ନୟନଗୀରାଜଗଂ ଆର ସୁକମାରି. ତ ଶେରା ମନି ଶାମ୍ରାଜୁତୀଲେ ନୟନଗୀରାଜଗଂ ଅର ଶୁକମାରି. ତହାକୁଟାଟାଶୀଳୁ ପ୍ରକାଶଶେରା ହୁଏପ୍ରାଣ ଶେରା ଗୀଲ. ଉ ଶୋଭିରଂପ ଉଣ୍ଡାକିଲ୍ଲାହିଲ ଅନ୍ତରୀ ନାଥପାଦଂ ହୁଅଥିବ ଗୀରିକିମ୍ବାଟ ହୋଲେଯାଶୀଳୁ ଅର ଯୁବାଵିଳ ତୋଳକ. ଆଯାକୁଟାଟାଶୀଳୁ ଅନନ୍ତର ନାଥପାଦଂ କାହାକିରିକକ ପତିବାଶୀଳୁ. ଅଭୋଦାଟଂ ଶରୀଯାତି ଉଠିଯାଟିଲ୍ଲା; କରିଟତ୍ତୁତନୀ ସମିର ମାତ୍ର ଅନ୍ତରୀଶେରାଂ ହୁଇଗାଅର ଆଶ୍ୱବଂ ତୋଳକାଯାଇ. ହୁ କେବେଳ କ୍ରୂଣ୍ଯ ହୃଦୟଗାଯ. ର୍ଯୁତାଶୀଳୁ ଅଭେଳାମନତନରେ ହୈପ୍ରାବେ ଆଲାତହାନକଙ୍କଠଂ. କିନ୍ତୁ ଗାନ୍ଧାରିର ପାରିହଂତରୀ ସୁପରିହୋଲୁମ ପତିବାଯାଇଲେବିକାହିଲ୍ଲା. ଏଇ ଦୟକଣ କି କିଯାଇ ତନୀ ଉପରୁଳ ଉଜ୍ଜ୍ଵଳାପରିପରଂ କିନାରୁକଣ୍ଠ ତ ତମ୍ଭଙ୍ଗଂ ତେତ୍ତିଅଳିଜାଇ.

ହୁଙ୍କା ପ୍ରକାଶର ବିଷୟର ବଲନାଯିକିକଳେଯାଶୀଳୁ. କୋଟଙ୍କାରିକିମ୍ବା ନାଲୀପକ୍ଷଲ୍ଲାହିର ତଜିଲ୍ଲାପୁରକଣା ତଶଙ୍କା ପଲିହୋଲେ ଆଯାଇବର ମନ୍ଦିରର ଆକିଜ୍ଞାଦି ପଲାହିତ କୁଳିଂ ତଲପେଂକିଯିଅଣା. ମୟ୍ୟ ମୟ୍ୟ ନିରାଶାତ ଶୀଘ୍ର ଲାଗାଯି ଆଲାଥୁରୁତରେଣୁ. ଆର ଡେକରତରଂଗରକିର ଆର କାଟିଲେତୁମାତ୍ରରେ କୋଣାକିରାଣା. ହୁଣ ସାରାତିଲିଲାଶୀଳୁ ରେ ପ୍ରକତି ଆଯାଇବର ଦୁଃଖିର ଆବିଭିମ୍ବିତ୍ତୁ. ଶା ସଚିନ୍ତ୍ୟର ଅନ୍ତକୁଣ୍ଠାତ୍ମକିଯ ଆଯାଇବର ପ୍ରାସ୍ତୁତି ଆଫେଜୋ କୁ ପ୍ରାପରିଚିଲ୍ଲା. ଆର ପ୍ରକତି ଆତମିତରୁ ପ୍ରକାଶ! ଏଣାରୀ ଉବ୍ଦରେ ରାଶିତ୍ତ.

പ്രകാശനാക്കട്ട നേരത്തെ അങ്ങോട്ടുനോക്കി. മെഹ കവതിയാണ് മഹാമഖിയായി നിൽക്കുന്നതുക്കണ്ടതു് !അം പ്ലം പരിപ്രാന്തനാരയക്കിലും വിചാരധാരയിൽ കിന്ന് വേഗം വിരമിച്ചു് ‘എന്താ’ എന്ന വിളിക്കേട്ടു.

മെഹമാവതി അല്ലെന്നും പ്രകാശൻറെ ചിന്താസ്ഥിജ്ഞ മായ മുഖം നോക്കി, അനന്തരം, ‘പ്രകാശ! നീ ഇന്നലെയും ഇന്നമായി എന്താണിങ്ങനെ വിനിയുക്കാണ്ടിരിക്കുന്നതു് ? ഏല്ലാം എന്നോടു തുറന്നുപറയു്’ എന്ന തുടർന്ന്.

പ്രകാശൻറെ തൊണ്ടയിടൻ; ഒരു മഹാപരാധിയെ പ്രോശ്യ എഴുപയം തുടിക്കവാൻ തുടങ്ങി. അതുവേഗം അതിനു് ഉത്തരം പറയുവാൻ പ്രകാശനു് സാധ്യമല്ലാതായി. മെഹമ്, ‘തൊൻ നിങ്ങളെ സ്വന്തം അംശങ്ങളുംപ്രോശ്യം സാധ്യമല്ലാതായി. എനിക്ക് നിന്നൊന്നും മറച്ചുവെങ്ങാതെ എല്ലാം വിവരിച്ചുപറയു്’ എന്ന് മോത്രം ആവാത്തിച്ചു.

പ്രകാശൻ ദൈവിയം സ്നേഹമെടക്കി, ‘ജ്ഞായുതി! എന്തൊക്കെ സംഗതിയാണ് നിങ്ങളിൽ നിന്ന് എനിക്കു് മറച്ചുവെങ്ങും കൂടിയുക! എൻ്റെ മനസ്സു് എനിക്കു് വരുംവഭ മല്ലാതാണിരിക്കുന്നതു്! തൊൻ വലിയ പാതാളത്തിൽ പതിച്ചിരിക്കുന്നു! വളരെയൊക്കെപ്പുണിശ്ചുനോക്കുന്നുണ്ടു്; എനിക്കു് മനസ്സു് സ്വന്ധനിന്മാക്കുന്നില്ല. എൻ്റെ സ്വഭാവത്തിനാം ഭയക്കരമായ ദൈവ മാറ്റം നേരിട്ടിരിക്കുന്നു. ശ്രാന്തൻ നിഃഡൈവ പണ്ഡത്തെ പ്രകാശനമല്ല. കേവലം ഒരു

മനസ്സാധ്യമല്ല! നിങ്ങളെങ്കാൽപ്പറിവാസത്തിന് എങ്ങ്
അംഗീകാരം പ്രകാരമിട്ടിട്ടുണ്ട്.

മെമ്മവതി നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കു, പ്രകാശൻറെ
നയനങ്ങളിൽനന്ന് കനത്ത കണ്ണിൽത്തുള്ളിക്കം റണ്ട്
സ്ഥലത്തിൽ ഗളിച്ചുകണ്ടു. മെമ്മവതി മനദുഖവെല്ല
തേരാട്ട ‘പ്രകാശ! നിങ്ങൾക്കെന്തിനാണ്’ ഇതു അല്ലെല്ലം
ആലപ്പുവും? പ്രകാശൻ ഒന്നും തുറന്നപറഞ്ഞില്ലെല്ലം
എത്രയോ മുമ്പുതന്നെ മനോഭാവമെല്ലാം തൊൻ ഉന്നല്ലീ
ലാക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ട്; അതിനാവേണ്ട പ്രതിവിധിയും തൊൻ
പ്രവർത്തിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. അതുംനിരിയിക്കാനാണോ പ്രകാശൻറെ
അംഗരുക്കു അംഗരുക്കു വന്നാതു്. ഉജ്ജാവതിഡയ കിങ്ങരിക്കുക്കും വി
വാഹം ചെയ്തുവബാനാണോ നിഖയകിഴിരിക്കുന്നാതു്. അ
നീറുന്നും അതിനന്നകുലിച്ചിരിക്കും; പ്രഭ്രജും സജ്ജതം. പ്ര
കാശൻ ഒരിക്കലും കിങ്ങപാത്രമല്ല. അള്ളവററ സ്നേഹമാ
ണോ നിങ്ങളുടെ നേരെ തേങ്ങരിക്കുള്ളിതു്. അതു സ്നേഹവു
നിധി കരേഷ്ടടി ബലപ്പെട്ടുതന്നാണോ ഏറുമെ കൂടുട്ടടി.

അംഗിംഖലാനത്തിനൊന്തണ്ണി അരതിപ്രസന്നായ
നിങ്ങൾക്കു തേവിയപ്പോലെ അംഗിംഖമായ കണ്ണ മെമ്മ
മവതിയുടെ കൂളിൽ വാക്കും നോക്കും പ്രകാശൻറെ തണ്ടാശ
റിത്തതിൽ പെടുന്നോ കോപിമയിൽ കോരിയിട്ട്. പ്രഖ്യാപനം
യ ഒരു വികാരനിർദ്ദിഷ്ടം ആളുകിയല്ലെന്നും അംഗിംഖ
ഐദ്യക്കുറം കവിത്തതാഴീകി, നിരക്കുറന്നായ വിലഖക്കു
ണ്ണ.

എക്കിലും വൈദമവതി ഒരു കണ്ണാടികിലെന്നാണോപാലെ തന്മനോഭാവം സ്വീകൃതയ്ക്കുണ്ട്; ശ്രീകൃഷ്ണവിടെ നിൽക്കുന്നതു് ശരിയല്ലെന്ന കരതി ചേരുന്നുമാറി. പോകി ദേവാർഥ ‘ഖും ആളുകയിൽ തന്നെ ഉഷ്ണവ നിംബക് വിവാഹം ചെയ്യു തരാനാണ് ആളേപാചന’ എന്ന് തൊട്ടതിട്ടു.

അനന്തരം വൈദമ ഉഷ്ണവ അരികിലേപ്പാണ് ഉള്ളിച്ചെത്തുന്നതു്. വൈദമ മിച്ചിവഴിയിൽ പെട്ടെന്നും തന്നെ ഉഷ്ണവ ശാംഭോരുഭരിതമായ മുവകമലം പ്രധിപ്പമായി ഉഭാഭാവത്തിൽ ഉഷ ജ്ഞേയ്യത്തിലുടെ മുഖത്തു് അങ്കുഴലിയായും നിന്നും. വൈദമ മെല്ലേച്ചുന്നു് സോദരിയുടെ അരികെയിരുന്നു; നേരും രണ്ടുകൾ ഉഷയെ ഇടക്കുണ്ടിട്ടുണ്ടോക്കി. എക്കിലും അവളുടെ താരത്തുക്കാലിക മംഗാഭാവത്തിനേറ്റു മര്മ്മം ഫേഡിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. വൈദമ സാവധാനം, ‘ഉഫേ! വളരെയോക്കെ ആളേപാചഹിച്ചാശേഷം നിന്നെന്ന പ്രകാശംതു നീ വിവാഹം ചെയ്യുകാട്ടപ്പാൻ തിന്ത്തപ്പേടുത്തിയിരിക്കുന്നു’ എന്നാതുനാനവിട്ടു.

ഉഷ അട്ടിനേരം വൈദമയുടെ മുവരുതനു ഉറു മുന്നാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന ശ്രേഷ്ഠം ഒരു ചെരുചിരിയേരാടെ, ‘ജ്ഞേയ്യത്തി! തൊൻ ആ വിവാഹത്തിനു് അനാവദിക്കുന്നാലു് എന്ന സൂചിപ്പിച്ചു:

വൈദമവതി ഉഷയുടെ അപൂകാരമുള്ള നോട്ടവും ചിരിയും കണ്ണപ്പും തന്നെ ആയുരുപ്പെടാതിരുന്നില്ല- പ്രത്യേകതി കേടുപ്പും ആയുരും പതിശംഖ്യകു് വളരും. വൈദമ

കെട്ടതു് തെറവിള്ളുംയതായിരിക്കുമോ? ‘ഉഖേ ഇന്ത ആഴ്ചയിൽ
തന്നെ പ്രകാശനം നിന്നെ വിവാദംചെയ്യുന്നുണ്ടോനും നി
ഞകിളിച്ചിരിക്കുന്നു’ എന്ന് ചുന്നുമിച്ചു.

ഉം സ്വരൂപത്സന്ദരഭത്തി, ‘ജോൾസ്റ്റുതി! പ്രകാശന
എന്നല്ലെങ്ങാണിച്ചിട്ടെന്നതാണും ഒരു പരമ്പരാജ്യംനാണെന്നു
ബ്ലൈ നിങ്ങളെല്ലാം പറഞ്ഞതു്. അന്ത്യും ജ്യോതി
ചൂം കുടി മഹാപാപം! ഇങ്ങനെയിരിക്കേ ഇന്ത സംഗതി
എത്തുവിധിയാണോ നടക്കുകോ? എന്ന് ഗംഗിരഭാവത്തിൽ
പ്രജ്ഞതരം നിർക്കി.

ഒഹമഃ— വിവാഹം കഴിഞ്ഞതാൽ പീനെ പരമ്പരാജ്യ
ജാകയില്ല. ആശേയപ്പോലെ നീങ്കും പതിനിൽക്കാം.
ഉം— പ്രകാശനം കരിക്കൽ വിവാഹം കഴിഞ്ഞില്ലോ.
പീനെന്നെന്നെന്നൊന്നു് രണ്ടാമത്രം?

ഒഹമഃ— അതിനു വിഭാഗമില്ല; തോഷവുമില്ല.
ഉം— പ്രഭാവതിക്കു് ചുന്നുവിവാഹം വേണ്ടിവരുമോ?
ഒഹമഃ— ഇല്ല. ചുരുങ്ങുന്നാക്കാവാം; സ്രീകരംകു് വയ്ക്കാ.
ജനനവും മരണവുംപോലെ സ്രീകു് വിവാഹവും കരി
ക്കലേ ഉള്ളി, രണ്ടിപ്പാവയ്ക്കുമില്ല.
ഉം— ഇതു് ശരിയല്ല. നൊന്നി വിവാഹത്തിന് സ
മതിക്കണമില്ല.

ഒഹമഃ— ഉഖേ! ഇതു് ശരിയാണ്. എത്രയോ വിവാ
ഹണ്ഡപിം ഇങ്ങനെ നടന്നിരിക്കുന്നു. ഇതിലെബാജ തോ
ജ്യവുമില്ല. നമ്മുടെ ശാസ്ത്രവിധികളുണ്ടാണെന്നും നിണക്ക
തിരില്ലു

ഉഖാ:— ശാസ്ത്രവും സൗതുവവും നിശ്ചയമില്ലെന്ന് സമു തിരേച്ചകാം. വന്നാറ്റത്തിൽ പ്രക്ഷീകുലാഭ്യർഷിട നി യമമെന്നിക്കുറയാം. മനഃപ്രാധികം ആചാരിച്ചുകൊ അതതാണോ അതൊക്കെക്കാം?

ഒഹമഃ:— ഉഖേ! ഞാൻ നിന്നോട്ട് തങ്ക്കതിനാം തട്ടതെ രത്തിനം വന്നിട്ടില്ല. നിന്റെ ഉള്ളതുറന്നകാണിച്ചു!

ഉഖഃ:— എന്നാൽ കേരഡക്ക. പ്രദ എന്റെ സോദരിയാ സാൻ. ഞാൻ പ്രഭ്യുടെ പതിയെസ്തുപാധിനമാക്കുന്ന തല്ലേന്ന് പ്രതിജ്ഞാനെചയ്യിരിക്കുന്നു.

ഒഹമഃ:— എന്നാൽ നിന്നുക്ക് വേറെ വരുന്ന അന്തേ പ്രിക്കുന്നും, അല്ലോ?

ഉഖഃ:— വേണ്ട, ജ്ഞായത്രി! അന്തേപ്രിക്കുണ്ട്. ഞാനി അജനം വിവാഹംവരണ്ടും സജ്ജുച്ചിരിക്കുന്നാണ്. ഒഹമവതിജ്ഞു് പിനൊ കുന്നം ഉരിയാടാൻ കഴിഞ്ഞി ട്ടി. അല്ലെന്നും മെന്നും ജീച്ചു്, പിനൊ, ‘ഉഖേ നീ പ്രകാശനെ മറന്നുകളുണ്ടുവോ?’ എന്നുചോദിച്ചു.

ഈ പ്രധാനതിന് പ്രത്യേകം പരബ്രഹ്മൻ പങ്കിടി ഉഖ വിന്മുവദനയായെ നിന്നു. അവളുടെ കരിമിന്മിച്ചി കളിൽ നിന്ന് കണ്ണിരോലിച്ചു് നിലം നന്നാത്തായുംണ്ട്. ഒഹമ ആയുംപെട്ടു. ഉഖയുടെ പാടലകപോലത്തിൽ പലാവു ചുണ്ണിച്ചു്, വാടിയ വദ്ദനാരവിലും ധക്കഗ്രൂപാട ണ്ടു് കണ്ണിൻതുടച്ചു്, ഒഹമ, ‘പ്രകാശനെ മറക്കാൻ കൂ ചിവില്പാത്ത നിലയിലാണുണ്ടിൽ ഇങ്ങൻ മനസ്സിലും കണ്ണി

നീറിക്കുന്നതെന്തിനാണ്? എന്ന് സമാധാനംമാറ്റിക്കൊടു തുടങ്ങാം.

കരാൻരും കിശുലമായിരുന്നു, ഉം, ‘ജ്ഞാനത്തി! താൻ അമിച്ചുജാം! എന്ന് മനസ്സുതകിനോക്കി. ഭരമമഃ— അത് സാധ്യമോ?

ഉഖ്യം— മഹാശ്രസഃയമാണൊക്കിൽ താൻ പരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്, എൻ്റെ അന്തരിക്കരണത്തെ വിഷയാന്തര തതിലേജും വലിച്ചിഴച്ചുകൊണ്ടേപോൾ നോക്കാം. ജ്ഞാനത്തി! എന്തിക്കും വായിക്കുവാൻ പരിപൂച്ചതതു! ശ്രദ്ധപ്രായന്തിക്കു വളരെ അഭിരച്ചിതോന്നാണുണ്ട്.

— പനിനിർവ്വഹിക്കുന്നതും കൂടാതും ഒരു കൂടിവിഴുന്ന ബാധ്യയാരയെ രണ്ടുകെക്കുകാണും തുടച്ച് രഹമവതി, ‘അംഗങ്ങയാണൊക്കിൽ അംഗങ്ങെന്നും നോടും എല്ലാസംശയത്തികളും വിവരിച്ചു പറയട്ട് എന്ന് വിരമിച്ചു.

അനന്തരം രഹമവതി ഉഖ്യാവതിരെ മനസാ ആ ശിന്തിച്ചും അവിടെനിന്ന് പിന്നാറി.

ഈ പത്രത്തുനാം അധ്യാത്മം

യുവാനേതിന്റെ

രഹമവതിയുടെ കൂവത്തുനിന്ന് വിവരമല്ലോമറ്റി നേരും, ആക്കുളും വിനൃതികളും വിവിധവികാര

ങ്ങൾ തമ്മിൽ കൂടിച്ചറക്കിയതിനാൽ അദ്ദേഹം വിള്ളെല്ലാണി രാഗാരീതെയുള്ളൂ. കൗൺസിൽലെതലതപോലെക്കാൻകൂളുപ്പീക്കനാ പ്രിയ കമാരിയാഡ ഉഷയെച്ചുപ്പി ആ അനുഗ്രഹിതവി താവിന് സമർധാനവും സംരക്ഷിയുള്ളകാഡി. ഭക്താഖരു രെ വിളിച്ചു് വിവരങ്ങളെല്ലാം അറിയില്ല. അദ്ദേഹവും ആ മനസ്തിനിയുടെ മനവും ഇന്നവുമറിഞ്ഞു് അതുനും ആയുള്ളാണിക്കുകയും അതുവരുപ്പുട്ടുകയും ഉണ്ടായി; ആ സു കമാരിയുടെ വിദ്രും ക്ഷണത്തിനുള്ള ഭാരം സ്വപ്നക്രൈവ സ്റ്റീകരിക്കയും ചെയ്യ.

ഉഷവാവരിയുടെ ധാരണാശക്തിയും ധിഷണാനുണ്ടും കണ്ണു് അചാരുക്കു് ശിശ്രയിൽ സീമാധികമായ സ്ഥൂ ഹം അഞ്ചിച്ചു. അവിനേരണ ആ ബുദ്ധിമതി ഓഫോഴ അംഗിൽ നല്ല നെന്നപ്പെണ്ണും നേടിക്കഴിഞ്ഞു; സംസ്കാരത്തിൽ ശാസ്ത്രജ്ഞാനം അധ്യയനം ചെയ്തു് ഉപസ്ഥിതി വരുത്തി.

അ പ്രതിഭാശാഖാവിനിയുടെ വേദാന്തപരമായ മനോ ഗതി കണ്ണറിഞ്ഞു് അചാരു മാറായെന്ന് ഭാരതാംബുദ്ധുടെ ഒപ്പുപീഡ്യാശമായ ഉപഗ്രഹിഷ്ഠതുകളും മറ്റ ഉപഗ്രഹമാ അള്ളും പരിപ്പിച്ചു. യോഗവരിഗ്രിലന്തിലും ആ ദൃശ്യ പ്രതിഭാശാഖാത്തിനാണു്. ഭ്രതദയ, ധർമ്മജ്ഞ, പരോ പകാരചരു എന്നീ ഉൽക്കുള്ള ഇന്നങ്ങളുടെ പരിമലം നാ ദുഷാടം പ്രസരിക്കാനും, ആ മഹാമനസ്സെയെ മാശ്വരകർ അറിവാനും ആദിക്കണാനും തുടങ്ങി. പ്രകാശനാം ഉഷാ

വതിയുടെ നേരെ ഉണ്ടായിരുന്ന പ്രണയം ഭക്തിയായ്‌മാറി.

ഈതാ പാവനമായ ഒരു പബ്ലിക്കീറ്റ്. കാഷായം വുരധാർജ്ജിയായ ഒരു താപസക്രന്തുക ചിദാനന്ദചിന്ത കിൽ നിർമ്മീന്നയായിരിക്കുന്നു. അതുമാനിക്കുന്നിൽ മേഖല ഹരിണാ ശ്രീരാമവിജന അനുഭവമായ് സ്ഥാപിക്കുന്നു. ശാന്തിമുദ്രിതമായ മുഖപദ്മം തകിൽ കിന്ന് ഒരു തിപ്പുകാണ്ടി കവിത്തെഴുകി വാസന സസ്യപൊലെ നമ്മുടെ നയനങ്ങളെ അരുക്കണ്ടിച്ചുതു് തേവാ ഉഷാവത്തിയാണ്!

— 41780 —

